Ru No. 2

NUMĂRUL 2 DIN IANUARIE 1942

Signal

«Credere, Obbedire, Combattere»
(credinţă, supunere, luptă)

Vezi reportajele noastre din interiorul revistei

Fotografia: reporter de război Kenneweg (PK)

Belgia 2,50 fr. / Boemia-Moravia 2,50 kr. / Bulgaria 8 leva / Croaţia 5 kuna / Danemarca 50 øre / Elveţia 45 rappen / Finlanda 4,50 mk. / Franţa 4 fr. / Grecia 12 dr. / Italia 3 lire / Norvegia 45 øre / Portugalia 2,— esc. / România 16 lei / Serbia 5 dinari / Slovacia 2,50 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 53 öre / Turcia 12 kurus / Ţările de Jos 20 cenţi / Ungaria 40 fillér / Luxemburg, Stiria Inferioară 25 Pfg.

NEVOIA CA DASCĂL

Viața rațională și piața neagră — iată cele două aspecte în care se manifestă lupta de astăzi a Europei împotriva trecutului său. Cuvântul raționare vine dela rațiune. Piața neagră se înrudește linguistic și ideologic cu acțiunile obscure a căror descriere este rezervată în general romanelor de detectivi. In ceea ce privește rațiunea, un popor numai cu greu își poate dori un organizator mai bun al chestiunilor sale oconomice, chiar dacă de regulă rațiunea se îmbracă într'o haină cam simplă și plictisitoare. Ea este ascunsă în formulare și cartele, iar în interiorul ei ascunde statistici, planuri și paragrafe în stare embrionară. Rațiunea dă o importanță mai mare egalizării, care poate fi numită fără înconjur dreptate, decât infinitei varietăți a individului. Refractară oricărui romantism, ea este în definitiv o apariție prea puțin ademenitoare. Unde apare ea, nu este primită cu însuflețire, ci tolerată cu răbdare.

Doar piața neagră nu are motiv să nu fie însuflețită în fața rațiunii. Dacă toți oamenii ar avea tot ce doresc, unde ar mai fi vânătoarea plină de încordare după rezervele de mărfuri din depozite secrete și după furniturile neexecutate, după clienții cu conștiința și cu punga grasă. Cum ar mai rămâne cu afacerile în folosul câtorva și în detrimentul multora? După cum hoțul nu trăiește bine decât pe lângă case bogate, tot așa și piratul economic, stăpânul pieții negre, nu poate trăi decât dacă există raționarea. Și deoarece mai ales afacerile obscure au nevoie de un pretext idealist, ele s'au erijat în acest caz în cei din urmă apărători ai liberalismului economic, afirmând că aici, pe piața neagră, unde au joc liber oferta și cererea, prețurile și profitul, există o bogăție de mărfuri despre care viața sărăcăcioasă a raționării nici nu-și poate face o idee. Cel care nu se sinchisește nici de bani și nici de morală, poate crede în această capodoperă liberalistă — dar marile mase ale popoarelor nu pun preț pe comorile exclusive ale trecutului, ci ele dau totul pentru siguranța viitorului. In felul acesta ele au optat pentru viața rațională.

Din păcate nu toți știu să se folosească de raționare. Pâinea puțină și lipsa de grăsime este o piatră de încercare pentru moralul economic atât al individului cât și al popoarelor. Unul caută pe căi lăturalnice alimentele de care trebue să-l priveze lista de bucate pentru națiunea întreagă; altul cade în fatalism, căci își zice că totuși nu poate schimba nimic, și își închipue că astfel este un cetățean bun. Dar al treilea vede în raritatea și lipsa mărfurilor un dascăl al sârguinței, un imbold pentru activitate, responsabilitatea individului pentru colectivitate. La fel se împart rolurile între popoarele care au răspuns la lipsă, unele dând milă somerilor, altele transformându-și complect organizația economică. Astfel în Germania a fost suficientă posibilitatea unei scăderi a cantităților de mărfuri în viitor, pentru a da întregii națiuni din timp de pace un imbold pentru perfomanțe care nu se deosebesc prea mult de încordarea extremă a tuturor puterilor în timp de război.

Țăranul francez care-și aruncă privirea asupra lanurilor sale de cereale își dă seama că se găsește cu recolta sa în stadiul în care se găsea vecinul german în anul 1904. Crescătorul de animale din România are astăzi un inventar animal pe unitatea de suprafață aproape de două ori mai mic decât cel din Germania. Cantitatea de lapte pe care o dă o vacă spaniolă nu este nici a treia parte din cantitatea furnizată de vacile germane. Acestea nu sunt decât câteva exemple pentru faptul că continentul european nu s'a decis încă să folosească deplin bogățiile ce i le-a dat natura. Dacă Europa întreagă și-ar spori randamentul agricol la nivelul celui german, atunci ea ar produce cu mult mai multe alimente decât poate consuma. Dacă s'ar sacrifica numai o parte din tihna tradițională, Europa nu ar trebui să mai aibă grijă cel puțin în privința pâinii de toate zilele.

Prin urmare, sunt numai câteva bunuri de care ducem lipsă? Nu, lipsurile noastre nu se nasc decât numai atunci când — contrar învățămintelor istoriei — am capitula în fața lor.

★

Crizele economice au fost todeauna niște procese emoționante. Deoarece ele păreau a fi un supliment inevitabil al vieții umane, savanții s'au străduit să le cuprindă în teorii. Ei s'au ocupat mereu de problema abundenței de mărfuri ce nu se putea plasa; oamenii nu puteau să cumpere, cu toate că vroiau să cumpere. Astăzi lumea vrea să cumpere, dar nu poate. Prin urmare situația de astăzi se caracterizează prin faptul că necesitățile nu sunt satisfăcute, fiind asemănătoare cu situația din fostele crize economice. Dar în spatele situației de astăzi se ascund fapte fundamental deosebite.

Criza „clasică" apăsa asupra prețurilor, provoca șomajul, lua venitul oamenilor și îi împiedeca să cumpere. Astăzi însă suma veniturilor întrece cu mult prețul bunurilor disponibile. Ori cât de multe valori economice va fi distrus războiul nu se poate nega faptul că el a scăpat economia de orice grijă în privința desfacerii. Necesitățile gigantice au făcut necesară o colaborare industrială a majorității țărilor europene. De exemplu suma comenzilor germane deplasate în Franța se evaluează la valoarea de un miliard de mărci, de unde întregul export francez în Germania din anul 1937 nu trecea de aproximativ 156 milioane mărci. Abia acum un an, multe țări europene mai trebuiau să lupte contra șomajului. Astăzi lipsa de brațe de lucru, mai ales de muncitori calificați, se resimte mai mult ca oricând. Industria, având o capacitate de adaptare mai mare decât agricultura, a străbătut încă de pe acum un drum important pentru comunitatea economică europeană; ea lasă chiar de pe acum să se înmagazineze o rezervă de putere de cumpărare, cu care ce e drept astăzi nu se poate face prea mult, dar care pentru viitor promite prosperitate și siguranță.

Acesta este în același timp motivul pentru care raționarea nu se poate aștepta la o viață lungă. Este mai ușor să se fabrice iarăși putini de baie în loc de plăci de blindaj, decât să dai de lucru la o armată de șomeri. Calea dela o criză obișnuită a economiei liberale la o conjunctură bună a fost mai lungă și mai întortochiată, decât calea dela viața rațională a războiului la gospodăria bine aprovizionată a păcii viitoare.

Vox

COPYRIGHT 1942 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

+ A murit un soldat +

Cuvântarea Şefului Statului Major la catafalcul Generalului von Briesen

Drepţi! — Pentru onor spre dreapta!

Statul Major al Corpului de Armată dă raportul generalului său comandant, mort în luptă.

Generalul a murit acum 48 de ore în liniile dintâi, lângă trupele sale, după cum i-a ordonat legea, legea sa sufletească, neîntrecutul său spirit ostăşesc de prusian.

Tradiţia familiei sale a însemnat pentru el fapta şi moartea pentru Fuehrer şi Reich.

A fost un comandant de o putere creatoare rară, de o forţă animatoare irezistibilă a personalităţii, un soldat de proporţii istorice.

A pornit la luptă în fruntea Diviziei din care făurise un instrument excelent în timp de pace pentru război. Într'o situaţie critică, prin vitejia sa personală, a întors soarta bătăliei dela Bzura, câştigând victoria. Cu toate că a fost grav rănit, a rămas în fruntea trupelor sale.

Cel dintâi soldat a cărui faptă a amintit-o Fuehrerul, Comandant Suprem al Armatei, poporului german, ca un exemplu de eroism, a fost generalul von Briesen. Acum doi ani şi mai bine a fost unul dintre cei dintâi căruia i s'a oferit Crucea de Cavaler.

In Vest, el şi-a condus divizia prin Olanda, Belgia şi Franţa, din victorie în victorie, intrând în fruntea ei la Paris în ziua de 16 Iunie 1940.

In Noemvrie anul trecut, generalul von Briesen a fost numit comandant de Corp de Armată, devenind astfel comandantul şi camaradul nostru.

Acum cinci luni, corpul de armată a pornit la războiu împotriva Rusiei. Cei chemaţi precum şi istoria vor judeca adevărata valoare a înfăptuirilor trupelor sale. Amintesc numai câteva jaloane din marşul triumfal al nostru şi al lui: Przemysl, urmărirea de peste Nistru, străpungerea liniei Stalin la Sud de Bar, trecerea Bugului la Labişin, distrugerea armatei VI bolşevice la Golovanievsc, lupta pentru Nipru, Poltava şi Isium.

Aceste bătălii au fost duse de vitezele sale trupe, dar forţa mereu însufleţitoare a generalului a dat fiecărui soldat care îl vedea — şi cu toţii îl puteau vedea, căci el era mereu în frunte, printre ei — acea ultimă scânteie divină necesară pentru a obţine victoria. El a fost sufletul luptei Corpului său de Armată.

Dar în aceeaşi măsură în care voinţa sa de înfăptuire era nestrămutată, inima sa era bună şi simţitoare când vedea că soldaţii săi suferă. El a trăit şi a simţit odată cu trupele sale ca puţini alţii, grijile soldaţilor săi le împărţea cu ei. Cuvântul cruţare nu-l cunoştea decât pentru alţii; el nu cerea dela nimeni, nici pe departe atât cât cerea dela sine însuşi. Aceasta o ştiau cu toţii. Şi de aceea soldaţii nu au desamăgit niciodată pe generalul lor comandant.

La 31 August 1941 Generalul von Briesen trece Niprul cu unul din primele valuri de bărci de asalt Fotografia: Un camarad

Cel din urmă general von Briesen a murit acum, aproape exact cu 27 de ani după moartea eroică a tatălui său, generalul de infanterie von Briesen, mort în Polonia în Noemvrie 1914. Neamul s'a stins, dar spiritul ostăşesc al lui Frideric cel Mare pe care îl încorpora ultimul din acest neam, trăieşte.

Iar noi moştenim dela generalul nostru comandant obligaţia sfântă de a servi în spiritul său şi de a lupta până la victoria definitivă a Germaniei.

Statul Major al Corpului de Armată se închină cu respect şi tăcere în faţa marelui erou.

COT LA COT, soldații germani și italieni luptă pe cele mai îndepărtate fronturi pentru viitorul Europei. Italia a constrâns armatele africane ale Angliei să lupte în Africa Orientală italiană și pe frontul libian. Italia a făcut primul pas contra conspirației anglo-ruse în Balcani. Italia a dat și dă încă de lucru flotei engleze din Mediterana și în același timp barează drumul spre flancurile neapărate ale Europei. Italia participă cu succes la înaintarea dârză din răsărit

Fotografiile:
Luce (2), Weltbild (1),
Vasari (1)

După luptă și lipsuri. *Soldatul italian își petrece orele sale de odihnă într un sat sovietic împreună cu camarazii germani*

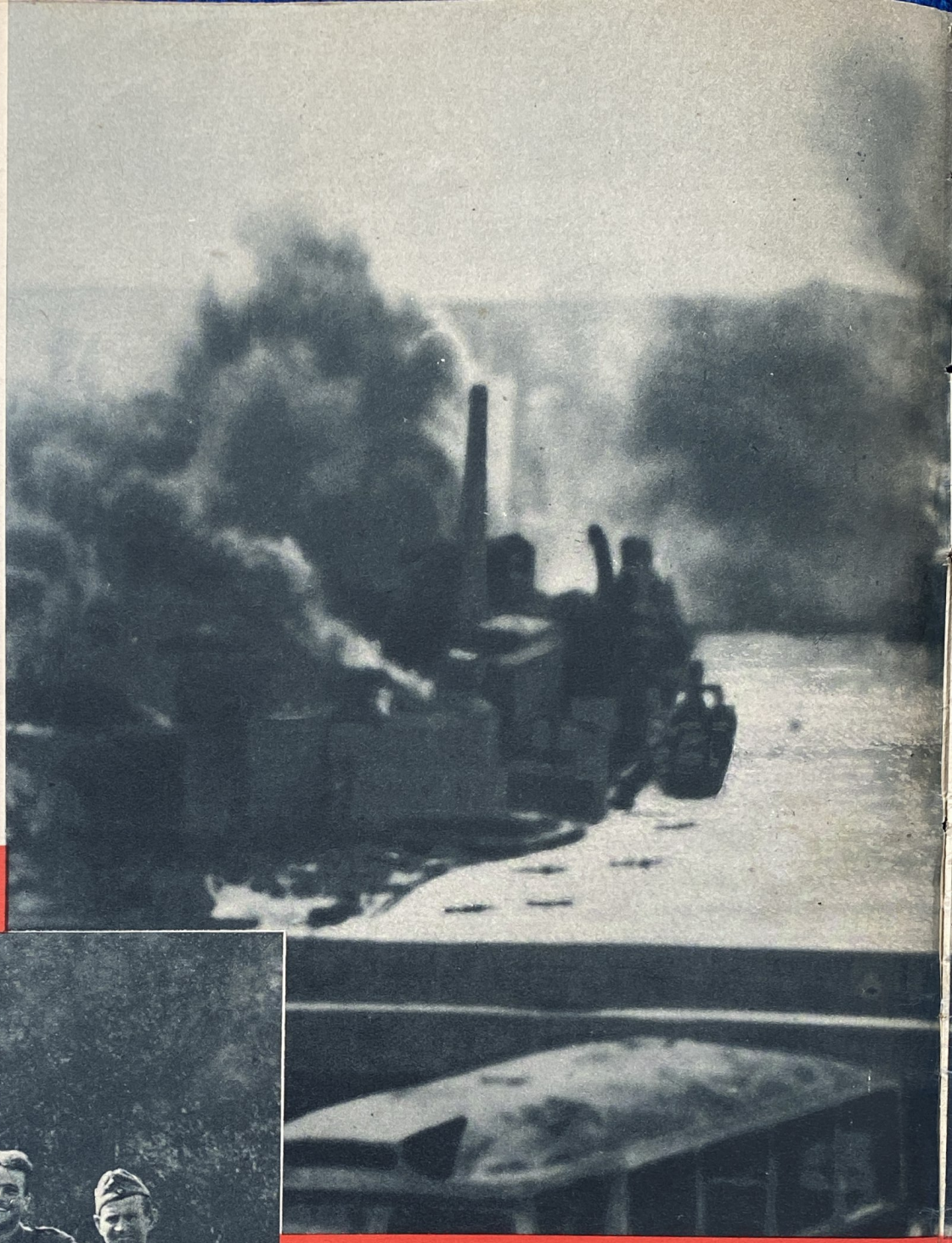

Bombe asupra portului dela La Valeta! *O fotografie engleză apărută în revista americană „Life" arată un atac al aviatorilor italieni și*

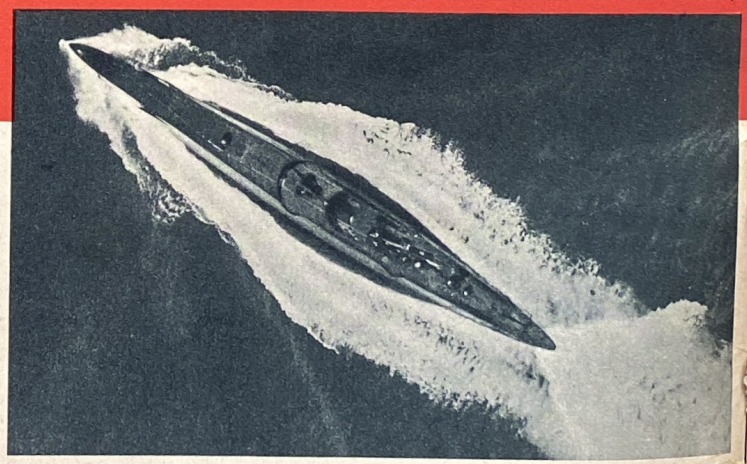

Un submarin italian ia largul mării în căutarea inamicului

germani asupra vasului port-avioane britanic „Illustrious" (în lot. la dreapta), care căutase refugiu în portul La Valeta pe insula Malta. În decursul acestui atac „Illustrious", care constituia o bază primejdioasă pentru raidurile deasupra Italiei, a fost avariat greu

Escadroane de cavalerie italiene pe drum pentru a întreprinde un atac pe frontul din răsărit

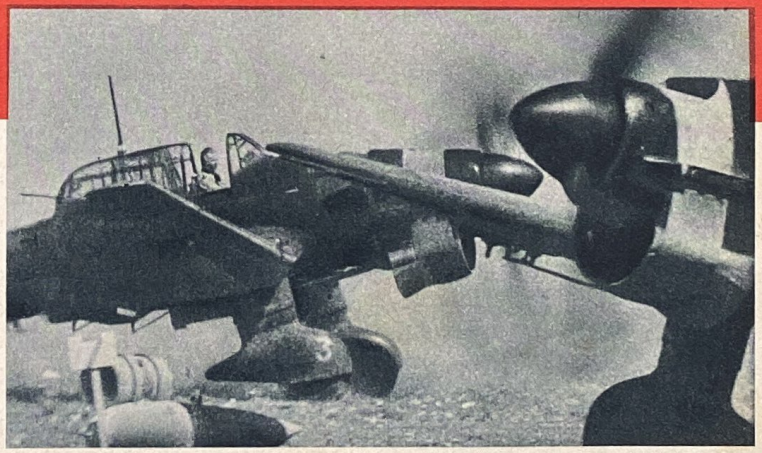

Avioane italiene de bombardament în picaj se pregătesc de decolare pentru a pleca în misiune

COT LA COT, soldații germani și italieni luptă pe cele mai îndepărtate fronturi pentru viitorul Europei. Italia a constrâns armatele africane ale Angliei să lupte în Africa Orientală italiană și pe frontul libian. Italia a făcut primul pas contra conspirației anglo-ruse în Balcani. Italia a dat și dă încă de lucru flotei engleze din Mediterana și în același timp barează drumul spre flancurile neapărate ale Europei. Italia participă cu succes la înaintarea dârză din răsărit

Fotografiile: Luce (2), Weltbild (1), Vasari (1)

După luptă și lipsuri. *Soldatul italian își petrece orele sale de odihnă într'un sat sovietic împreună cu camarazii germani* ↓

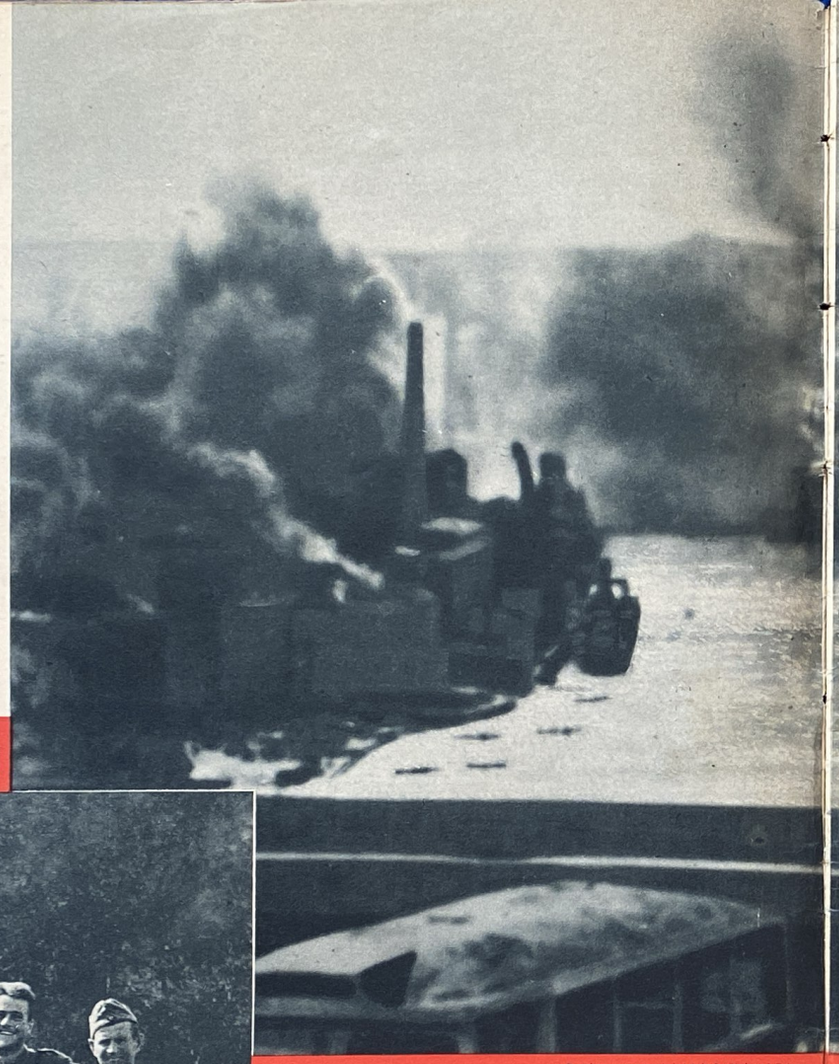

Bombe asupra portului dela La Valeta! *O fotografie engleză apărută în revista americană „Life" arată un atac al aviatorilor italieni și germani asupra vasului port-avioane britanic „Illustrious" (în fot. la dreapta), care căutase refugiu în portul La Valeta pe insula Malta. În decursul acestui atac „Illustrious", care constituia o bază primejdioasă pentru raidurile deasupra Italiei, a fost avariat greu*

Un submarin italian la largul mării în căutarea inamicului

Escadroane de cavalerie italiene pe drum pentru a întreprinde un atac pe frontul din răsărit

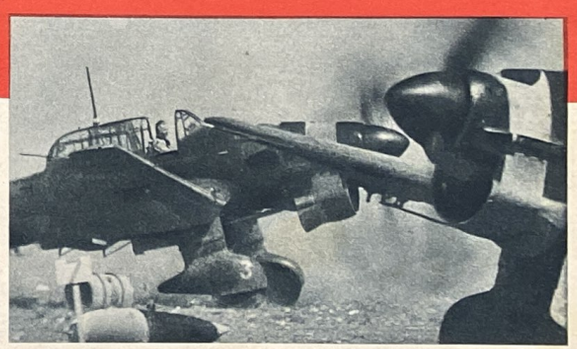

Avioane italiene de bombardament în picaj se pregătesc de decolare pentru a pleca în misiune

Führerul și Mareșalul Reichului ascultă explicațiile pe care generalul de artilerie Jodl le dă cu ocazia congresului din Berlin oaspeților streini

Despre sensul acestui război

de Otto Philipp Häfner

Vechile unități de măsură și noțiunile obișnuite nu se potrivesc cu acest război. De când e lumea nu a avut loc un conflict în care să fie amestecate atâtea popoare și dela care să fi pornit atâtea distrugeri. Și nu se cunoaște vreun precedent în care amicii de ieri să devină dușmani deodată sau ca adversari înverșunați să se împace brusc: Finlanda, care acum abia doi ani era copilul alintat al opiniei publice anglo-americane, are parte acum de dușmănia acestor state; sondele petrolifere ale Caucazului, a căror distrugere se prevăzuse în planul de război englez, sunt acum apărate de aceiași Englezi; divergențele germano-franceze, care la început păreau a juca un rol determinant și în acest război, s'au risipit și, în orice caz, ele nu mai sunt amintite de nimeni dintre cei care ar dori să vorbească de motivele marelui conflict.

Să murim pentru Danzig?

In acele zile prevestitoare de furtună din vara anului 1939 a apărut într'un ziar francez un articol care a produs multă vâlvă, cu titlul: „Să murim pentru Danzig? Nu!" Fără îndoială exista pe atunci în Franța un sentiment foarte răspândit că Danzigul cu Coridorul polonez nu merită a fi plătit cu sângele tineretului francez. In afară de aceasta, mulți Francezi aveau presimțirea că un război început pentru Danzig s'ar putea termina foarte departe de țelul prevăzut și că în sfârșit s'ar putea îndrepta acum o piedecă în calea învingătorului. Inainte de a se fi împlinit anul dela drumul ambasadorilor în Noua Cancelarie a Reichului, tunurile britanice s'au îndreptat asupra acelorași oameni care acoperiseră retragerea engleză din Dunkerque. La Dakar și la Oran, Anglia a încercat să scufunde flota vechiului ei aliat. Oriunde se oferea o posibilitate, Englezii răpeau teritorii de sub suveranitatea franceză, când fără să recurgă la arme, cum a fost cazul în Africa Ecvatorială Franceză, când cu armele, cum s'a întâmplat în Orientul Apropiat. In ciuda dreptului internațional, s'a început blocada foametei mai întâi împotriva metropolei franceze, iar mai târziu împotriva Africei de Nord Franceze. Astfel războiul s'a îndepărtat dela originile sale, sau, mai bine spus, dela pretextul său. Cel care a crezut că era vorba să mori pentru Danzig, a murit pentru o minciună. Acest fapt a devenit cu totul clar în urma exemplului francez.

Generalul Jodl, Șef al „Wehrmachtsführungsstabes im Oberkommando der Wehrmacht" unul din colaboratorii intimi ai Führerului vorbește în fața delegaților și șefilor misiunilor streine. La stânga de tot vicepreședintele consiliului de miniștri român, Mihai Antonescu, ministrul afacerilor streine danez, Scavenius. Generalul Jodl, spre dreapta, ministrul Bulgariei la Berlin, Draganoff, împuternicitul guvernului Imperiului japonez, ambasadorul Oshima și ministrul României la Berlin, Bossy

Ministrul afacerilor streine al Italiei contele Ciano întreținându-se cu Mareșalul Reichului Hermann Göring, care a dat o recepție în onoarea reprezentanților puterilor anticominterne. In mijloc plenipotențiarul Ministerului Afacerilor Streine, Dr. Schmidt

împotriva adevăratelor interese ale Franței. Cu toate acestea ambasadorul Franței la Berlin a remis cu câteva ore după colegul său britanic declarația de război, și destinul a început să-și ia cursul. Intradevăr, presimțirile grave s'au dovedit a fi întemeiate. Nu numai că Franța a fost înfrântă, dar ea a trebuit să vadă că resturi importante ale puterii sale, de care învingătorul nu se atinsese, erau

Sacrificarea Europei

După înfrângerea Franței, Anglia nu mai avea șanse să câștige războiul cu puterile proprii. De aceea, în vara anului 1940 Englezii se găseau în fața următoarei alternative: Ei puteau să accepte oferta de pace a lui Adolf Hitler și să încheie o pace bazată pe tratative, care ar fi avut ca principii fundamentale renunțarea la imixtiunea britanică în Europa și cedarea coloniilor germane. Ar fi fost o pace între Europeni care ar fi îndepărtat de continentul european orice putere străină și care ar fi dăruit Europei timpul necesar pentru a-și găsi forma nouă într'o evoluție liniștită. Cealaltă

alternativă a Angliei era să cheme în ajutor puterile străine de Europa, adică Statele Unite şi Uniunea Sovietică. Ambele puteri au contribuit la izbucnirea războiului. Uniunea Sovietică a ajutat la provocarea conflictului, prin politica ei de echilibru între adversarii probabili, iar Statele Unite, prin preşedintele lor, au căutat să dejoace orice soluţie paşnică — de pildă cea dela München. Anglia a ales cea de a doua alternativă, sacrificând astfel Europa în sensul propriu, dar sacrificându-se în acelaşi timp şi pe sine. Intradevăr, acele puteri, luate în parte, erau mai puternice decât Anglia şi de aceea nu-şi vedeau de interesele Angliei, ci de cele proprii. Şi după cum se poate trage concluzia din declaraţia atlantică, interesele americane urmăresc înfiinţarea unui stat poliţienesc mondial sub conducerea Americei. Sovietele au în vedere bolşevizarea Europei, ca o etapă spre imperiul mondial sovietic. Astfel războiul îşi pierdu masca Danzigului şi crescu sub forma sa adevărată, brutală.

Distrugere totală în loc de victorie

Atât scopurile sovietice, cât şi cele americane, au un caracter mondial. De aceea ele nu se îndreaptă numai împotriva Germaniei decât doar din motivul că Reichul este sâmburele rezistenţei împotriva acestor scopuri. Incolo, orice stat neamerican (în frunte cu Anglia însăşi) este ameninţat de planurile americane, şi orice stat nebolşevic de cele bolşevice. In privinţa bolşevismului, acest fapt este motivat prin însăşi doctrina bolşevică. Iar adevăratul ţel al Americanilor se manifestă în modul cel mai clar prin politica punctelor de sprijin, în războiul contra Japoniei în privinţa Azorelor portugheze şi a Insulelor Canare spaniole, a Dakarului francez, a Insulelor Far-Oer daneze (după Islanda), a porturilor irlandeze, a Pernambuco-ului brazilian, a Indiilor Olandeze, a posesiunilor europene şi britanice din lumea întreagă. După punctul 8 al declaraţiei atlantice, „naţiunile care nu iubesc pacea" urmează a fi dezarmate pentru totdeauna. Iar dintre aceste „naţiuni care nu iubesc pacea" fac parte în afară de Japonia toate marile puteri europene (probabil că într'o bună zi şi Franţa va fi socotită printre naţiunile europene care nu iubesc pacea), toate statele mijlocii şi mici aliate, adică în mod practic întreaga Europă, cu excepţia Uniunii Sovietice, care va fi menită să aibă „conducerea în răsărit". Deci continentul european urmează să nu fie decât un teritoriu indiferent de state neputincioase, care n'ar avea puterea nici măcar la ele acasă. Europa ar fi în cazul cel mai bun o colonie americană, dar este mai probabil că ar deveni o pradă uşoară pentru acea mare putere din răsărit care „iubeşte pacea" şi care prin urmare ar rămâne înarmată. Partenerii puşi în joc de Anglia vor să şteargă Europa de pe suprafaţă pământului, în mod definitiv, sau cel puţin ca factor politic. Nici Americanii şi nici bolşevicii nu vor să se mulţumească cu o victorie militară obişnuită după care să dicteze o pace mai mult sau mai puţin suportabilă. Ambele puteri urmăresc în felul lor câte o idee de distrugere politică îndreptată contra întregii lumi neamericane şi nebolşevice.

In faţa dilemei

In faţa acestei dileme s'au sfărâmat fronturile aparente, s'au risipit vechile duşmănii şi s'a format o nouă coaliţie. Dacă este suficient să locueşti în Europa pentru a cădea pradă bolşevizării sau prefacerii în colonie, în orice caz însă deocamdată blocadei foametei, se iveşte numai decât ideea că locuitorii Europei trebue să se unească, să învingă bolşevismul, să îngrijească de egalitatea de drepturi politice a Europei şi să-şi procure hrană suficientă. Intradevăr, această ideea este pe cale de înfăptuire. Acţiunea comună care a întrunit Europa care se trezeşte tocmai acum, a fost mai eficace şi mai puternică chiar din primul ei stadiu decât orice măsură luată vreodată de Societatea Naţiunilor. De aceea şi conferinţa dela Berlin din luna Noemvrie a anului trecut va ocupa un loc mai important în istoria Europei decât orice adunare a Societăţii Naţiunilor din ultimele două decenii. Cele mai multe state europene au recunoscut că în acest război nu poate fi vorba de învinşi sau învingători izolaţi, ci că popoarele europene ori trebue să câştige în comun acest război, ori trebue să dispară în comun. Şi pentru Japonia se punea aceeaşi problemă: să se lase executată sau să pună mâna pe armă şi să lupte cu preţul vieţii.

Natural, există în Europa şi rezistenţe, mai ales printre aşa numiţi neutrali, şi printre cei învinşi. Cu toate acestea, şi cei recalcitranţi sunt supuşi la destinul european. Ei vor avea parte de el la fel cu ceilalţi, indiferent dacă se ţin la o parte sau dacă se împotrivisc. Forţele de care este condus acest război sunt atât de puternice, încât ele vor arunca pe fiecare de partea unde aparţine. Aşa se explică faptul că războiul a cuprins Europa tot mai general şi că necesitatea de a organiza continentul în vederea apărării sale a devenit tot mai inevitabilă. Dar faptul că Europa trebue să treacă deocamdată prin focul războiului, înseamnă în acelaşi timp că legăturile păcii viitoare se călesc tot mai mult în flacăra luptei. Din aliaţii şi voluntarii europeni se naşte ca o experienţă eroică ideea că Europenii nu mai trebue să ducă război între ei.

Italienii, Finlandezii, Românii, Ungarii, Francezii, Olandezii, Norvegienii, Belgienii, Danezii, Spaniolii, Croaţii şi Slovacii au trecut fără întrerupere ca soldaţi prin vămile răsăritului. Ei sunt în realitate avangarda tutoror muncitorilor care într'o bună zi vor străbate liberi o Europă unită din punct de vedere politic şi economic.

„Popoarele acestui continent vor înfăptui Europa Nouă şi — indiferent dacă e sau nu război — ele nu se vor lăsa turburate de nimeni. Pentru prima dată în istoria ei, Europa păşeşte pe drumul unirii! Cu drept cuvânt, o evoluţie covârşitoare!" ... Ministrul afacerilor streine al Reichului, D-l von Ribbentrop în timpul importantului său discurs dela Kaiserhof

Şeful Departamentului presei din Ministerul Afacerilor Streine, D-l Dr. Schmidt, în vizită în Turcia. In fotografie îl vedem pe D-l Dr. Schmidt întreţinându-se cu ministrul afacerilor streine al Turciei, D-l Saracoglu, la o recepţie dată de ambasadorul Germaniei D-l von Papen

Führerul și Mareșalul Reichului ascultă explicațiile pe care generalul de artilerie Jodl le dă cu ocazia congresului din Berlin oaspeților streini

Despre sensul acestui război

de Otto Philipp Häfner

Vechile unități de măsură și noțiunile obișnuite nu se potrivesc cu acest război. De când e lumea nu a avut loc un conflict în care să fie amestecate atâtea popoare și dela care să fi pornit atâtea distrugeri. Și nu se cunoaște vreun precedent în care amicii de ieri să devină dușmani deodată sau ca adversari înverșunați să se împace brusc. Finlanda, care acum abia doi ani era copilul alintat al opiniei publice anglo-americane, are parte acum de dușmănia acestor state: sondele petrolifere ale Caucazului, a căror distrugere se prevăzuse în planul de război englez, sunt acum apărate de aceiași Englezi; divergențele germano-franceze, care la început păreau a juca un rol determinant și în acest război, s'au risipit și, în orice caz, ele nu mai sunt amintite de nimeni dintre cei care ar dori să vorbească de motivele marelui conflict.

Să murim pentru Danzig?

In acele zile prevestitoare de furtună din vara anului 1939 a apărut într'un ziar francez un articol care a produs multă valvă, cu titlul: „Să murim pentru Danzig? Nu!" Fără îndoială exista pe atunci în Franța un sentiment foarte răspândit că Danzigul cu Coridorul polonez nu merită a fi plătit cu sângele tineretului francez. In afară de aceasta, mulți Francezi aveau presimțirea că un război început pentru Danzig s'ar putea termina foarte departe de țelul prevăzut și că în sfârșit s'ar putea îndrepta acum o piedecă în calea învingătorului. Inainte de a se fi împlinit anul dela drumul ambasadorilor în Noua Cancelarie a Reichului, tunurile britanice s'au îndreptat asupra aceloraș oameni care acoperiseră retragerea engleză din Dunkerque. La Dakar și la Oran, Anglia a încercat să scufunde flota vechiului ei aliat. Oriunde se oferea o posibilitate, Englezii răpeau teritorii de sub suveranitatea franceză, când fără să recurgă la arme, cum a fost cazul în Africa Ecvatorială Franceză, când cu armele, cum s'a întâmplat în Orientul Apropiat. In ciuda dreptului internațional, s'a început blocada foametei mai întâi împotriva metropolei franceze, iar mai târziu împotriva Africei de Nord Franceze. Astfel războiul s'a îndepărtat dela originile sale, sau, mai bine spus, dela pretextul său. Cel care a crezut că era vorba să mori pentru Danzig, a murit pentru o minciună. Acest fapt a devenit cu totul clar în urma exemplului francez.

Generalul Jodl, Șeful „Wehrmachtsführungsstabes im Oberkommando der Wehrmacht" unul din colaboratorii intimi ai Führerului vorbește în fața delegaților și șefilor misiunilor streine. La stânga de tot vicepreședintele consiliului de miniștri român, Mihai Antonescu, ministrul afacerilor streine danez, Scavenius, Generalul Jodl, spre dreapta, ministrul Bulgariei la Berlin, Draganoff, împuternicitul guvernului Imperiului japonez, ambasadorul Oshima și ministrul României la Berlin, Bossy

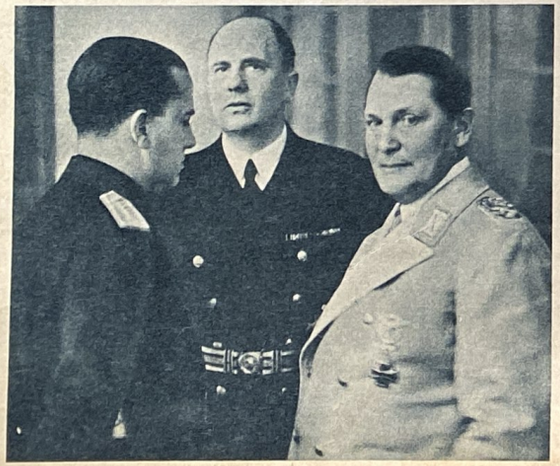

Ministrul afacerilor streine al Italiei contele Ciano întreținându-se cu Mareșalul Reichului Hermann Göring, care a dat o recepție în onoarea reprezentanților puterilor anticomintern. In mijloc plenipotențiarul Ministerului Afacerilor Streine, Dr. Schmidt

Sacrificarea Europei

După înfrângerea Franței, Anglia nu mai avea șanse să câștige războiul cu puterile proprii. De aceea, în vara anului 1940 Englezii se găseau în fața următoarei alternative: Ei puteau să accepte oferta de pace a lui Adolf Hitler și să încheie o pace bazată pe tratative, care ar fi avut ca principii fundamentale renunțarea la imixtiunea britanică în Europa și cedarea coloniilor germane. Ar fi fost o pace între Europeni care ar fi îndepărtat de continentul european orice putere străină și care ar fi dăruit Europei timpul necesar pentru a-și găsi forma nouă într'o evoluție liniștită. Cealaltă alternativă a Angliei era să cheme în ajutor puterile străine de Europa, adică Statele Unite și Uniunea Sovietică. Ambele puteri au contribuit la izbucnirea războiului. Uniunea Sovietică a ajutat la provocarea conflictului, prin politica ei de echilibru între adversarii probabili, iar Statele Unite, prin președintele lor, au căutat să dejoace orice soluție pașnică — de pildă cea dela München. Anglia a ales cea de a doua alternativă, sacrificând astfel Europa în sensul propriu, dar sacrificându-se în același timp și pe sine. Intradevăr, acele puteri, luate în parte, erau mai puternice decât Anglia și de aceea nu-și vedeau de interesele Angliei, ci de cele proprii. Și după cum se poate trage concluzia din declarația atlantică, interesele americane urmăresc înființarea unui stat polițienesc mondial sub conducerea Americei. Sovietele au în vedere bolșevizarea Europei, ca o etapă spre imperiul mondial sovietic. Astfel războiul își pierdu masca Danzigului și crescu sub forma sa adevărată, brutală.

Distrugere totală în loc de victorie

Atât scopurile sovietice, cât și cele americane, au un caracter mondial. De aceea ele nu se îndreaptă numai împotriva Germaniei decât doar din motivul că Reichul este sâmburele rezistenței împotriva acestor scopuri. Incolo, orice stat neamerican (în frunte cu Anglia însăși) este amenințat de planurile americane, și orice stat nebolșevic de cele bolșevice. In privința bolșevismului, acest fapt este motivat prin însăși doctrina bolșevică. Iar adevăratul țel al Americanilor se manifestă în modul cel mai clar prin politica punctelor de sprijin, în războiul contra Japoniei în privința Azorelor portugheze și a Insulelor Canare spaniole, a Dakarului francez, a Insulelor Far-Oer daneze (după Islanda), a porturilor irlandeze, a Pernambuco-ului brazilian, a Indiilor Olandeze, a posesiunilor europene și britanice din lumea întreagă. După punctul 8 al declarației atlantice, „națiunile care nu iubesc pacea" urmează a fi dezarmate pentru totdeauna. Iar dintre aceste „națiuni care nu iubesc pacea" fac parte în afară de Japonia toate marile puteri europene (probabil că într'o bună zi și Franța va fi socotită printre națiunile europene care nu iubesc pacea), toate statele mijlocii și mici aliate, adică în mod practic întreaga Europă, cu excepția Uniunii Sovietice, care va fi menită să aibă „conducerea în răsărit". Deci continentul european urmează să nu fie decât un teritoriu indiferent de state neputincioase, care n'ar avea puterea nici măcar la ele acasă. Europa ar fi în cazul cel mai bun o colonie americană, dar este mai probabil că ar deveni o pradă ușoară pentru acea mare putere din răsărit care „iubește pacea" și care prin urmare ar rămâne înarmată. Partenerii puși în joc de Anglia vor să șteargă Europa de pe suprafața pământului, în mod definitiv, sau cel puțin ca factor politic. Nici Americanii și nici bolșevicii nu vor să se mulțumească cu o victorie militară obișnuită după care să dicteze o pace mai mult sau mai puțin suportabilă. Ambele puteri urmăresc în felul lor câte o idee de distrugere politică îndreptată contra întregii lumi neamericane și nebolșevice.

In fața dilemei

In fața acestei dileme s'au sfărâmat fronturile aparente, s'au risipit vechile dușmănii și s'a format o nouă coaliție. Dacă este suficient să locuești în Europa pentru a cădea pradă bolșevizării sau prefacerii în colonie, în orice caz însă deocamdată blocadei foametei, se ivește numai decât ideea că locuitorii Europei trebue să se unească, să învingă bolșevismul, să îngrijească de egalitatea de drepturi politice a Europei și să-și procure hrană suficientă. Intradevăr, această ideea este pe cale de înfăptuire. Acțiunea comună care a întruniț Europa care se trezește tocmai acum, a fost mai eficace și mai puternică chiar din primul ei stadiu decât orice măsură luată vreodată de Societatea Națiunilor. De aceea și conferința dela Berlin din luna Noemvrie a anului trecut va ocupa un loc mai important în istoria Europei decât orice adunare a Societății Națiunilor din ultimele două decenii. Cele mai multe state europene au recunoscut că în acest război nu poate fi vorba de învinși sau învingători izolați, ci că popoarele europene ori trebue să câștige în comun acest război, ori trebue să dispară în comun. Și pentru Japonia se punea aceeași problemă: să se lase executată sau să pună mâna pe armă și să lupte cu prețul vieții.

Natural, există în Europa și rezistențe, mai ales printre așa numiți neutrali, și printre cei învinși. Cu toate acestea, și cei recalcitranți sunt supuși la destinul european. Ei vor avea parte de el la fel cu ceilalți, indiferent dacă se țin la o parte sau dacă se împotrivesc. Forțele de care este condus acest război sunt atât de puternice, încât ele vor arunca pe fiecare de partea unde aparține. Așa se explică faptul că războiul a cuprins Europa tot mai general și că necesitatea de a organiza continentul în vederea apărării sale a devenit tot mai inevitabilă. Dar faptul că Europa trebue să treacă deocamdată prin focul războiului, înseamnă în același timp că legăturile păcii viitoare se călesc tot mai mult în flacăra luptei. Din aliații și voluntarii europeni se naște ca o experiență eroică ideea că Europenii nu mai trebue să ducă războiu între ei.

Italienii, Finlandezii, Românii, Ungarii, Francezii, Olandezii, Norvegienii, Belgienii, Danezii, Spaniolii, Croații și Slovacii au trecut fără întrerupere ca soldați prin vămile răsăritului. Ei sunt în realitate avangarda tutoror muncitorilor care într'o bună zi vor străbate liberi o Europă unită din punct de vedere politic și economic.

Șeful Departamentului presei din Ministerul Afacerilor Streine, D-l Dr. Schmidt, în vizită în Turcia. In fotografie îl vedem pe D-l Dr. Schmidt întreținându-se cu ministrul afacerilor streine al Turciei, D-l Saracoglu, la o recepție dată de ambasadorul Germaniei D-l von Papen

„Popoarele acestui continent vor înfăptui Europa Nouă și — indiferent dacă e sau nu război — ele nu se vor lăsa turburate de nimeni. Pentru prima dată în istoria ei, Europa pășește pe drumul unirii! Cu drept cuvânt, o evoluție covârșitoare!" ... Ministrul afacerilor streine al Reichului, D-l von Ribbentrop în timpul importantului său discurs dela Kaiserhof

Purtătorul de avioane Italia

Italia nu are nevoie de vase portavioane. Întreaga peninsulă Apenină este o pistă naturală de decolare pentru o aviație puternică, ca aceea pe care și-a format-o Italia. Numeroase puncte de sprijin de pe insulele Mediteranei occidentale și orientale permit atacuri aeriene până și asupra celor mai îndepărtate poziții inamice. Strâmtoarea dintre Sicilia și Tunis, Creta și Cirenaica (în mijlocul desenului), dar și apele din fața Gibraltarului (în față), la o distanță de peste 1.500 km de Roma și împrejurimea Canalului Suez (dreapta în spate), sunt zi și noapte teatrul de război al luptelor în care, mulțumită situației centrale a bazei, aviația italiană realizează lucruri hotărîtoare.

Desenul:
reporter de război Hans Liska (PK)

In drum spre diviziile italiene ce luptă în răsărit

Ducele pe frontul de Est

La cartierul general al Führerului: Führerul, Ducele Italiei fasciste și în spate Mareșalul Keitel, Șeful Comandamentului suprem al armatei și Generalul Jodl, Șef al „Wehrmachts-Führungsstab im Oberkommando der Wehrmacht" (dreapta)

Simbolul victoriei

La un grup de avioane germane de vânătoare din Africa de Nord s'a introdus obiceiul ca înainte de întreprinderea sborului contra inamicului să se plimbe prin faţa avioanelor drapelul grupului. Astfel iau fiinţă în armata germană bogată în tradiţii şi în decursul războiului actual, noi datini militare frumoase

Fotografia: reporter de război Sturm (PK)

IN STEPA SI PRIN NISIP, PE MARE SI IN AER:

ITALIA IN RAZBOIU

DE COL. AV. DELIO VECCHI

Mândria națiunii — Marina de Război a Italiei. Puternice forțe în Mediterana în luptă cu vase de linie inamice

Războiul englez întrerupe munca pașnică a Italiei

In Septemvrie 1939, când izbucni actualul război, Italia era preocupată în întregime de foarte importante probleme ale vieții sale naționale. Trebuia pus în valoare tânărul imperiu etiopian, perfecționată colonizarea Libiei și create premisele pentru o economie autarhică. Având însă în vedere primejdia războiului, era înainte de toate important să se reorganizeze și să se fortifice armata, care între 1935 și 1938 luase parte la cele două războaie din Abisinia și Spania.

Provocând la război Germania, Anglia conta pe nevoia de muncă și pace a Italiei; ea spera într'o destrămare a alianței militare a Axei.

Cele nouă luni de „nebeligeranță" italiană pot fi considerate ca o precaută amânare. Blocade engleză și lipsa de materii prime însă au pus executarea acestui plan în fața unor dificultăți aproape insurmontabile. Chiar dacă autarhia oferea în cele mai multe cazuri o ieșire, aplicarea ei era împiedecată de situația internațională.

Italia se decide

O examinare a raportului de forțe față de viitorii adversari ar fi putut duce Italia la o menținere a atitudinei sale de espectativă; dar soarta popoarelor nu se hotărăște numai de calcule matematice, ci înainte de toate de elemente istorice, politice și etice, care în momentele decisive covârșesc celelalte date și silesc națiunile la o evoluție accelerată.

Din aceste motive Italia nu mai șovăi; intră în războiu la 10 Iunie 1940.

Lupta sa a fost dela început mai grea și mai aspră decât aceea a altor popoare, pentrucă ea era dusă în mare parte în ținuturi îndepărtate de patrie, în care conducerea războiului cerea o împrospătare continuă în oameni și materiale, pe drumuri lungi, care în plus duceau peste mare. În numeroase

Vedete torpiloare italiene MAS plecate la vânătoare în Mediterana. A fost identificat un submarin inamic. Bombele submarine explodează cu presiune enormă

Fotografiile: Hoffmann
Reporter de război Pietsch (PK)

Un avion torpilor italian a descoperit în Mediterana unități ale marinei de război britanice și urmărește inamicul fugar

Fotografiile: S.M. Esercito

SOLDATII IMPERIULUI

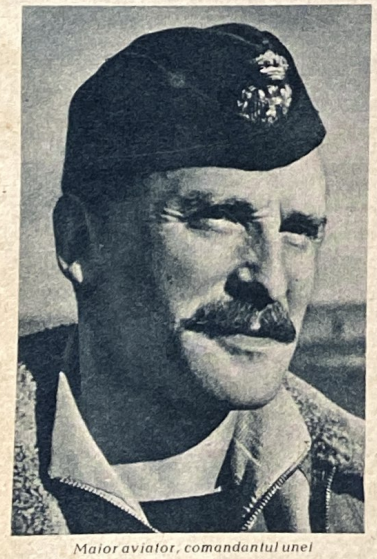

Maior aviator, comandantul unei unități de bombardiere în picaf

Infanterist de marină din batalionul St. Marco

Soldat dintr'o formațiune de blindate ce luptă în Africa

Căpitan aviator, comandantul unui avion de bombardament din Africa de Nord

Înalți ofițeri ai puterilor aliate — Generalul von Kleist, comandantul unei armate germane de tancuri, întreținându-se cu un comandant al corpului expediționar italian de pe frontul din răsărit

Fotografiile: Hoffmann

cazuri — ca de pildă în acela al Africei Orientale — posibilitatea unei împrospătări era dela început exclusă. Din contra, inamicii, în special Anglia, dispuneau de ținuturi întinse, favorabil așezate și de căi comode de legătură. Această situație explică caracterele specifice ale războiului italian, aparentele lui stagnări și dificultăți. Dar tocmai ele au fost elementele care au însuflețit trupele cu o forță de rezistență nesecată și o abundență de forțe morale și materiale.

I. Armata de uscat

Campania din Libia

După scurtul intermezzo al luptei de pe frontul alpin francez, unde în puține dar aspre zile s'a luptat pe cel mai greu și mai impracticabil teren din Europa, forța de luptă a Italiei se concentră în teritoriul libian. Din cauza marilor distanțe, operațiunile militare de aici n'aveau prescrisă o anumită direcție, ci fiecare punct al teritoriului era deschis unei amenințări. Pe de altă parte topografia locală nu permitea formarea unui front închegat; ofensiva se desfășoară în special cu rezerve mari, asigurate printr un lanț de puncte de sprijin înaintate. Acest fel de luptă avantajează de aceea pe cel ce poate lua inițiativa înaintea adversarului, bazat pe mijloace bogate și pe împrospătare ușoară. Ofensiva italiană spre Sidi el Barani încercă să prevină atacul englez din iarna lui 1940 și să stânjenească pregătirile engleze. In ciuda

Clipe hotărîtoare: în timpul unei tentative de despresurare sovietică, artileriști italieni păstrează o poziție însemnată

Pionieri dârzi. *Focul turburător sovietic este îndreptat asupra unui pod construit de pionierii italieni peste Nipru. Planşeul podului este stricat de nenumărate ori*

Dar în ciuda puternicului foc al artileriei inamice, pionerii repară cu multă perseverenţă de tot atâtea ori stricăciunile. Ei asigură cu preţul vieţii înaintarea diviziei lor

Câteva zile mai târziu, podul e redat circulaţiei : coloane nesfârşite de prizonieri sovietici trec peste el

Fotografiile: S. M. Esercito (3)

forţelor mai slabe, această manevră a reuşit pe deplin. Până la urmă însă, sub asaltul tancurilor englezeşti superioare ca număr, infanteria italiană a trebuit să cedeze, după lupte grele şi puternice contralovituri. Tobruk, din ale cărui fortificaţii au tras foloase Englezii, n'a putut fi păstrat vreme mai îndelungată, din cauza artileriei insuficiente şi a greutăţilor de împrospătare, mai ales că flota engleză intervenea de pe mare cu focul ei. Dârza rezistenţă opusă pe căile de retragere, a oprit trupele sleite britanice la frontiera Sirtei, de unde violenta contraofensivă din Aprilie 1941 le aruncă din nou înapoi până la frontiera egipteană.

Imperiul rămâne izolat

Ca şi Germania în războiul mondial 1914—18, şi Italia ştia bine ce soartă va avea în mod trecător imperiul său. Cu toată desfăşurarea ei, campania etiopiană câştigă importanţă din punct de vedere al totalităţii operaţiunilor Axei.

La începutul ostilităţilor, trupele italiene din Imperiu puteau opune luxului englezesc în avioane şi tancuri numai un număr modest de avioane (care în plus erau în cea mai mare parte învechite) şi numai o singură unitate de tancuri. Astfel inamicul poseda supremaţia aeriană din acest spaţiu şi controla căile de comunicaţie. Aceasta însemna o sporire a eficacităţii mijloacelor sale motorizate, care erau avantajate în acelaşi timp şi de şosele foarte bune. Trupele italiene făcură faţă acestei situaţii grave mai întâi prin atacuri în Sudan, în Somalia şi Kenia, apoi printr'o apărare organizată în toate sectoarele, cu rezistenţa până la ultimul om. Cheren, Giuba, Amba Alagi, Gimma, Delmidollo, Lagemera au fost sângeroasele etape ale acestei disperate lupte eroice. La Amba Alagi a fost luat prizonier Ducele de Aosta, vărul Regelui. Cu aceasta s'a terminat lupta demnă de toată admiraţia a acestui comandant exemplar.

Impotriva Angliei, în Balcani

La sfârşitul lui Octomvrie 1940 şi ca să prevină atacul anglo-grec ce ameninţa din Grecia, Italia deschise operaţiunile de război la frontiera albano-grecească, deşi din cauza precipitării evenimentelor pregătirile n'au putut fi terminate.

Atacul italian a fost stânjenit din primele zile de o vreme deosebit de proastă. In faţa unei armate mult superioare, înzestrate foarte puternic cu armament britanic, trupele italiene apărară fiecare palmă de pământ, pentru a păstra puţinele drumuri paralele cu frontul şi puţinele aerodroame, în vederea sosirei întăririlor. Incercarea grecească de a ocupa Valona a eşuat complect. La început în retragere, frontul se fixă pe înălţimile dela Tepelini, pe coama munţilor ce duc dela mare peste Masivul Tomori spre lacul Ohrida.

In primăvara lui 1941 Anglia cree un nou front balcanic, asemenea celui din 1915, de data aceasta cu posibilităţi strategice sporite, pentrucă alăturarea Iugoslaviei de Anglia ducea ameninţătoarea primejdie până în inima Europei. Trupele iugoslave încercară să bată armata italiană şi s'o arunce în mare: aşa dar un Dunkerque adriatic, care ar fi permis inamicului să-şi consolideze poziţia şi să-şi creze numeroase căi de legătură şi de atac.

Prin colaborarea italo-germană războiul intră la începutul lui Aprilie într'o nouă fază. Trupele italiene înaintează în Slovenia, Croaţia şi în regiunea coastei dalmatine. Formaţiuni de trupe trecură prin Montenegro şi făcură după aceea legătura cu diviziile ce înaintau dinspre Nord, în timp ce concomitent alte unităţi ocupau valea superioară a Drinului şi pătrundeau în Kossovano. In acelaşi timp se mişca şi frontul greco-albanez înţepenit de multă vreme.

Armata grecească fu atacată dela Nord şi Est, înconjurată la Sud de trupe germane şi trebui să capituleze. După terminarea campaniei, Italia ocupă Grecia şi coastele sale lungi şi foarte articulate. Din cauza apropierii ţinuturilor în care se mai ducea încă lupta, aceasta nu a fost o misiune uşoară.

II. Marina de război

Apărarea coastelor şi reţinerea de forţe inamice

Teatrele de război, mai toate aşezate dincolo de Marea Mediterană şi tendinţa de a înlătura superioritate engleză din Mediterana, au indicat forţelor navale italiene o importantă misiune. Ele trebuiau să preia apărarea celor vreo 8.000 km de coastă italiană, să asigure căile de comunicaţie ale fronturilor îndepărtate şi aprovizionarea lor, să supravegheze mişcările inamicului şi să-l atace.

O altă misiune a conducerii războiului maritim este protecţia numeroaselor oraşe de pe coastă. O singură dată, dar nu prin surpriză, au reuşit Englezii să pătrundă până la Genova. Numai o ceaţă neaşteptată i-a apărat de represaliii imediate.

Italia dispune numai de un număr restrâns de vase de linie şi de crucişătoare. Aceste forţe concentrate la bazele lor sunt suficiente ca să reţină în Mediterană flota engleză, unde ea este întrebuinţată între altele ca protecţie a convoaielor pe care Anglia le trimite prin strâmtoarea Siciliei, pentru a evita lungul înconjur din jurul Africei. Flota italiană aşa dar influenţează în mod decisiv celelalte fronturi.

Chiar dacă raportul de forţe şi situaţia strategică impun flotei italiene în general numai un rol de paznic atent, totuşi din luările de contact cu inamicul s'au desvoltat de multe ori bătălii navale, care s'au terminat totdeauna foarte onorabil pentru Italia.

Bătălii navale italo-engleze

Primul contact, în acelaşi timp cel mai important, a fost acela dela înălţimea Munţilor Calabrici, la Punta Stilo, în Iulie 1940, când a fost surprinsă o mare formaţie inamică, în drum spre peninsulă. Cu toată disproporţia de forţe ca număr şi calibru (de parte Italienilor 2 vase de război modernizate cu tunuri de 320 mm, de partea Englezilor 3 vase din clasa „Warspite" cu tunuri de 381 mm), duelul s'a desfăşurat nefavorabil pentru formaţia engleză, care a trebuit să se retragă la baza din Alexandria.

Un alt duel naval s'a desfăşurat în Noemvrie a aceluiaşi an, la Sud de Capul Taulada, în apropierea Sardiniei. Crucişătoarele italiene traseră timp de 45 minute asupra adversarului, fără ca ele însăşi să sufere vreo avarie. Cu această ocazie a fost lovit vasul „Berwik" şi un al doilea crucişător. Si alte dăţi flota italiană a căutat contactul cu inamicul, dar în zadar. In numeroase cazuri forţele maritime uşoare, în special vedete şi submarine, susţinute de aviaţie, s'au măsurat cu Englezii, cărora le-au cauzat pierderi şi avarii remarcabile.

In decursul operaţiunilor de-a-lungul căilor de legătură dintre Egipt şi Grecia, a fost pierdut în Iulie 1940 crucişătorul uşor „Colleoni", iar în Martie 1941 3 crucişătoare şi două

distrugătoare au căzut victimă unor forțe inamice superioare.

Misiuni speciale îndeplinite cu îndrăsneală și curaj

In timpul ocupării insulei Creta, vasele de război italiene au asigurat transportul trupelor germane de pe coasta grecească spre insulă, intervenind în luptă cu mult curaj și cu o mobilitate superioară. Cu această ocazie un torpilor a scufundat într'o noapte 2 crucișătoare, în timp ce un altul, după ce luptase contra a 3 crucișatoare și 4 distrugătoare, ce atacau un convoiu, scufundă ziua un crucișător inamic. Indrăsneala marinarilor italieni se exteriorizează prin fapte eroice, când de ex. cu bărci de asalt speciale au putut pătrunde în porturile de refugiu puternic apărate ale flotei inamice. Mici grupuri de oameni, reduși numai la armele și la curajul lor, au scufundat în Martie 1941 în Golful Suda crucișătorul „York" și două vase comerciale. In Iulie ei străbat prin fortificațiile dela Malta, iar mai târziu și prin acelea ale marei baze navale dela Gibraltar, cu care ocazie inamicul a suferit noi pagube. In total forțele de suprafață și submarine italiene au scufundat până în Septemvrie 1941 775.000 tone registru vase de comerț engleze, dintre care numai în Atlantic 482.000 tone registru.

Pentru a ne face o idee despre mărimea transporturilor maritime pe care le execută Italia, e suficient să se știe că în timpul campaniei albaneze, așa dar în decurs de 6 luni, au fost debarcați pe această coastă 490.000 soldați, 70.000 animale, 12.000 vehicule motorizate și 500.000 tone alt material de război.

Un cuib de rezistență sovietic e luat sub focul unei patrule de recunoaștere italiene
Fotografiile: Vasari, Luce

III. Aviația

După experiența războiului etiopian și spaniol, noul mare conflict a găsit aviația italiană oțelită și pregătită pentru numeroasele ei misiuni. Ea este armă ofensivă și defensivă, ca și mijloc de recunoaștere, sprijinind în mod excelent luptele pe uscat și pe apă. Caracteristica specială a fronturilor răspândite pe spații întinse acordă luptei aviației o deosebită importanță, pentrucă ea reprezintă un factor de forțe ce poate fi deplasat repede, ca să intervină acolo unde o cere momentul.

Așa de exemplu, în Decemvrie 1940, când ofensiva engleză din Cirenaica pusese trupele în luptă într'o situație grea, bombardierele și avioanele de vânătoare italiene s'au aruncat cu violență asupra inamicului, slăbindu-i prin intervenția lor curajoasă și eroică presiunea. In același timp escadrele de avioane întăreau atacul de pe frontul albanez, bombardând punctele de sprijin, căile de comunicație și trupele grecești, pentru a sprijini diviziile italiene, care luptau aci cu o dârzenie disperată.

In Africa Orientală inferioritatea numerică și calitativă din aer n'a putut fi înlăturată, fiind contrabalansată numai de curaj și experiență. Bazele inamice dela Aden, din Sudan și Kenia, au fost atacate regulat și cu violență. Prin sboruri lungi a fost atinsă insula Bahrein și s'au păstrat legăturile dificile cu Italia, la o distanță de peste 4.000 km pe deasupra mărilor și a pustiurilor. Existau puține puncte de orientare pentru sbor și trebuiau străbătute întinse teritorii inamice. Uneori aviatorii s'au transformat în infanteriști, luptând în munți și în punctele de sprijin.

Lupta contra flotei engleze din Mediterana

In Marea Mediterană, centrul marii conflagrații, forțele aviatice italiene s'au împărțit din prima zi, păzind până astăzi toate căile maritime. Ele atacă pe inamic unde-l întâlnesc, bombardând, în afară de Gibraltar, Alexandria, Haifa și Cipru, mereu Malta, una din cele mai mari organisme defensive din lume, restrângând în mare

Contra unui adversar îndârjit nu ajută decât arme puternice: aruncătorul de flăcări are ultimul cuvânt!

Omul și arma sunt dintr'o bucată. Înaintea atacului, un parașutist italian examinează pușca-mitralieră de fabricație „Breda"

parte prin sute de zboruri valoarea insulei ca bază navală și slăbind forțele aeriene de pe acel punct de sprijin.

Aviația italiană s'a măsurat cu flota engleză în peste douăzeci de ocazii și de fiecare dată și-a dovedit tăria. navale ușoare și de unități de aviație germane, escadrele italiene au dat inamicului o grea lecție: Crucișătorul „Southampton" a fost scufundat, iar vasul port-avioane „Illustrious" a fost scos pentru multă vrme din luptă.

Cu încărcături la capătul prăjinei, pionierii italieni, se apropie de sârmele ghimpate inamice, unde fac o spătură pentru atac

Primele lupte importante au avut loc în Iulie 1940 în bătălia dela Punto Stilo și în zilele următoare. Mai multe vase, de linie, port-avioane și crucișătoare, au suferit cu această ocazie avarii mai mult sau mai puțin grele. In Ianuarie 1941 inamicul a fost surprins pe când încerca să străbată strâmtoarea Siciliei. Susținute de forțe

Cifre doveditoare

In decursul acestui război eficacitatea aviației a fost îmbunătățită pas cu pas. Atacului din înălțime i-a urmat bombarderea din avionul de picaj, care face posibilă o ochire mai precisă.

S'a introdus apoi avionul-torpilor. Această armă, nu nouă în principiu, dar foarte modernă ca aplicare, reprezintă cel mai periculos și mai eficace mijloc în lupta aeriană și navală, pentrucă duce atacul la distanțe foarte apropiate și lovește vasele în părțile lor cele mai vitale. Statistica ne arată că peste 70 % din torpilele lansate de avioanele italiene și-au atins ținta. Italia a perfecționat această armă în mai mare măsură ca celelalte țări beligerante și a înarmat cu ea numeroase escadre, care din diferite puncte de sprijin din Marea Mediterană amenință orice mișcare a inamicului.

Activitatea aviației italiene poate fi dovedită convingător cu următoarele cifre, care se referă la întreaga durată a războiului, inclusiv Septemvrie precedent: 41.300 sboruri, 900 avioane doborite cu siguranță și 300 distruse pe teren, 24 vase de război de diverse mărimi și 51 vase comerciale scufundate, în timp ce celelalte unități de război au fost bombardate pe peste o sută de ori. S'au aruncat asupra inamicului peste 10.000 tone explosibil.

Umăr la umăr cu Germanii

Războiul Italiei formează o parte însemnată a luptei Axei, iar colaborarea italo-germană pe toate fronturile este expresia vizibilă a camaraderiei de arme a celor două popoare. Astfel,

A reușit o întreprindere îndrăzneață. Cu mâinile ridicate soldații sovietici părăsesc casa țărănească unde fuseseră surprinși de Italieni

Luând însuși parte la lupte și atacuri, corespondentul de război italian își îndeplinește datoria sa grea, ca soldat și ca reporter fotograf. El cinematografiază filmul, care mai târziu va arăta în patrie faptele vitejești ale diviziilor italiene ce luptă în răsărit

Fotografiile: Luce (1), Vasari (3)

unități de aviație germane au pornit timp de câteva luni la luptă de pe punctele de sprijin din Sicilia. In primăvara lui 1940 divizii germane au străbătut Marea Mediterană, pentru a se reuni cu trupele italiene în vederea recuceririi Cirenaicii. In fruntea marșului repede și vijelios, care a aruncat în câteva zile pe Englezi înapoi la frontiera egipteană, mergeau formațiuni de tancuri germane, întărite de unități italiene. De atunci încoace trupele aliate de pe fronturile dela Sollum și Tobruk înfruntă împreună toate primejdiile și lipsurile.

In timpul campaniei din Balcani, mișcările celor două armate se complectară în mod admirabil prin cooperarea comandamentelor și prin desfășurarea coordonată a operațiunilor. Când avu loc atacul asupra Cretei, marina italiană eliberă transporturilor de trupe germane drumul prin barajele flotei britanice. In același timp aviația italiană susținu atacul german pe mare și asupra insulei. Apoi, în a doua fază a luptei, la ocuparea insulei ajută și infanteria italiană din Dodecanez. Si astăzi aviația italiană și germană atacă cu rândul Egiptul și Palestina.

Câteva unități din aviația italiană au participat la lupta contra insulei britanice, iar în prezent un corp expediționar italian se găsește alături de aliații împotriva dușmanului sovietic, luptând la Nistru, Bug, la cotul Niprului și pe malurile Donețului. Submarinele italiene operează în Oceanul Atlantic împotriva navigației comerciale britanice, în timp ce submarine germane luptă și în Marea Mediterană.

Această conlucrare de luptă italo-germană, care se reînnoește zi de zi pe câmpul de luptă, se va evidenția și în viitor la construcția unei noi Europe. Strânsele și adâncile legături ce unesc ambele popoare sunt cea mai sigură garanție a victoriei finale.

Familia înainte de toate

Imaginea Italiencei

Cui să datorăm oare imaginea aceea a Italiencei, așa cum ne-o dădeau profesorii noștri? O visăm scundă, cu bustul desvoltat, plină de inele, cu o basma împestrițată pe părul negru, agitând tamburina și dansând tarantela. Că se mai întâlnea câteodată tipul acesta, poate pe la Neapole, era probabil un șiretlic al industriei străinilor. În realitate femeia italiană are tot atâtea fețe, pe cât de multiplă ne-o prezintă arta. Siciliana e blondă — spic de grâu ca o Normandă, sau se asemănă Grecoaicei, și păsește peste câmp cu ulciorul de apă pe cap, ca o figură de pe vasele antice. În Umbria întâlnim figuri din frescele lui Piero della Francesco; în Parma fețele Madonelor lui Correggio. Florentina seamănă și astăzi cu portretele pictate în vremea începuturilor Renașterii, iar dacă Venețiana și-ar schimba șalul negru cu unul colorat, am putea crede că s'a coborît dintrun tablou de Bellini, Georgioni sau de Tizian. Toate, chiar și țăranca din cel mai izolat sat de munte, au linii severe, cioplite frumos, și mâini și picioare delicate. Se mișcă grațios, se îmbracă simplu, și modest, cu mult gust, iar culorile întunecate, atât de preferate, lingușesc figura. Roșul de buze și pudra nu lipsesc nici măcar la sate. Căci e vorba ca femeia să se reliefeze din cel mai bun punct de vedere, ca să placă bărbatului, pentrucă el dorește aceasta. Pentru bărbat femeia, chiar când lucrează, trebue să fie frumoasă, cea inteligentă să fie și plină de drăgălășenie, iar gura cea mai posnașă să fie și grațioasă. Bărbatul consideră profesiunea unei femei ca ceva trecător: țelul fericirii ei trebue să fie sotul, copilul și căminul propriu.

Așa că fata, fie că studiază, învață o meserie sau e funcționară, își păzește virginitatea ca pe un foarte prețios bun, chiar când n'are în spate ochiul vigilent al familiei. Pasul în căsnicie e pasul în viață, iar actul de căsătorie e certificatul de maturitate. E o legătură pe viață. Căsniciile nu se pot desface, iar acest fapt acordă căsniciei o formă veșnică. În Italia familiile își mențin tăria mai mult ca în alte părți, chiar după ce a trecut vârsta propriu zisă de apartenență la familie. Întregul popor iubește copiii, se dă în vânt după copii, și cum cei mai mulți contractează căsătoriile lor de timpuriu și încă neuzați — din dragostea pentru dragoste —, se nasc mai mulți copii ca în țările cu căsătorii târzii. Viață în aer liber și hrana naturală ajută la păstrarea acestei frumuseți. Ca educatoare femeia nu e de o strictețe pedagogică — de latura bărbătească a educației se îngrijește acum statul — ca mamă însă e drăgăstoasă, chiar fanatică. Ca bucătăreasă, ea are deajunsă pricepere ca să nu răpească mâncărurilor pe care le prepară repede suavitatea lor; de cele mai multe ori e o bucătăreară admirabilă, iar mâncărurile clasice ale țării sunt în coliba modestă tot atât de gustoase ca într'un palat. În casă Italianca ține seama de simplitate și de util; soarele și clima dă încăperii căldură și voie bună cea mai frumoasă podoabă a ei rămâne însă femeia. grijirea propriului eu.

Dr. Hanng Kiel

PRINȚUL SAHAREI:

Ducele Amadeo de Aosta

Odată a devenit o realitate povestea cu prințul care trăia necunoscut în mijlocul poporului său, pentru a-și dovedi calitățile și pentru a-și cunoaște semenii: Cu 3 ani după încheierea războiului mondial, la poarta unei fabrici de săpun din Stanleyville (Congo Belgian) apăru un tânăr înalt de aproape doi metri, cu o privire energică, ca de vreo 25 de ani sau mai puțin, întrebând dacă poate fi angajat ca muncitor. A spus un nume oarecare și nimeni nu l-a întrebat de viața sa de până acum. Era doar în centrul continentului negru și era nevoie de muncitori albi destoinici. Omul nou venit se pricepea la mai multe decât la fabricarea săpunului. El vorbea limbile italiană, germană, engleză, franceză, arabă și câteva dialecte africane. Și deoarece Africa este un câmp liber pentru cei destoinici, după 13 luni societatea l-a numit subdirector. Dar tânărul refuză zâmbind și plecă din Stanleyville. În aceste 13 luni își încercase singur calitățile: și-a trecut examenul propriu cu succes. N'a vrut decât să constate că s'ar fi putut afirma chiar dacă s'ar fi născut ca muncitor. Dar acum îl așteptau alte misiuni; căci el era ducele Amadeo de Aosta, fiul unui văr al regelui Italiei și al principesei Elena a Franței.

Aceste misiuni se găseau pe același continent. Impulsul spre Africa a fost o moștenire dela părinții săi. Tatăl său, ducele Emanuele Filiberto și mama sa, au făcut călătorii lungi în Africa; iar unchiul său Luigi Amadeo, duce de Abruzzi, era renumit ca explorator și ca făuritorul unor vaste planuri de colonizare pe continentul african. In societatea unchiului său, Amadeo de Aosta plecase după războiul mondial în regiunea râurilor Uebi și Scebeli, iar după scurtul intermezzo din Stanleyville el și-a însoțit mama la izvoarele Nilului. Cu această ocazie a străbătut mii de kilometri pe jos.

Cel care a fost cuprins odată de vraja Africei nu mai scapă de ea, cu atât mai puțin dacă sufletul său este cuprins de admirație pentru tot ce este mare și frumos și de pasiunea pionierilor coloniali. Nu a fost beția dorului de Africa trezit de elementul necunoscut și romantic, ci voința serioasă de a colabora la misiunea colonială. Ducele de Aosta s'a pregătit sistematic pentru serviciul colonial. El și-a antrenat trupul în numeroase discipline sportive. A realizat performanțe excelente în echitație, atletism, alpinism și ski. Într'o lună a învățat să sboare. (Alții au nevoie de 6 ani). Dar el nu a neglijat nici cultura intelectuală. A studiat dreptul și și-a încheiat studiile cu doctoratul. Apoi a studiat probleme politice și militare. Așa a pornit deplin pregătit la cucerirea continentului negru. In primul rând a păsit din nou pe continentul african ca soldat. Dela 1926 până la 1930, ducele Amadeo de Aosta a luptat în Libia, sub comanda lui Graziani. In războiul mondial intrase ca voluntar la vârsta de 17 ani. Acum lupta în rangul de locotonent-colonel într'un post din pustiul Sirtei. La lupta dela Bir Tagrift s'a distins prin curaj personal. La victoria dela Cufra a participat ca aviator. El a înființat corpul italian de cavalerie pe cămile. El a insuflat soldaților săi iubirea arzătoare față de pământul african și de misiunea colonială, de care era cuprins el însuși. Acolo, pe câmpurile de bătălie din pustiu și-a câștigat titlul de onoare de „prinț al Saharei", cu care a fost primit de Italia la întoarcerea sa.

Cea de a treia perioadă a utilizării sale în colonii este cea mai strălucită din viața ducelui de Aosta. In 1937, după demisia lui Graziani, i s'a încredințat postul de vice-rege al Abisiniei. (Intre anii 1931 și 1937, ducele de Aosta a acționat în posturi înalte de comandament al aviației). Timpul a fost scurt pentru opera constructivă pașnică din noul său domeniu de activitate, dar în acest răstimp scurt el a făcut tot ce ar putea face un om în domeniul colonial. S'au adus colonișți italieni în Abisinia și s'au construit șosele noi. O administrație excelentă s'a extins până în părțile cele mai îndepărtate ale imperiului.

Izbucnirea luptei pentru libertatea Europei a întrerupt această activitate pașnică. Ducele de Aosta s'a dovedit încă odată ca un comandant cu calități excepționale având comanda supremă a trupelor din Africa Orientală Italiană. La sfârșitul anului 1940 el a executat victorioasele acțiuni dela frontiera Keniei și din Somalia Britanică, dar în anul 1941 a fost înfrânt de superioritatea numerică prea mare a Englezilor, mai ales de numărul mai mare de avioane și tancuri al Englezilor. Cu unitățile sale principale, el s'a retras în masivul muntos Amba Alagi. Acolo a rezistat aproape 40 de zile, până când se trăsese și ultimul glonț. Apoi s'a lăsat prins împreună cu trupele sale. In ultimul său mesagiu adresat Ducelui, el a pronunțat următoarele cuvinte pline de mândrie: „Ne vom întoarce în curând în aceste țări care au fost udate încă odată cu sângele italian, spre gloria patriei noastre!"

Ducele Amadeo de Aosta (el poartă acest nume dela 1931, anul morții tatălui său; înainte purta titlul de „Ducele de Apulia") este un exemplu al pionierului colonial adevărat. Exemplul său însuflețește tineretul, iar adulții îl pronunță numele cu respect. In ziua care a urmat după capitularea dela Amba Alagi, într'o cafenea mică din Italia un client își citea ziarul. Pe pagina întâia era fotografia vice-regelui. Un trecător care văzu fotografia se opri pentru o clipă și arată cu un gest mândru fotografia ducelui de Aosta spunând: „Che uomo!" (Ce om!)

Horst Claus

SUPAPE PENTRU RECIPIENTE DE OȚEL

Supape de pasaj - Supape pentru robinete

pentru toate gazele
condensate și lichefiate

ca oxid de carbon, oxigen, azot, gaze nobile, aer comprimat, hidrogen, amoniac, acetilen, clor, fosgen, acid sulfuric, clorură de metil

•

Modele speciale, ce satisfac orice pretenție pentru gaze de propulziune, pentru gaz aerian, gaze filtrate, **metan, propan, butan**

AGEFKO KOHLENSÄURE-WERKE

GESELLSCHAFT MIT BESCHRÄNKTER HAFTUNG

Secția Ventil-Fabrik

BERLIN W 62

50 ani de practică

Execuția cea mai bună și construcția cea mai adecvată scopului garantează un maximum de siguranță și de randament în fiecare caz

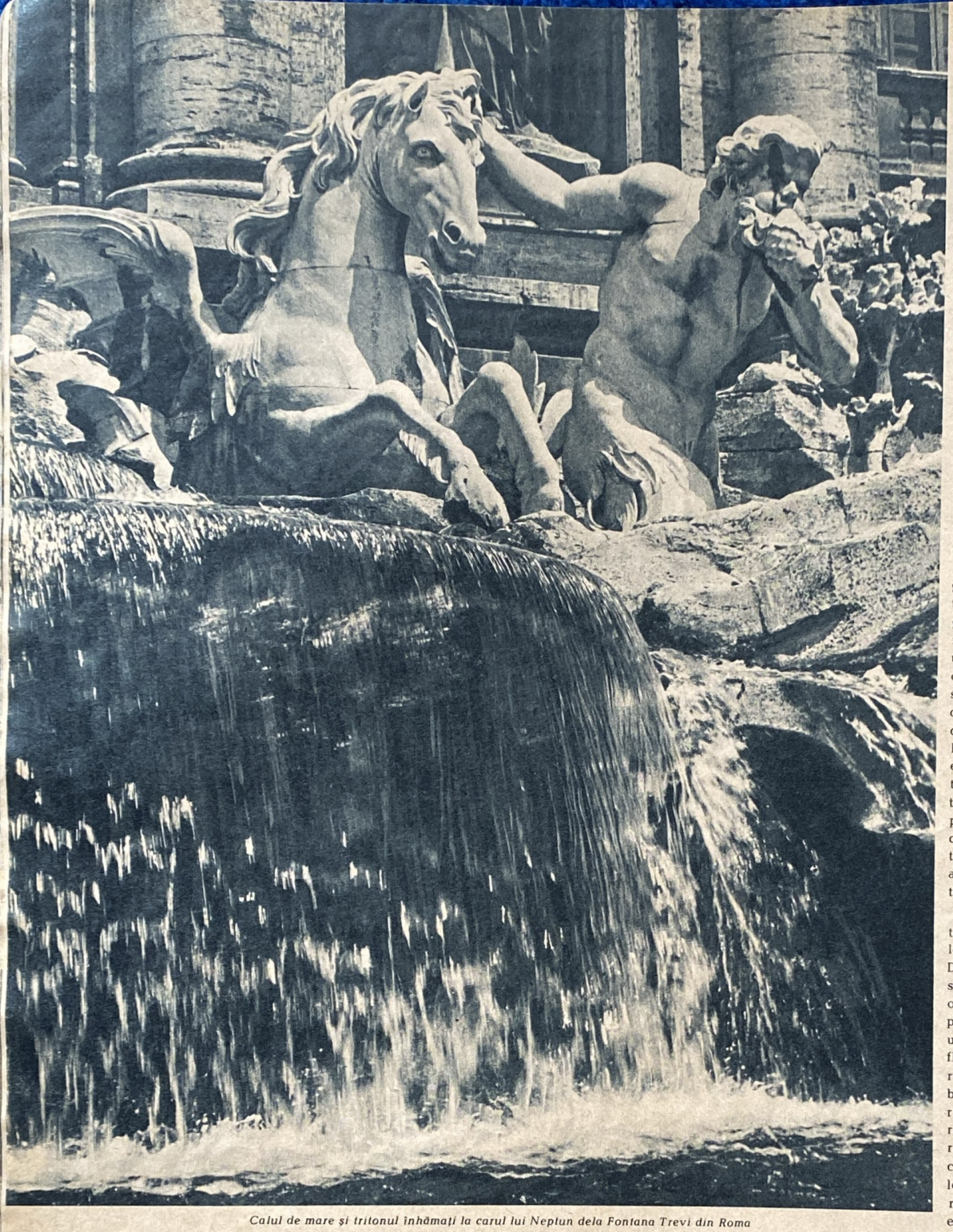

Calul de mare și tritonul înhămați la carul lui Neptun dela Fontana Trevi din Roma

GLASUL ROMEI

de Alessandro Pavolini

Acest articol al ministrului culturii, Alessandro Pavolini, se referă la dispoziția pentru interzicerea claxonării în orașe și la creerea unei „zone de tăcere", care să se întindă până dincolo de marginile orașului

Fotografia: Charlotte Rohrbach

Dragă prietene, te rog dă-mi voie să-ți spun că în realitatea lucrurile nu stau așa cum ai citit tu acolo într'o revistă americană și că n'ai niciun motiv de neliniște: Roma nu a devenit „orașul tăcerii".

Tăcerea, dragă prietene, a fost ruptă în anul 1919 și nu se va reîntoarce niciodată. Ecoul pașilor trupelor noastre de luptă au alungat-o dintre zidurile de biserică ale Vicenței și Ravenei, unde se cuibărise ca un porumbel olog, și ceea ce a mai rămas din ea, s'a spulberat în pocnetele focurilor noastre de revolver... Aerul trăiește iarăși în jurul sfinților și căpitanilor noștri de piatră. Până și calul lui Gattamelata, eliberat de sacii de nisip, i-a adulmecat voind să necheze, iar bătrânilor lei din Florența și Verona li se umfla inima de dorul de a urla. Niciun monument din cele o sută de orașe nu mai emană în jurul său acea tăcere amorțitoare. Ele au devenit iarăși tinere, activând și trăind în această atmosferă vie.

Deci cum mai poate fi vorba de tăcere la Roma? Numai din pricina necunoașterii faptelor, dragă prietene. Niciodată urbea nu a fost mai puțin „tăcută" decât acum. Doar sgomotele fără rost au fost eliminate, dispărând dela o zi la alta: o adevărată minune. A fost ca la radio, când șuierături și fluierături stridente acoperă sunetul propriu zis și când după o întoarcere a unui buton turburările dispar și urechea nu aude decât muzică, o muzică pură. Tot așa, într'o dimineață, la Roma s'a interzis sgomotul asurzitor al claxoanelor, iar urechile noastre uimite au putut să asculte nu tăcerea, ci glasul Romei.

Roma este un imens atelier. Până la apusul soarelui se aud loviturile de ciocan, scârțâiturile macaralelor, sgomotul camioanelor ce înaintează greoi sub povara nisipului de pe malul Tibrului. In fiecare clipă se răstoarnă vreo culisă, se deschide o scenă nouă și zidurile noi se înalță ca niște steaguri pe frontoanele acoperișurilor abia terminate. Ultimul blochaus dela marginea orașului taie ogoarele și pășunile la fel cum despică marea prora unui vas. Iar după o săptămână, prora orașului s'a deplasat și mai departe spre periferie. Un cutremur sgudue centrul orașului, atinge câteva cartiere, dar ceea ce este etern, renaște cu strălucire din cenușa celor vechi. Roma este tânără. Ea renaște mereu. Strigătele ce le auzi sunt strigătele muncitorilor care stau jos lângă grămezile de pietre și pregătesc cărămizile pentru cei de sus, care înalță clădirea. Strigătele lor se propagă vertical într'o atmosferă dulce, în care ritmul activității zilnice primește un nou elan.

Cu strigătele construcțiilor se amestecă sgomotele pașilor și ale motoarelor, care au un sunet propriu la Roma. Dacă aceste motoare se înșiră din strâmtoarea ulițelor în noile străzi largi o fac aproape fără sgomot, în viteza a patra, și nu se aude decât un zumzet ușor deasupra străzilor mărginite de fluviu, de copaci și de monumente în ruine. Străzile nu sunt pavate cu cuburi de piatră, ca pe vremuri, când se rostogolea prin ele roata carelor romane. Nu sunt nici pietrele dese și rotunjite ale pavajului peste care treceau scuturându-se trăsurile cardinalilor, ci este un asfalt italian netezit, care reflectă lumina cerului. Asfaltul acesta este luminos și uscat. Cauciucurile alunecă într'o răsuflare pe el, iar în curbele largi ale pantelor orașului, glasul cauciucurilor se schimbă.

In diminețile când iarna dă în primăvară, vara când se crapă de ziuă, din înălțime pare a veni glasuri ca niște valuri ce răsună, se umflă, și se reflectă din toate părțile. Este oare glasul soarelui, glasul cerului care este adânc și albastru și nu palid ca cerul nordic, chiar și la orizont, unde chiparoșii și turnurile bisericilor îl ating cu degetele lor? Glasul cel mare cântă, se pierde, se reîntoarce rostogolindu-se, crește iar ca murmurul unui cor mut ce cântă cu buzele strânse un imn de laudă zilei ce apune, un imn de proslăvire a Romei ce rămâne. Iar dacă îți ridici ochii, vezi un punct ce sboară, o grămadă întreagă de mici puncte negre ce plutesc: sunt avioanele dela Guidonia, dela Littorio. Ele sunt atât

de mici în comparație cu cerul, par atât de îndepărtate de vocea răspicată a soarelui, încât seamănă mai mult a albine ce roiesc în jurul Romei înflorite.

Și glasurile animalelor fac parte din glasurile orașului, căci și în privința faunei „tăcerea" aparține domeniului trecutului. Șobolanii mulți, acei șobolani uriași, milenari, din cloacele și catacombele orașului etern, ca și pisicile care trec fără să miaune de-a-lungul zidurilor nocturne, lăsându-și mirosul pătrunzător pe scările caselor dărâmate, aparțin Romei care a trecut. Dar din Roma eternă, din Roma de astăzi, fac parte caii, pe care îi auzi în zorii zilei, niște animale puternice care vin dela țară, dintre ogoarele devenite roditoare, caii cavaleriei, ai carabinierilor și ai poliției de circulație. Pământul Romei răsună sub copitele lor ca o tobă de război, trezind dorul de luptă în inimi. Iar rândunelele catedralei Sfântului Petru fac parte tot din Roma de astăzi, ca și cintezoii dela Villa Borghese, păunii albi dela Villa Sciarra, privighetorile dela Janicolo, ca și toate sburătoarele care își amestecă ciripitul cu glasurile cetelor de copii, în timp ce dinspre mare pornește o ușoară briză de seară. Ea scutură teii și pinii dintre case, întinerind prin atingerea răsuflării sale vii coloanele și capitelurile lor de frunze... Dinspre grădina zoologică vin urletele, mugetele și țipetele animalelor din Asia și Africa, sunete care se armonizează tot atât de bine cu acordurile noastre, ca și leul dela adăpătoarea lui din Piața Navona, ca și elefantul din Piața Minerva și ca și palmierii de pe Pincio.

In acest concert se amestecă și alte sunete, îndrăznețe și puternice, purtând glasul sonor al cetății după cum poartă stâlpii ghirlandele. Închipuește-ți, dragă prietene, pe lângă toate acestea glasul trâmbițelor, muzicile militare dela Macao și San Lorenzo, garda regală care trece pe Via Venti Settembre, fanfara bersaglierilor din Trastevere, cântecele avangardiștilor dela Farnesina, strigătul de luptă al băieților ce joacă foot-ball în noile cartiere... Orice sunet "strident" este înmuiat, orice glas se pierde și orice tăcere este înviorată de un murmur dulce, continuu, neîntrerupt, căci orașul acesta răsună din interior ca o scoică.

Mai sunt apoi clopotele și fântânile. Nicio mână nu va face să amuțească vreodată splendidele clopotele ale Romei, cântecul lor ce mai vibrează chiar după ce s'a oprit, dispărând cu încetul, la infinit, și fiecare fântână din Roma va cânta în orice clipă din răsputeri, în timp ce apele sale se revarsă din bazin în bazin peste stânci, și se adună într'un bazin mare.

Tu nu știi ce însemna pe vremuri să apeși pe claxon în jurul Pieței Veneția, ca și cum ai fi silit să treci adeseaori prin camera unui om a cărui muncă o respecți foarte mult, fără să poți opri scârțâitul îngrozitor al pantofilor tăi. (După ce s'a sfârșit acest sgomot nesuferit, primul gând s'a îndreptat spre "Sala del Mappamondo", răsuflând ușurat că acum în sfârșit aceste ferestre nu mai sunt lovite de un sgomot (fără rost.)

Astăzi numai glasul pur al Romei pătrunde până la tine, până la masa ta, ca sgomotul apelor unui râu ce lovește în maluri, ca glasul veșniciei și al tineretului.

Goethe și tatăl meu

de Curzio Malaparte

Din «Donna come me». Editura Mondadori-Milano

Curzio Malaparte, apreciat în Italia ca un scriitor de frunte, a scris, cu mult înainte ca Axa Berlin—Roma să devină o realitate politică, amintiri despre tatăl său, un mare admirator al lui Goethe. Ceea ce spune fiul italian despre tatăl său, izvorăște din dragostea pentru lacurile natale și din deosebirea în ființa națională a două mari popoare

Goethe era fără îndoială cel mai misterios dintre prietenii tatei. Nu reușeam niciodată să-l întâlnim. Simțeam numai că umblă prin casă de dimineață până seara. Câteodată ni se părea că stă cu o carte în mână în chioșcul din grădină, sau că se odihnește ca M-me de Récamier pe divanul azuriu din salon, sau că se lungește pe scaunul acela unde-și petrecea zilele lungi mama, când aștepta un copil — erau mai bine zis ani întregi, căci ea a dat lumina zilei la șapte copii.

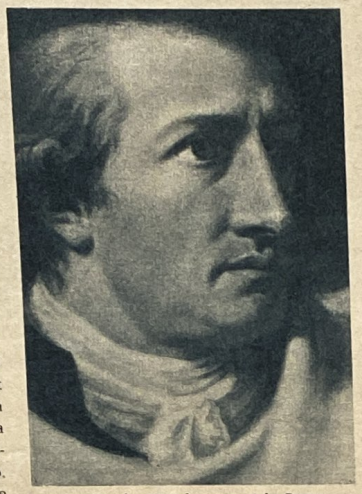

Goethe în timpul petrecut la Roma
Fragment dintr'o pictură de J. H. Wilhelm Tischbein, „Goethe în Campagna romană", creată în anii 1786—88

Pe o coloană neoclasică dela capătul coridorului stătea bustul lui Goethe. Il descoperise fratele vitreg al tatei, Kurt Hauptmann, lector de filologie la Universitatea din Göttingen, în casa unor rude ale sculptorului Lorenzo Bertolini (una din celebritățile din Prato, lucru cunoscut numai de puțini Pratezeni). Când unchiul Kurt venea vara ca să-și petreacă vacanțele la noi, primul lui gând era să împodobească bustul acela de marmoră cu o cunună de iederă: o iederă universitară de un verde strălucitor, deschis, adusă de el dela Göttingen în geamandan. Deasupra divanului azuriu din salon atârna o copie a renumitului portret de Tischbein, în care Goethe se reazimă de un sarcofag în mijlocul Campagnei romane, înfășurat într'o mantie de purpură, în care ai căuta în zadar găuri de molii sau de pumnale.

Seara, la lumina lămpii de petrol, tata citea pe mult iubitul său Goethe și zâmbea într'un anumit fel când una din întâmplările din „Voiajul în Italia" îi amintea de zilele îndepărtate când el însuși coborîse pentru prima dată de dincolo de Alpi: cu cei douăzeci și cinci de ani ai săi, cu ochii albaștri, cu musteața arămie, cu spete, gât și mădulare herculiene. In ochii mei exista o anumită înrudire misterioasă între Goethe și tata. Pleda pentru aceasta nu numai statura lui înaltă, felul lui de a mișca încet capul, ci și forța lui neobișnuită, care în special mie (poate pentrucă mă asemănam cel mai mult dintre frați cu mama) îmi umplea inima cu o admirație poetică și afectuoasă.

Toamna și primăvara, spre apusul soarelui, tata obișnuia să sape cu bustul gol în grădină. Era o pasiune a lui să sape, să semene și să vadă cum pe încetul cresc ierburile și plantele. Mama ar fi dorit să facă o grădină de flori, sau cel puțin să presoare printre salate trandafiri. Tata în schimb avea asupra artei grădinăritului o concepție eroică: vedea într'însa o misiune, o faptă morală, nu o trecere de timp, cum o fac călugării. Pământul își are demnitatea lui, pe care omul trebue s'o respecte. Pământul vrea să fie săpat, răscolit temeinic, de o mână de bărbat, și nu greblat, mângâiat și netezit, vrea să poarte pe umerii lui fructe, nu un trandafir la cheotoare.

Lucrând astfel pe jumătate gol în grădina lui sălbatecă, tata se asemăna unui luptător care se silește să devină demn de prima odă olimpică a lui Pindar, aceea dedicată lui Hieron de Siracuza. La fiecare lovitură de sapă pământul se deschidea, ieșeau la iveală viermi mici și palizi, melci, larve, rădăcini de iarbă ca niște peri. Câteodată tăișul sapei lovea într'o piatră și scotea scântei. Soarele coborînd arunca flacăra lui obosită pe trupul herculian al tatei, iar sub pielea inundată în sudoare mușchii svâcneau și luceau ca niște pești în năvod.

Și mai mult îmi plăcea când tata ieșea în grădină cu pistolul în mână. Era un trăgător neîntrecut și-i făcea plăcere să culeagă fructele cu o lovitură de pistol. Alegea o pară, o mară, o piersică, o prună sau un ciorchine de struguri, așeza sub arbore un coș umplut cu paie, lua o distanță de douăzeci de pași și — poc, para, mara sau pruna cădeau în coș cu codița atinsă. Impușca găinile cu o lovitură în gât și nu se întâmpla să-și greșească ținta. Numai odată s'a întâmplat să tragă alături și să lovească creasta unui cocoș. Impresionat la culme, tata îi dărui viață. Cocoșul mai trăi încă mulți ani, fericit și mulțumit chiar fără creastă, și deștepta în fiecare dimineață pe tata cu un cucurigu teribil. Tata spunea că asta-i vocea conștiinței sale.

Luna August o petrecea în Apeninii Prato-ului, la Schignano, iar într'o zi tata lovi cu prima împușcătură pluta

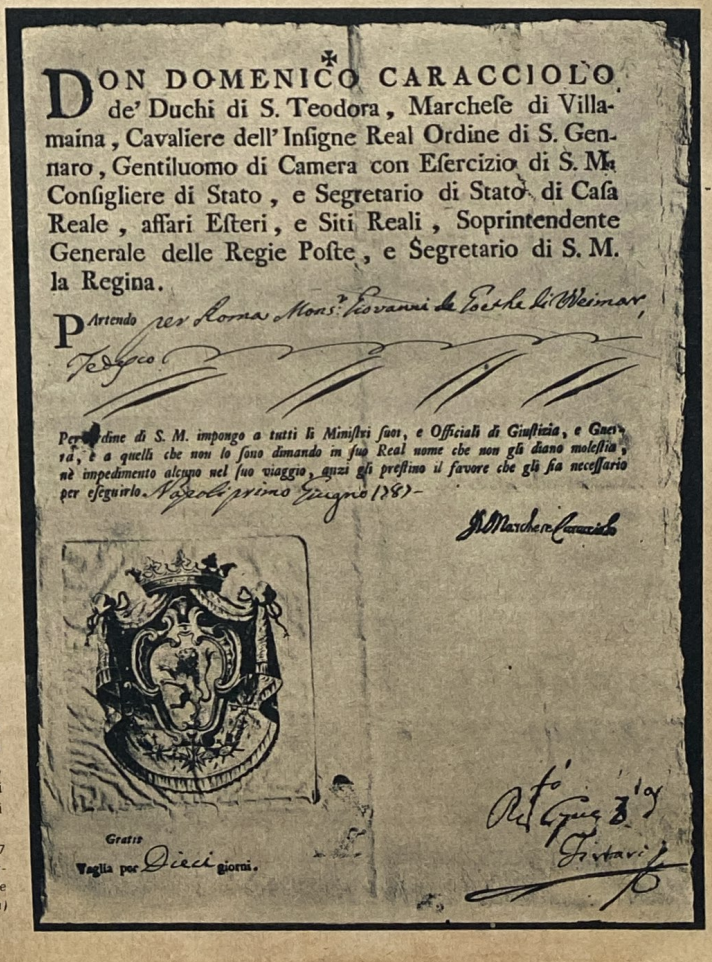
DON DOMENICO CARACCIOLO
de' Duchi di S. Teodora, Marchese di Villamaina, Cavaliere dell' Insigne Real Ordine di S. Gennaro, Gentiluomo di Camera con Esercizio di S. M. Consigliere di Stato, e Segretario di Stato di Casa Reale, affari Esteri, e Siti Reali, Soprintendente Generale delle Regie Poste, e Segretario di S. M. la Regina.

Per ordine di S. M. impongo a tutti li Ministri suoi, e Officiali di Giustizia, e Guerra, e a quelli che non lo sono domando in suo Real nome che non gli diano molestia, nè impedimento alcuno nel suo viaggio, anzi gli prestino il favore che gli sia necessario per eseguirlo. Napoli primo Giugno 1787.

Gratis
Voglia per Dieci giorni.

Pașaportul lui Goethe eliberat în anul 1787 la Neapole, pentru călătoria de întoarcere la Roma, pe numele „Giovanni de Goethe di Weimar, Tedesco" (german)

„Blestemata de a doua pernă" *În locuința sa de pe Corso, la Roma, Goethe se apleacă peste pat și apucă supărat „blestemata de a doua pernă". În față pisica casei. În dreapta tronează capul colosal al Junonei Ludovici, alături de alte copii în ghips după capodopere antice, pe o poliță sprijinită pe operele lui Winckelmann și Tit Liviu*

din gâtul unei sticle de vin de pe masă. Mai frumos a fost însă că sticla nu s'a spart. Dopul de plută prinse glontele și-l opri, iar vinul amortiză lovitura. Era un record atât de mare, că lucrătorii din pădurile dela Schignano, de față la minune, își desprinseră la repezeală puștile de vânătoare din cui și începură să tragă asupra damigenelor și sticlelor de vin goale. Și astăzi, după atâția ani, tineretul din Schignano se întrece dumineca să ochiască cu alice sau cu gloanțe în fundurile de sticle de pe mese. Așa a fost tata creatorul unui obiceiu bărbătesc, care supraviețuește și astăzi în munții aceia; iar eu, de câte ori revin în regiune la oamenii aceștia credincioși și primitivi, mă simt de fiecare dată ca un heraclit, ca fiul unui creator de mituri rustice.

cepu să se distrame pe încetul, se prăbuși într'o bună zi pentru ochii noștrii și Wolfgang Goethe, această coloană herculiană din lumea poetică a tatei, ca un stâlp putred. Și aceasta se întâmplă când eu, la prima lectură a „Voiajului în Italia" descoperii că Goethe a petrecut numai puține ore la Florența, pentrucă — după cum scria el — îl plictisea gotica de aici, pe care a văzut-o mult mai frumoasă în Germania. Adică să existe ceva mai frumos ca Santa Maria Novella și ca turnul lui Adolfo, ceva mai perfect ca Brunelleschi, Giotto și Maitani! Noi copiii eram indignați și amărîți, tata tăcea rușinat. Nu știa ce apărare ar putea găsi pentru iubitul lui poet.

Desenele de
J. H. Wilhelm Tischbein
1751—1829

Brațul fracturat al lui Moritz. *Scriitorul Karl Philipp Moritz, prietenul lui Goethe și-a fracturat la călărie un braț și este îngrijit cu duioșie de Goethe (îngenunchiat în fața lui Moritz) și de Tischbein (în spate)*

În orele sale goethiene tata, care prin natura sa era greoiu, și de un caracter violent, lua în întregime atitudinea acelei seninătăți olimpiene, care e considerată de mulți ca semnul unei supreme înțelepciuni, în timp ce nouă, copiilor, ea ne insufla un nețărmuit respect, dacă nu chiar teamă. Căci era de ajuns un lucru de nimic, ca acestă măreață fațadă neoclasică să se prăbușească. Atunci frumoasa față a tatei se împurpura, în ochii lui albaștrii fulgera o flacără întunecată, fruntea lui de marmură devenea pe neașteptate carne. O voce străină cutremura casa, iar noi copiii căutam repede refugiu în grădină, șoptindu-ne: „S'a deșteptat Germanul". Din fericire însă asemenea clipe erau rare. Furia lui teutonică se destindea repede într'un zâmbet, după cum îl inspira orizontul clar al Toscanei, dealurile împădurite cu măslini, chiparoși și pini, fruntea albă a mamei sau privirea limpede a noastră, a copiilor. Apoi, când basmul copilăriei noastre încă nu se sfârșise, tata începea să ne povestească despre Germania, despre Goethe, despre Weimar, despre Frankfurt, despre Leipzig, despre Strassburg, despre Wetzlar, despre Ilmenau, despre Karlsbad, despre Marienbad, despre Teplitz, despre Dresda, despre Berlin, despre Potsdam, despre Sans-Souci, despre Hamburg, despre Lübeck, despre Kiel, despre Rostock, despre Stettin, despre Danzig, despre Königsberg, despre Riga, despre Petersburg, despre Moscova, despre Nijni-Novgorod, despre Kazan, despre Tula, despre Kiev, despre Odessa, despre Crimeea, despre Caucaz, despre Tiflis, despre Baku, despre Marea Caspică, despre Astrahan, despre Volga, despre Saratov, despre Samara, despre Ural, despre Siberia, despre Tobolsk, despre Irtis, despre Omsk, despre Tomsk, despre Obi, despre Krasnoiarsk, despre Lena, despre Irkutsk, despre Baikal, despre Amur, despre Vladivostok, despre Pacific, despre Japonia, despre Yokohama, despre Tokio, despre Kioto, despre Nagasaki, despre Hiroshima, despre Osaka, despre Kobe, despre Nara, despre Fuji-Yama, despre Hokkaido, despre Honshu, despre Shikoku, despre Kyushu, despre Okinawa, despre Ryukyu, despre Taiwan, despre Filipine, despre Manila, despre Cebu, despre Mindanao, despre Sulu, despre Borneo, despre Kalimantan, despre Sarawak, despre Brunei, despre Sabah, despre Java, despre Jakarta, despre Bandung, despre Surabaya, despre Yogyakarta, despre Bali, despre Lombok, despre Sumbawa, despre Flores, despre Timor, despre Timor-Leste, despre Dili, despre Australia, despre Sydney, despre Melbourne, despre Brisbane, despre Perth, despre Adelaide, despre Canberra, despre Darwin, despre Alice Springs, despre Uluru, despre Great Barrier Reef, despre Tasmania, despre Hobart, despre Launceston, despre Noua Zeelandă, despre Auckland, despre Wellington, despre Christchurch, despre Dunedin, despre Queenstown, despre Milford Sound, despre Fiordland, despre Stewart Island, despre Chatham Islands, despre Antarctica, despre McMurdo, despre Scott Base, despre Amundsen-Scott, despre Vostok, despre Dumont d'Urville, despre Mawson, despre Davis, despre Casey, despre Halley, despre Syowa, despre Zhongshan, despre Progress, despre Novolazarevskaya, despre Maitri, despre Bharati, despre Wasa, despre Aboa, despre Princess Elisabeth, despre Neumayer, despre Kohnen, despre Concordia, despre Dome A, despre Dome C, despre Dome F, despre Ridge A, despre Ridge B, despre Ridge C, despre Ridge D, despre Ridge E, despre Ridge F, despre Ridge G, despre Ridge H, despre Ridge I, despre Ridge J, despre Ridge K, despre Ridge L, despre Ridge M, despre Ridge N, despre Ridge O, despre Ridge P, despre Ridge Q, despre Ridge R, despre Ridge S, despre Ridge T, despre Ridge U, despre Ridge V, despre Ridge W, despre Ridge X, despre Ridge Y, despre Ridge Z, despre Ridge AA, despre Ridge AB, despre Ridge AC, despre Ridge AD, despre Ridge AE, despre Ridge AF, despre Ridge AG, despre Ridge AH, despre Ridge AI, despre Ridge AJ, despre Ridge AK, despre Ridge AL, despre Ridge AM, despre Ridge AN, despre Ridge AO, despre Ridge AP, despre Ridge AQ, despre Ridge AR, despre Ridge AS, despre Ridge AT, despre Ridge AU, despre Ridge AV, despre Ridge AW, despre Ridge AX, despre Ridge AY, despre Ridge AZ, despre Ridge BA, despre Ridge BB, despre Ridge BC, despre Ridge BD, despre Ridge BE, despre Ridge BF, despre Ridge BG, despre Ridge BH, despre Ridge BI, despre Ridge BJ, despre Ridge BK, despre Ridge BL, despre Ridge BM, despre Ridge BN, despre Ridge BO, despre Ridge BP, despre Ridge BQ, despre Ridge BR, despre Ridge BS, despre Ridge BT, despre Ridge BU, despre Ridge BV, despre Ridge BW, despre Ridge BX, despre Ridge BY, despre Ridge BZ, despre Ridge CA, despre Ridge CB, despre Ridge CC, despre Ridge CD, despre Ridge CE, despre Ridge CF, despre Ridge CG, despre Ridge CH, despre Ridge CI, despre Ridge CJ, despre Ridge CK, despre Ridge CL, despre Ridge CM, despre Ridge CN, despre Ridge CO, despre Ridge CP, despre Ridge CQ, despre Ridge CR, despre Ridge CS, despre Ridge CT, despre Ridge CU, despre Ridge CV, despre Ridge CW, despre Ridge CX, despre Ridge CY, despre Ridge CZ, despre Ridge DA, despre Ridge DB, despre Ridge DC, despre Ridge DD, despre Ridge DE, despre Ridge DF, despre Ridge DG, despre Ridge DH, despre Ridge DI, despre Ridge DJ, despre Ridge DK, despre Ridge DL, despre Ridge DM, despre Ridge DN, despre Ridge DO, despre Ridge DP, despre Ridge DQ, despre Ridge DR, despre Ridge DS, despre Ridge DT, despre Ridge DU, despre Ridge DV, despre Ridge DW, despre Ridge DX, despre Ridge DY, despre Ridge DZ, despre Ridge EA, despre Ridge EB, despre Ridge EC, despre Ridge ED, despre Ridge EE, despre Ridge EF, despre Ridge EG, despre Ridge EH, despre Ridge EI, despre Ridge EJ, despre Ridge EK, despre Ridge EL, despre Ridge EM, despre Ridge EN, despre Ridge EO, despre Ridge EP, despre Ridge EQ, despre Ridge ER, despre Ridge ES, despre Ridge ET, despre Ridge EU, despre Ridge EV, despre Ridge EW, despre Ridge EX, despre Ridge EY, despre Ridge EZ, despre Ridge FA, despre Ridge FB, despre Ridge FC, despre Ridge FD, despre Ridge FE, despre Ridge FF, despre Ridge FG, despre Ridge FH, despre Ridge FI, despre Ridge FJ, despre Ridge FK, despre Ridge FL, despre Ridge FM, despre Ridge FN, despre Ridge FO, despre Ridge FP, despre Ridge FQ, despre Ridge FR, despre Ridge FS, despre Ridge FT, despre Ridge FU, despre Ridge FV, despre Ridge FW, despre Ridge FX, despre Ridge FY, despre Ridge FZ, despre Ridge GA, despre Ridge GB, despre Ridge GC, despre Ridge GD, despre Ridge GE, despre Ridge GF, despre Ridge GG, despre Ridge GH, despre Ridge GI, despre Ridge GJ, despre Ridge GK, despre Ridge GL, despre Ridge GM, despre Ridge GN, despre Ridge GO, despre Ridge GP, despre Ridge GQ, despre Ridge GR, despre Ridge GS, despre Ridge GT, despre Ridge GU, despre Ridge GV, despre Ridge GW, despre Ridge GX, despre Ridge GY, despre Ridge GZ, despre Ridge HA, despre Ridge HB, despre Ridge HC, despre Ridge HD, despre Ridge HE, despre Ridge HF, despre Ridge HG, despre Ridge HH, despre Ridge HI, despre Ridge HJ, despre Ridge HK, despre Ridge HL, despre Ridge HM, despre Ridge HN, despre Ridge HO, despre Ridge HP, despre Ridge HQ, despre Ridge HR, despre Ridge HS, despre Ridge HT, despre Ridge HU, despre Ridge HV, despre Ridge HW, despre Ridge HX, despre Ridge HY, despre Ridge HZ, despre Ridge IA, despre Ridge IB, despre Ridge IC, despre Ridge ID, despre Ridge IE, despre Ridge IF, despre Ridge IG, despre Ridge IH, despre Ridge II, despre Ridge IJ, despre Ridge IK, despre Ridge IL, despre Ridge IM, despre Ridge IN, despre Ridge IO, despre Ridge IP, despre Ridge IQ, despre Ridge IR, despre Ridge IS, despre Ridge IT, despre Ridge IU, despre Ridge IV, despre Ridge IW, despre Ridge IX, despre Ridge IY, despre Ridge IZ, despre Ridge JA, despre Ridge JB, despre Ridge JC, despre Ridge JD, despre Ridge JE, despre Ridge JF, despre Ridge JG, despre Ridge JH, despre Ridge JI, despre Ridge JJ, despre Ridge JK, despre Ridge JL, despre Ridge JM, despre Ridge JN, despre Ridge JO, despre Ridge JP, despre Ridge JQ, despre Ridge JR, despre Ridge JS, despre Ridge JT, despre Ridge JU, despre Ridge JV, despre Ridge JW, despre Ridge JX, despre Ridge JY, despre Ridge JZ, despre Ridge KA, despre Ridge KB, despre Ridge KC, despre Ridge KD, despre Ridge KE, despre Ridge KF, despre Ridge KG, despre Ridge KH, despre Ridge KI, despre Ridge KJ, despre Ridge KK, despre Ridge KL, despre Ridge KM, despre Ridge KN, despre Ridge KO, despre Ridge KP, despre Ridge KQ, despre Ridge KR, despre Ridge KS, despre Ridge KT, despre Ridge KU, despre Ridge KV, despre Ridge KW, despre Ridge KX, despre Ridge KY, despre Ridge KZ, despre Ridge LA, despre Ridge LB, despre Ridge LC, despre Ridge LD, despre Ridge LE, despre Ridge LF, despre Ridge LG, despre Ridge LH, despre Ridge LI, despre Ridge LJ, despre Ridge LK, despre Ridge LL, despre Ridge LM, despre Ridge LN, despre Ridge LO, despre Ridge LP, despre Ridge LQ, despre Ridge LR, despre Ridge LS, despre Ridge LT, despre Ridge LU, despre Ridge LV, despre Ridge LW, despre Ridge LX, despre Ridge LY, despre Ridge LZ, despre Ridge MA, despre Ridge MB, despre Ridge MC, despre Ridge MD, despre Ridge ME, despre Ridge MF, despre Ridge MG, despre Ridge MH, despre Ridge MI, despre Ridge MJ, despre Ridge MK, despre Ridge ML, despre Ridge MM, despre Ridge MN, despre Ridge MO, despre Ridge MP, despre Ridge MQ, despre Ridge MR, despre Ridge MS, despre Ridge MT, despre Ridge MU, despre Ridge MV, despre Ridge MW, despre Ridge MX, despre Ridge MY, despre Ridge MZ, despre Ridge NA, despre Ridge NB, despre Ridge NC, despre Ridge ND, despre Ridge NE, despre Ridge NF, despre Ridge NG, despre Ridge NH, despre Ridge NI, despre Ridge NJ, despre Ridge NK, despre Ridge NL, despre Ridge NM, despre Ridge NN, despre Ridge NO, despre Ridge NP, despre Ridge NQ, despre Ridge NR, despre Ridge NS, despre Ridge NT, despre Ridge NU, despre Ridge NV, despre Ridge NW, despre Ridge NX, despre Ridge NY, despre Ridge NZ, despre Ridge OA, despre Ridge OB, despre Ridge OC, despre Ridge OD, despre Ridge OE, despre Ridge OF, despre Ridge OG, despre Ridge OH, despre Ridge OI, despre Ridge OJ, despre Ridge OK, despre Ridge OL, despre Ridge OM, despre Ridge ON, despre Ridge OO, despre Ridge OP, despre Ridge OQ, despre Ridge OR, despre Ridge OS, despre Ridge OT, despre Ridge OU, despre Ridge OV, despre Ridge OW, despre Ridge OX, despre Ridge OY, despre Ridge OZ, despre Ridge PA, despre Ridge PB, despre Ridge PC, despre Ridge PD, despre Ridge PE, despre Ridge PF, despre Ridge PG, despre Ridge PH, despre Ridge PI, despre Ridge PJ, despre Ridge PK, despre Ridge PL, despre Ridge PM, despre Ridge PN, despre Ridge PO, despre Ridge PP, despre Ridge PQ, despre Ridge PR, despre Ridge PS, despre Ridge PT, despre Ridge PU, despre Ridge PV, despre Ridge PW, despre Ridge PX, despre Ridge PY, despre Ridge PZ, despre Ridge QA, despre Ridge QB, despre Ridge QC, despre Ridge QD, despre Ridge QE, despre Ridge QF, despre Ridge QG, despre Ridge QH, despre Ridge QI, despre Ridge QJ, despre Ridge QK, despre Ridge QL, despre Ridge QM, despre Ridge QN, despre Ridge QO, despre Ridge QP, despre Ridge QQ, despre Ridge QR, despre Ridge QS, despre Ridge QT, despre Ridge QU, despre Ridge QV, despre Ridge QW, despre Ridge QX, despre Ridge QY, despre Ridge QZ, despre Ridge RA, despre Ridge RB, despre Ridge RC, despre Ridge RD, despre Ridge RE, despre Ridge RF, despre Ridge RG, despre Ridge RH, despre Ridge RI, despre Ridge RJ, despre Ridge RK, despre Ridge RL, despre Ridge RM, despre Ridge RN, despre Ridge RO, despre Ridge RP, despre Ridge RQ, despre Ridge RR, despre Ridge RS, despre Ridge RT, despre Ridge RU, despre Ridge RV, despre Ridge RW, despre Ridge RX, despre Ridge RY, despre Ridge RZ, despre Ridge SA, despre Ridge SB, despre Ridge SC, despre Ridge SD, despre Ridge SE, despre Ridge SF, despre Ridge SG, despre Ridge SH, despre Ridge SI, despre Ridge SJ, despre Ridge SK, despre Ridge SL, despre Ridge SM, despre Ridge SN, despre Ridge SO, despre Ridge SP, despre Ridge SQ, despre Ridge SR, despre Ridge SS, despre Ridge ST, despre Ridge SU, despre Ridge SV, despre Ridge SW, despre Ridge SX, despre Ridge SY, despre Ridge SZ, despre Ridge TA, despre Ridge TB, despre Ridge TC, despre Ridge TD, despre Ridge TE, despre Ridge TF, despre Ridge TG, despre Ridge TH, despre Ridge TI, despre Ridge TJ, despre Ridge TK, despre Ridge TL, despre Ridge TM, despre Ridge TN, despre Ridge TO, despre Ridge TP, despre Ridge TQ, despre Ridge TR, despre Ridge TS, despre Ridge TT, despre Ridge TU, despre Ridge TV, despre Ridge TW, despre Ridge TX, despre Ridge TY, despre Ridge TZ, despre Ridge UA, despre Ridge UB, despre Ridge UC, despre Ridge UD, despre Ridge UE, despre Ridge UF, despre Ridge UG, despre Ridge UH, despre Ridge UI, despre Ridge UJ, despre Ridge UK, despre Ridge UL, despre Ridge UM, despre Ridge UN, despre Ridge UO, despre Ridge UP, despre Ridge UQ, despre Ridge UR, despre Ridge US, despre Ridge UT, despre Ridge UU, despre Ridge UV, despre Ridge UW, despre Ridge UX, despre Ridge UY, despre Ridge UZ, despre Ridge VA, despre Ridge VB, despre Ridge VC, despre Ridge VD, despre Ridge VE, despre Ridge VF, despre Ridge VG, despre Ridge VH, despre Ridge VI, despre Ridge VJ, despre Ridge VK, despre Ridge VL, despre Ridge VM, despre Ridge VN, despre Ridge VO, despre Ridge VP, despre Ridge VQ, despre Ridge VR, despre Ridge VS, despre Ridge VT, despre Ridge VU, despre Ridge VV, despre Ridge VW, despre Ridge VX, despre Ridge VY, despre Ridge VZ, despre Ridge WA, despre Ridge WB, despre Ridge WC, despre Ridge WD, despre Ridge WE, despre Ridge WF, despre Ridge WG, despre Ridge WH, despre Ridge WI, despre Ridge WJ, despre Ridge WK, despre Ridge WL, despre Ridge WM, despre Ridge WN, despre Ridge WO, despre Ridge WP, despre Ridge WQ, despre Ridge WR, despre Ridge WS, despre Ridge WT, despre Ridge WU, despre Ridge WV, despre Ridge WW, despre Ridge WX, despre Ridge WY, despre Ridge WZ, despre Ridge XA, despre Ridge XB, despre Ridge XC, despre Ridge XD, despre Ridge XE, despre Ridge XF, despre Ridge XG, despre Ridge XH, despre Ridge XI, despre Ridge XJ, despre Ridge XK, despre Ridge XL, despre Ridge XM, despre Ridge XN, despre Ridge XO, despre Ridge XP, despre Ridge XQ, despre Ridge XR, despre Ridge XS, despre Ridge XT, despre Ridge XU, despre Ridge XV, despre Ridge XW, despre Ridge XX, despre Ridge XY, despre Ridge XZ, despre Ridge YA, despre Ridge YB, despre Ridge YC, despre Ridge YD, despre Ridge YE, despre Ridge YF, despre Ridge YG, despre Ridge YH, despre Ridge YI, despre Ridge YJ, despre Ridge YK, despre Ridge YL, despre Ridge YM, despre Ridge YN, despre Ridge YO, despre Ridge YP, despre Ridge YQ, despre Ridge YR, despre Ridge YS, despre Ridge YT, despre Ridge YU, despre Ridge YV, despre Ridge YW, despre Ridge YX, despre Ridge YY, despre Ridge YZ, despre Ridge ZA, despre Ridge ZB, despre Ridge ZC, despre Ridge ZD, despre Ridge ZE, despre Ridge ZF, despre Ridge ZG, despre Ridge ZH, despre Ridge ZI, despre Ridge ZJ, despre Ridge ZK, despre Ridge ZL, despre Ridge ZM, despre Ridge ZN, despre Ridge ZO, despre Ridge ZP, despre Ridge ZQ, despre Ridge ZR, despre Ridge ZS, despre Ridge ZT, despre Ridge ZU, despre Ridge ZV, despre Ridge ZW, despre Ridge ZX, despre Ridge ZY, despre Ridge ZZ.

De acum înainte farmecul era rupt. În iarna aceasta am constatat pentru prima dată că bustul lui Goethe dela capătul coridorului — probabil din cauza umezelii din aer și a căldurii din sobă — se acoperise cu o pătură subțire de sudoare. Florența nu-i plăcea și în plus mai și asuda! Atunci tata înțelese că copiii creșteau: era momentul să regleze conturile. Cu înțelepciune și tact, cu o finețe pentru care-i voiu rămâne totdeauna recunoscător, el puse pe încetul pe Manzoni în locul lui Goethe.

În vremea logodnei tata învățase italienește pe textul lui „Promessi Sposi". Manzoni era pentru dânsul un Goethe ceva mai maliție, mai ironic, mai omenesc al Italiei. Verdele senin al cerului lombardic, tăcerea lacului, sentimentul curat al lui Renzo și al Luciei, acea credință neclintită în Dumnezeu și în dreptatea divină, erau pentru dânsul un simbol pentru lumea romantică din care el însuși provenea și care nouă copiilor ni se prezenta ca patria și clima unei umanități misterioase. El se refugia în Manzoni ca într'o Italie mai apropiată de aceea a lui Goethe al său. Și fără îndoială că în simpatia lui recunoscătoare pentru Manzoni era și ceva din dragostea pentru mama, care nu e numai lombardă, ci și milaneză. De când deschisesem abecedarul, tata refuzase mereu să ne învețe germană, și nici n'a consimțit vreodată să luăm lecție de germană dela vreun profesor. „Cine are două limbi, are două patrii", spunea el. Era prudența nobilă a unui om ce rămăsese credincios sângelui său, poporului său, pământului său. „Tată german al unor copii italieni: iată ce trebue să scriți pe mormântul meu", ne spunea el zâmbind.

Apoi veni războiul. Când fratele meu și cu mine plecarăm spre front, tata ne însoți la gară. Era palid ca moartea, vârfurile mustăților tremurau, dar zâmbea. N'au fost nici îmbrățișări, nici sărutări, nicio vorbă de prisos; numai o strângere de mână lungă, puternică, bărbătească. „Sunt sigur că-mi veți face onoare", spuse el, când trenul se pusese în mișcare. În primăvara lui 1918 divizia mea a fost trimisă din tranșeele dela Grappa la Bligny, în Franța. Avui timpul să-l înștiințezi, iar el veni la Milano, ca să mă vadă trecând. Era mândru de decorațiile mele, de rănile mele, de insigna de aruncător de flăcări. Transportul se puse în mișcare. Tata scoase din buzunar o pereche de butoni de manșetă, de aur, spunându-mi: „Aș vrea să ți-i dăruesc, dar nu pot. Sunt o amintire. Ți-i împrumut. Adă-mi-i te rog înapoi, țin mult la dânșii."

Altceva n'a spus. Am fost mișcat și fericit de gestul său, de acest gest, pentru care nu găsesc cuvinte. Mergea pe lângă tren și era prima dată când îl vedeam pășind ca un Italian. Nu mai era pasul acela încet, greoiu, apăsat, ci un pas nou, mai tineresc și mai mândru. Și astăzi încă, când are șaptezeci și cinci de ani și când mustățile lui arămii s'au înălbit, el mai merge încă cu pasul acela italian pe care l-a învățat într'o zi dela fiul său; singurul lucru, poate, pe care nu l-a putut învăța pe el iubitul său Goethe.

Proces-verbal de constatarea crimei. *Noaptea, la lumina lumânărilor, Goethe și Tischbein, prieteni nedespărțiți, asistă la Roma la încheierea unui proces-verbal pentru constatarea la fața locului a unei crime. Tischbein și Goethe se pot recunoaște în figurile alăturate din extrema stângă (amândoi cu capul acoperit, Goethe al doilea din stânga).*

Camaraderie

Despre frăția de arme a aviatorilor

Nenumărate sunt faptele camaradерești pe fronturile acestui război. Ele cresc ca florile pe câmpiile de bătălie ale tuturor spațiilor și obțin nota lor cea mai nobilă când se păsește la faptă spontan și fără să-și piardă cumpătul celălalt eu. Fuseserăm constrânși la o amerisare forțată în Mediterana. În ultimul moment a putut părăsi coca deteriorată a avionului până și ultimul din echipaj. Ne îndepărtam înotând de aparat care trebuia să se scufunde în fiecare moment. Când deodată pilotul se întoarce din drum, se apropie de suprafața de intrare și dispăru în închisoarea ce se scufunda. Valurile tocmai îngropau în curentul lor scânteietor turela carlingei și din apă nu mai apărea decât ca un peșe cenușiu partea de sus a fuselajului. Vedeam cum cu fiecare respirație acest corp devenea tot mai mic. „E pierdut!" strigă unul dintre înotători, căci acum apa presa cu bolboroseli ultimul aer din aparat. Dar din vârtej își fac apariția două mogâldețe. Barca pneumatică și pilotul. Barca pneumatică care ne-a salvat viața la toți. Și decâteori nu deapănă soarta fire ciudate dela o soartă la alta, dela om la om! În iarna lui 1935 un tânăr subofițer își salva în Marea Nordului dela o amerisare forțată sublocotenentul. El a fost decorat cu medalia de salvare, atât de demnă a fost fapta sa. Șase ani mai târziu, o escadrilă germană de aerodistrugătoare fu atacată deasupra Uniunii Sovietice de forțe superioare de vânătoare ale inamicului. Comandantul este îndepărtat de rest și prins în cleștе de trei aparate Rata. Motorul din stânga tocmai a încetat să mai funcționeze și scoate fum. Când, în ultimul moment, înainte de lovitura focului ucigător, un camarad din escadrilă atacă cele trei avioane inamice, doboară două din ele, iar pe al treilea îl obligă să dispară în nori. Cei doi aviatori au fost aceiași de acum șase ani. Subofițerul acum locotenent, iar locotenentul său devenit comodore . . .

Cea mai frumoasă expresie a unor astfel de fapte o găsim la îndepărtatul front european între frații de arme ai națiunilor aliate. Și între aceștia ajutorul camaraderesc este una din primele legi. Dar nu numai viața este aceea care leagă strâns frăția de arme între Germani, Italieni, Finlandezi, Unguri, Români, Slovaci, Bulgari. Cu ultima picătură de benzină și cu aparatul defect ajungem în sfârșit la pozițiile înaintate italiene din pustiul Libiei. Aici am întâlnit ofițeri și soldați ale căror fețe luaseră forma spațiului veșnic și singurătății și ale căror caractere fuseseră înnobilate de o luptă de un an de zile cu omul și natura. Ei au înțeles imediat ceea ce însemna pentru noi fiecare minută și cu ajutorul celor mai primitive mijloace din lumea lor înconjurătoare, au făcut lucruri ce păreau imposibil de realizat. Un camarad italian ne-a escortat cu aparatul său jumătate din deșert cu toate că o furtună de nisip tocmai deslănțuită îl punea în fața celor mai mari primejdii, iar radiograma lor ne însoțea ca îmbiere camaradерească: Veți ajunge cu bine căci ni s'a permis să vă ajutăm! F. D.

Despărțiți în luptă - uniți prin victorie

Corespondentul de război al revistei noastre, Artur Grimm (PK) în vizită la aviația aliaților de pe frontul din răsărit

După un raid victorios ofițeri ai armatelor aliate, un „raj parancsnok" ungur, și „senior" italian și un maior german se întrețin cu camarazii lor asupra întâmplărilor

Acolo unde apar la orizont avioane germane Me 110 și avioane de vânătoare maghiare și italiene, adversarul are să se aștepte la o luptă grea

Fascia cu lictoriile, crucea de pe avioanele germane și tricolorul în formă de triunghiu, înfricatele cocarde ale aviației aliate germane, italiene și ungare, deasupra zonei de luptă din răsărit

Bersaglierii asaltează cazemate sovietice

Bersaglierii, trupe speciale italiene cu o vechime de mai bine de o sută de ani, își trag originea dela infanteriștii de elită din Sardinia, care și-au câștigat o mare glorie în timpul războiului de întregire italian. Printr'o conformație fizică și o

instrucție specială, bersaglierii pot învinge chiar cele mai mari obstacole și ei au hotărît adesea decisiva în timpul ofensivelor. Bersaglierii, care datorită bicicletelor lor dispuneau în trecut de o mare mobilitate, au fost în cea mai mare parte motorizați și dispun de cele mai moderne arme automate. Din rândurile acestor trupe s'au ridicat mareșali și oameni de stat, precum și comandantul suprem al forțelor militare ale Italiei fasciste, care în timpul războiului mondial a luptat în regimentul 11 de bersaglierii. *Desenul: Hans Liska (PK)*

Bersaglierii asaltează cazemate sovietice

Bersaglierii, trupe speciale italiene cu o vechime de mai bine de o sută de ani, își trag originea dela infanteriștii de elită din Sardinia, care și-au câștigat o mare glorie în timpul războiului de întregire italian. Printr'o conformație fizică și o instrucție specială, bersaglierii pot învinge chiar cele mai mari obstacole și ei au hotărît adesea decisiva în timpul ofensivelor. Bersaglierii, care datorită bicicletelor lor dispuneau în trecut de o mare mobilitate, au fost în cea mai mare parte motorizați și dispun de cele mai moderne arme automate. Din rândurile acestor trupe s'au ridicat mareșali și oameni de stat, precum și comandantul suprem al forțelor militare ale Italiei fasciste, care în timpul războiului mondial a luptat în regimentul 11 de bersaglieri.

Desenul: Hans Liska (PK)

Culori germane pentru stofe italiene

„Colțul pestriț" al unui laborator de culori al celor mai mari întreprinderi din lume pentru ștofele imprimate ce nu ies la lumină. Această firmă din Italia de Nord fabrică sute de milioane de metri pe an *Fotografia: Heddenhausen*

Cel mai vechiu și cel mai versat tăietor de ștampile al firmei revede pentru ultima oară stampa ingenioasă

Opera unei mâini fine

O vizită la cele mai mari întreprinderi de imprimat stofe din lume

Cum va arăta modelul terminat? Imprimeul de probă este examinat cu ajutorul cutiei luminoase

Fotografiile: Heddenhausen

Dintr'unul se vor face mii — sute de mii. La rulanta fără fine, stofa e imprimată cu ajutorul diferitelor stampe

Doris Duranti. *După cum scrie un compatriot al artistei, privirea ei este „la fel de enigmatică ca mimica stilizată a mâinilor ei, ca negrul albastru al părului ei, și ca veșnica transparență schimbătoare a tenului ei". In noul film „Oaza Giarabub", ea reprezintă pe femeia singură în mijlocul a numeroși bărbați*

Filmele unei țări oglindesc predilecția locuitorilor pentru un anumit tip de oameni. Nici Italia nu face excepție dela această regulă. Ea arată preferință pentru tipurile cât mai pronunțate. In ce privește rolurile feminine, Italienii preferă mai ales extremele tipului „brunet" și „blond"; dar aceste noțiuni depășesc cu mult sfera noțiunii culorii părului, caracterizând și cuprinzând în ea întreaga ființă a artistei în cauză. Nu e adevărat că Italienii preferă părul blond, după cum nu e adevărat că părul blond ar fi atât de rar în Italia, după cum se obișnuește să se creadă — chiar dacă îl întâlnim mai des în Nordul țării, mai ales în Lombardia decât în Sud. Părul blond și negru mai ales în film, sunt atribute ale dramaticului, un ajutor optic al contrapunctului psihologic în acțiune. In legătură cu această constatare nu trebue să înțelegem nu-maidecât că blondinele ar reprezenta în film spiritul „bun", iar brunetele pe nelegiuite — sau invers cum ar fi de ex. în filmele americane unde totdeauna femeia „vamp" trebue să fie o blondină. S'ar face o mare nedreptate calităților artistice și spirituale a filmului italian precum și capacității dramatice a actorilor.

Fotografiile: Dr. Eugen Haas, Roma

BLONDĂ SAU BRUNĂ?

Intâlniri la Cinecittà — orașul filmelor italiene

Vlăstare blonde

Mariella Lotti și Valentina Cortese, *ambele din Lombardia, sunt dintre cele mai reprezentative blondine ale filmului italian. Prima deși filmează numai de doi ani, a jucat totuși în multe roluri; mica Cortese, neverosimil de tânără tocmai a jucat rolul principal în filmul „Primo Amore"*

Vivi Gioi are și ea părul blond deschis ca lumina albă a zilei. *E jumătate Norvegiană și vorbește Germana perfect. Se spune că o s'o vedem în curând în filme germane*

Examinați-vă gustul!

Un mic capitol despre arta combinațiilor în modă

de Ilse Urbach

Paietele scânteiază între norașii de voal care acoperă fața și gâtul și cad pe umăr

Această capă țesită cu pană nu aranjează decât o față rotundă și vioaie. Efectul ei ar scădea mult dacă ar fi purtată de o față lunguiață și foarte serioasă

Șoșoni? Ceva mai mult; cismulițe scurte din piele de căprioară care entuziasmează pe oricine, căci sunt atât de călduroase și pentrucă picioarele svelte arată în ele și mai frumoase

O idee capricioasă: un manșon cu paiete ca garnitură binevenită la un elegant costum pentru după amiază

Geanta în formă practică de pungă prinde bine la cafeniu și negru; căci garniturile și partea dela mijloc de piele de căprioară sunt împărțite uniform

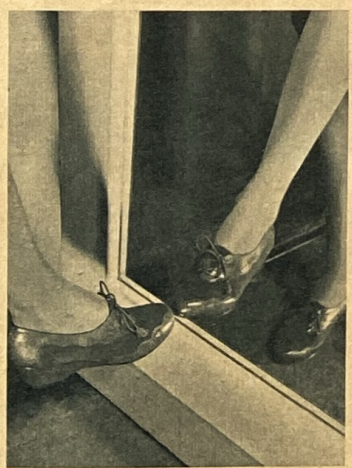

Tocul și talpa dintr'o bucată, dă piciorului siguranță la mers dar nu poate fi purtat la orice costum. Pielea de căprioară de culoare ruginie este prelucrată cu piele de șopârlă

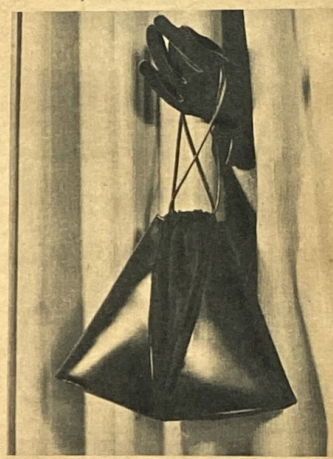

Această pungă țăiată cu îndrăzneală nu se potrivește câtuși de puțin la blana boa a unei doamne mai în vârstă. Ea ar trebui să fie purtată de mâini tinere

Grațioși dar în același timp practici sunt acești pantofi pentru după amiază care datorită benzii produc un efect cu totul aparte

In tren stă o tânără fată. Nu e îmbrăcată prea scump, dar bine și cu gust. Haina este închisă de un guler îngust de astrahan moale și cald. Peste el iese în evidență un fular de mătase galbenă imprimată. Pantofii maro au tocul și talpa dintr'o bucată. Pălăria cafenie de fetru ne arată forma tinerească de colegiu; geanta și pantofii sunt simpli, netezi și în gen sportiv. Intreaga apariție a tinerei fete nu e tocmai originală. De altfel nu se va evidenția într'un cerc de tinere doamne și domnișoare care se îmbracă toate atât de simplu dar totuși cu gust. Ne punem însă întrebarea cum ar putea oare această tânără să strice armonia costumului pe care-l poartă cu gust, dacă în loc de pălărioara rotundă ce-i lasă părul în libertate ar purta o pălărie cu voal bogat și la aceasta o agrafă strălucitoare. Și dacă în loc de geanta îngustă de piele de box maro ar fi ales o geantă în formă de pungă cu paiete, iar în loc de pantofii cu tocurile dintr'o bucată cu talpa ar fi purtat sandale decoltate din piele cu culori vii la haina cafenie. Astfel îmbrăcată, de sigur că această tânără n'ar arăta ca acea doamnă imposibilă care poartă la o rochie de vară bogat colorată un troacar în careuri, pălărie cu voal și pantofi în două culori — și totuși datorită unui amănunt neînsemnat efectul produs de îmbrăcămintea-i simpatică ar scădea mult. Dar nu înseamnă că nu trebue să riști în ce privește alegerea unui costum. O idee amuzantă duce de multe ori la succese. Totuși trebue să ne ferim în orice caz de o combinație a acelor părți care se poartă la un anumit timp al zilei și de culori care nu se împacă între ele cum ar fi de exemplu cafeniul și negrul. O pălărie neagră poate să strice efectul celui mai elegant costum cafeniu, pentrucă această combinație nu se potrivește. Pe această pagină prezentăm diferite părți pentru trei combinații. Fiecare parte este simpatică și distinsă în felul ei dar cum se potrivesc unele cu altele? Și cum se potrivește fiecare din ele la îmbrăcăminte, la un pantof corespunzător, la o rochie, la o pălărie sau la o haină? Rămâne să hotăriți D-voastră! Dovediți că aveți gust și că vă pricepeți să dați sentințe în materie de modă.

Ca un pescar pe furtună — de ce nu? Capușonul cafeniu cu borul din spate lung și lăsat în jos, ce încadrează fața este foarte potrivit pentru zile reci

Tot ceea ce vedeți aici aparțin la trei combinații. Combinați-le după gustul D-voastră și examinați pe pagina următoare dacă ați făcut alegerile cele mai bune

O alegere reuşită. *Prin forma lor aparte poşeta, pantofii şi căciuliţa complectează haina din stofă de lână caeniu-deschis „chou-chou" — nouă culoare la modă numită astfel după căţeluşii pekinezi — cu mâneci de blană de vidră*

O alegere reuşită: *rochia de după amiază cu falduri şi-a găsit însoţitorii ei potriviţi — pălăriuoara cu voal cu forma aflât de delicată, amuzantul manşon cu paiete şi „pantofi-cocktail" din piele de căprioară*

Fotografiile: Anneliese Schulze

O alegere reuşită: *capa ţesită de blană cu pana nostimă, poşeta în formă de pungă cu trei colţuri, pantofii troleur şi troacarul cu nasturi închişi, accentuiază efectul tineresc al rochii cu falduri*

„La urma urmei, Alfons, am cumpărat sprâncenele artificiale pentru mine, şi eu am nevoie de ele!"

ITALIANA

Desenele: Marc Aurelio şi 420

„A trebuit să-l aşez aşa, altfel l-aşi fi văzut pe dos!"

Copii din junglă: Papa mi-a stricat elefantul!"

In maximum 14 zile conduceţi singur automobilul — promitea prospectul pentru un curs rapid

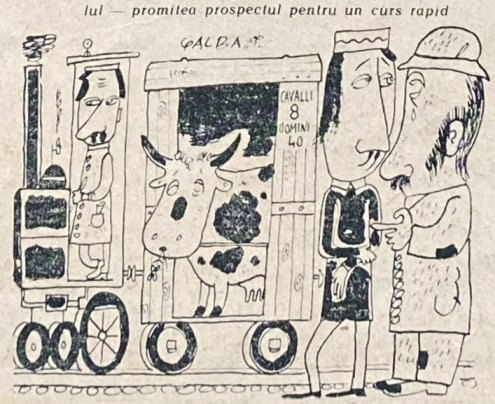

Nu trebue să ştie că din laptele ei se scoate unt, altfel are pretenţia să călătorească în clasa I

ANECDOTE

Secretul succesului După bătălia dela Lacurile Mazuriene, în care o întreagă armată rusească a fost distrusă în 1915 de trupele lui Hindenburg, acesta a fost întrebat de un ministru în vizită la cartierul general, ce-a făcut în orele critice, când de sigur că a fost foarte agitat.

Foarte serios, Hindenburg răspunse că în asemenea cazuri fluieră.

„Dar eu nu v'am auzit niciodată fluierând!?"

„Exact!", răspunse râzând Hindenburg. „Pentrucă n'am fost niciodată agitat."

Contraserviciu Sper că-mi veţi face o „reducere", spuse Mr. Mackintosh, când medicul casei îi prezentă nota de plată pentru tratarea fiului său. „Exclus" ripostă medicul, „acesta e tariful normal." „Aşa o fi, Domnule Doctor", spuse Scoţianul, „ţineţi însă socoteală că fiul meu a molipsit de scarlatină întreaga clasă!"

Impărat şi veteran Un veteran din Roma antică eru încurcat într'un proces şi se adresă Impăratului August cu rugămintea de a-l apăra în faţa tribunalului. August, care cunoştea curajul veteranului şi serviciile sale îndelungate, îi promise un avocat bun.

Atunci veteranul exclamă desamăgit: „Am trimis poate şi eu pe altcineva, când a fost vorba să te apărăm de Antoniu?" August se duse în for, susţinu el însuşi plângerea veteranului său şi câştigă procesul.

Recunoştinţă regească La una din cinele regelui Frideric cel Mare apăru şi Colonelul von Forcade, care fusese greu rănit în bătălia dela Kesseldorf şi rămăsese cu un picior anchilozat. Când Regele îl văzu stând în picioare într'un grup de ofiţeri, îi aduse un scaun, zicând: „El mi-a oferit sănătatea lui; Regele îi poate oferi în schimb cel puţin un scaun."

CULTURĂ HOTELIERĂ MODERNĂ

Credincioase unei vechi tradiţi, întreprinderile ospitaliere germane se străduesc şi astăzi să-şi desăvârşească înzestrarea lor ospitalieră. Astfel cunoscutul Central-Hotel din Berlin şi-a transformat un cat întreg în „Deutschland - Etage" în aşa fel încât fiecare din noile camere moderne poartă numele unui oraş german şi este împodobit cu mari fotografii ale acestui oraş. In „Berlin--Etage" un cat de asemenea refăcut, numele şi decorarea fotografică a fiecărei camerie constitue o raritate a oraşului. Pe această cale nu numai că s'a luat camerelor hotelului orice monotonie dar în acelaşi timp ele oferă oaspelui o privire generală atrăgătoare asupra frumuseţilor Germaniei şi interesantei capitale germane.

CENTRAL-HOTEL · BERLIN · AM BAHNHOF FRIEDRICHSTRASSE

„Războiu" fără inamic în Statele Unite. *Soldații armatei Uniunii păzesc o fabrică pentru piese de avioane din New Jersey*

Fotografiile: Meinhold (PK), A. P., Hochscheidt (PK)

Cum vede un desenator american pe Roosevelt *„tatăl războiului", încă în pat la zilnica-i conferință dela micul dejun. La dreapta sa pe scaun sfătuitorul său Hopkins, la stânga de tot medicul său, iar în mijloc un povestitor de glume*

Home Guards *(armata civilă britanică) exersează apărarea Londrei contra „coloanei a cincia" și contra parașutiștilor. O „guvernantă din coloana cincia" surprinde o sentinelă*

Ultima scenă. *„Monumente pentru morminte" bolșevice într'un cimitir din Uniunea Sovietică*

Un cântec ostășesc cucerește eterul și inimile

...cu tine, Lili Marleen!

Acum vreo patru ani s'a cântat pentru prima dată într'un local berlinez un cântec, care a plăcut ascultătorilor, fără însă să lase o impresie prea deosebită. În orice caz, grație cântăreței de cabaret Lale Andersen, cântecul fu înregistrat pe plăci de patefon și rămase un cântec între multe altele. Poartă titlul „Lili Marleen", textul provine din volumul de poezii „Die kleine Hafenorgel" a hamburghezului Hans Leip, melodia e de Norbert Schultze.

Trei ani mai târziu, în vara lui 1941, a fost pus în funcțiune postul militar de radio german „Belgrad". Inaugurarea s'a făcut cam la repezeală; iar în inventarul improvizat repede se afla și un cufăr plin cu tot felul de șlagăre și melodii de dans mai mult sau mai puțin (în realitate mai puțin) actuale, între ele și „Lili Marleen". Undele eterului au purtat și acest cântec, împreună cu celelalte. După câteva zile sosiră numeroase scrisori dela soldați: nu s'ar putea transmite din nou cântecul acela „unde-i vorba de felinar"? De ce nu! Rezultatul a fost un adevărat potop de scrisori militare din Franța, Norvegia, din Creta și Ucraina: transmiteți „Lili Marleen".

Lale Andersen acompaniază cu mâinile primele măsuri ale „Cântecului felinarului"

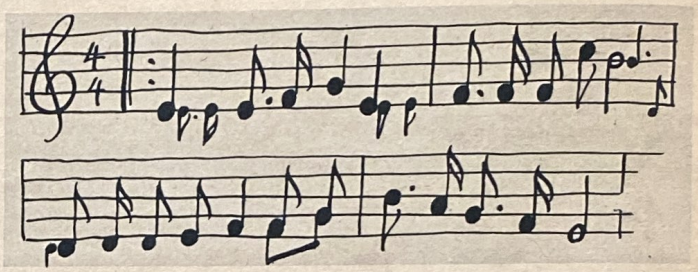

Primele măsuri ale celui mai iubit cântec ostășesc

Cu aprobarea Apollo-Verlag Paul Lincke, Berlin SW 68

Fotografiile: Hedda Walther

De atunci încoace, adică de mai multe luni, postul militar Belgrad transmite în fiecare seară la ora 10 spre toate fronturile „Cântecul sentinelei", „Cântecul felinarului", sau cum va mai fi fost numit el, iar sute de mii de soldați germani nu se mai satură să-l asculte. E șuierat și fredonat în întreaga Europă. Iar Lili Marleen nu poate să apară nicăieri, fără să fie obligată a cânta cel puțin de două ori:

„Vor der Kaserne, vor dem grossen Tor
stand eine Laterne und steht sie noch davor.
So woll'n wir uns da wiedersehn,
bei der Laterne woll'n wir stehn wie einst
Lili Marleen."

(traducerea versului de mai sus:)

În fața cazărmii, la poarta cea mare,
Era un felinar și mai e și-acum.
Acolo ne vom revedea,
Vom sta lângă felinar, ca altădată,
Lili Marleen!

Care-i secretul acestui succes? Vocea cântăreței Lale Andersen? Dar ea a cântat și alte cântece frumoase! Cântecul însuși? A fost însă cunoscut ani de-a-rândul, fără să fie remarcat!

Numai Lili Marleen ne-ar putea desvălui secretul, Lili Marleen, pe care nimeni n'a văzut-o vreodată...

Strofa ultimă a lui „Din căsuța rece a pământului gura ta mă cheamă pe-aripile visului..."

Dacă dimineața ești bine dispus,
te așteaptă o zi bună!

Clătirea gurii dimineața cu Odol are un efect dublu. Ea înviorează, îți dă voie bună și oferă o protecție eficace contra pericolului infectării din aer.

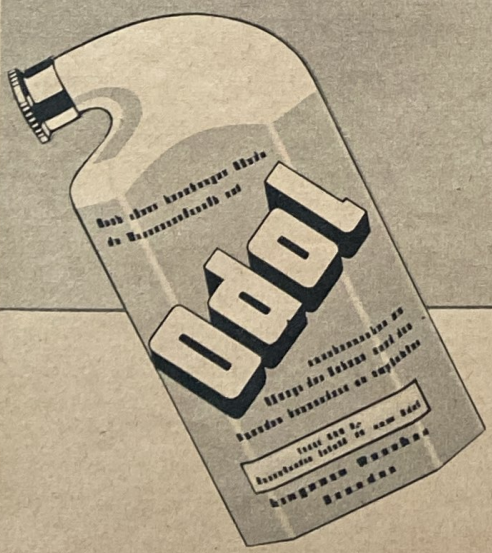

ODOL

LINGNER-WERKE DRESDEN

Știință interesantă

COMUNICARI TEHNICE:

Automobilul cu aripioare

Abia în timpurile din urmă s'a constatat că automobilele sunt amfibii care se mișcă la granița între două elemente: pe pământ și în același timp în aer. Din această cauză specialistul în aerodinamică joacă astăzi un rol important în construcțiile de automobile; muncii depuse de el i se datorește faptul că mașina modernă cu forme aerodinamice dar numai cu 45 cai putere a atins o viteză de cruciera de 150 km pe oră. Însă acest progres aduce cu sine și primejdii noi. O rafală de vânt poate să curețe de pe șosea mașina ce gonește. Câteodată nu mai rămân pentru a evita aceasta decât câteva zecimi de secundă. Mai ales mașina cu forme aerodinamice se dovedește foarte sensibilă în această privință.

Prin experimentarea unor numeroase modele s'a ajuns să se explice ce are loc în asemenea cazuri. Astfel s'a stabilit că în fond totul depinde de situația forțelor care acționează asupra centrului de greutate al autovehiculului. Cu această constatare s'a găsit însă totodată și un remediu simplu: mașina aerodinamică a fost prevăzută cu două aripioare verticale paralele la partea dinapoi, întocmai ca planurile de direcție dela un avion. Aceste aripi schimbă forța exercitată de aer în sens favorabil. Automobilul cu aripioare rămâne pe șosea chiar și în cazul unui vânt puternic dintr'o parte și nu arată înclinații de evadare, după cum au confirmat-o diferite încercări cu modele și probe practice.

Cutii de conserve de aluminiu

„Clasica" cutie de conserve e făcută din tablă albă, adică din tablă de fier cositorită. Aproape 40 procente din cositorul întrebuințat pe glob este consumat de industria de cutii de conserve. De aceea s'a căutat un alt metal de înlocuire. Prin încercări făcute de armata germană și de institutul pentru metale, au fost înmagazinate până la doi ani și jumătate, aproape jumătate de milion de cutii de aluminiu, și întradevăr cu mult succes. Din punct de vedere chimical, în ce privește majoritatea scopurilor, noile cutii sunt tot atât de bune ca și acelea din tablă albă, iar de multe ori chiar superioare; mai ales în ce privește, carnea, peștele, laptele și brânza, aluminiul s'a dovedit foarte rezistent. În afară de aceasta noile cutii sunt de trei ori mai ușoare decât cele de fier — un nou avantaj nu tocmai de neprețuit. Când li se dă o formă potrivită ele rezistă la toate eforturile la care sunt supuse.

MEDICII AU STABILIT DE CURAND:

Lapte de iapă contra tusei convulsive?

In ultimii ani s'a auzit tot mai des despre un nou tratament al tusei convulsive. Astfel de pildă laptele de iapă ar urma să aibă un efect eficace chiar după un scurt tratament.

Profesorul Brüning din Rostock a probat acest experiment, dar nu a observat vreun efect deosebit. De altmintrelea trebuia să ne așteptăm la aceasta, căci la unele popoare laptele de iapă constitue adesea singurul nutriment al copilului și totuși copii se îmbolnăvesc de tuse convulsivă. Chiar injecțiile cu lapte de iapă fiert nu au oferit medicului niciun rezultat. După părerea sa rezultatul acestei metode era același pe care-l obținuse în ultimul timp și prin probarea altor metode propuse: nici vaccinarea contra variolei și nici sborul la mare altitudine nu au dat rezultate. De altfel încă de acum aproape o sută de ani se renunțase din nou la metoda de a lăsa copii bolnavi de tuse convulsivă să respire aerul care se găsea în anumite încăperi pline cu gaz, deoarece nu da rezultate. Dar aceasta nu schimbă cu nimic din faptul că acest experiment — prevăzut cu o explicație pseudoștiințifică — a fost întrebuințat din nou în ultima vreme.

Dormiți oare cum trebue?

Neurologul berlinez Prof. J. H. Schultz aduce o surprinzătoare contribuție la igiena somnului. El a stabilit prin experiențe că toți oamenii maturi sănătoși aparțin sau tipului „unifazic" sau celui „bifazic".

Tipul monofazic atinge adâncimea cea mai mare a somnului cam la o jumătate până la o oră după ce a adormit, rămâne în stare aceasta trei-patru ore și se întoarce apoi progresiv din nou la starea de veghe. Aceștia sunt oamenii, care-și execută partea cea mai însemnată a lucrului dimineața și care n'au nicio simpatie pentru întreprinderile de seară.

Tipul bifazic atinge și el după aproximativ o oră adâncimea maximă a somnului, rămâne însă în stare aceasta numai două-trei ore și revine apoi repede la frontiera stării de veghe. După aceea acest mers al somnului se repetă: el mai adoarme odată adânc și se deșteaptă tocmai când e mai somnoros. Oamenii aceștia — ei sunt tot atât de numeroși ca și unifazicii — se simt dimineața obosiți și foarte morocănoși, seara în schimb sunt foarte întreprinzători. Se plâng mereu de „somn prost" și cred că au petrecut mai multe ore de nesomn.

Terapia propusă de Prof. Schultz e uluitoare: el recomandă să se scurteze somnul de noapte la cinci șase ore. În schimb, cele optsprezece ore rămase urmează să fie întrerupte într'un punct oarecare al zilei — nu-i absolut necesar să fie după masă de amiază — printr'un somn temeinic.

Un medicament tropical contra trichinozei

Un preparat german, care până acum nu se întrebuința decât contra unor anumite boli tropicale, nu de mult s'a dovedit bun și pentru combaterea trichinozei. In timp ce în trecut reau 30 la sută din pacienții bolnavi de trichinoză, după un comunicat al medicului german Dr. Kruchen, în ciuda simptomelor grave, au fost salvați dela moarte într'un sanatoriu 38 de bolnavi. Pentru prima dată s'a putut folosi un medicament eficace contra trichinozei.

Pe zi 30.000 de ouă. *Regina termitelor ajunsă la majorat, a cărui parte posterioară a corpului a devenit gigantică, depune de fiecare dată la un interval de două până la trei secunde, câte un ou, așa dar câte 30.000 de ouă pe zi, care trebuesc transportate și îngrijite de lucrători și lucrătoare. După câte se pare regina termitelor poate să ouă neîntrerupt toată viața ei: aproximativ zece ani*

Termita minune

A fost odată o tânără pereche regală ce trăia într'o cămăruță de lemn și această mică căsuță mai era închisă și într'o închisoare de sticlă; căci această pereche regală din familia termitelor se găsea în mâinile celui mai mare dușman al ei: omul. Dar ea nu a fost tratată rău, ba dimpotrivă: omul vroia ca regele și regina termitelor să rămână în viață, să se hrănească, să se înmulțească și să întemeieze un stat. El vroia să studieze viața lor în toate amănuntele pentru a găsi acel punct vulnerabil prin care ar fi posibilă nimicirea termitelor.

Un scaun se descompune în praf

Prof. Dr. Goetsch din Breslau se ocupă de mult timp cu studiul vieții termitelor. La tropice și la subtropice ele sunt cei mai mari nimicitori ai construcțiilor omenești. Mâncarea lor preferată este lemnul și pentrucă ele au obișnuința stranie de a mânca lemnul dinăuntru în afară și pentrucă sunt foarte harnice, se poate întâmpla ca atunci când ne așezăm pe un scaun acesta să se descompună pe neașteptate în rumeguș fin. El nu mai constă decât dintr'un „înveliș exterior" subțire ce a mai rămas neatins de termite.

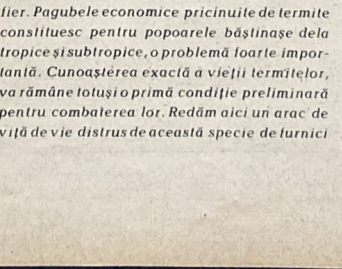

Opera distrugerii. *Adesea în cel mai scurt timp, termitele nimicesc construcții omenești: case, stâlpi de telegraf, traversele șinelor de fier. Pagubele economice pricinuite de termite constituesc pentru popoarele băștinașe dela tropice și subtropice, o problemă foarte importantă. Cunoașterea exactă a vieții termitelor, va rămâne totuși o primă condiție preliminară pentru combaterea lor. Redăm aici un arac de viță de vie distrus de această specie de furnici*

Muncitorii statului *trebue să se îngrijească de construirea cuiburilor, de hrană și de curățenie, de îngrijirea ouălor și creșterea larvelor. Ei formează majoritatea poporului termitelor; și de lapt de ei depinde existența acestuia. Spre deosebire de albine, ei pot fi de sex masculin sau feminin*

De aceea omul a luat prizonieră o pereche regală și a pus-o să locuiască într'o cameră de lemn, căci probabil că numai printr'o cunoaștere intimă a vieții termitelor se va putea ajunge la nimicirea lor. Și perechea regală a făcut pe placul omului. Ea a întemeiat un stat.

Statul termitelor fotografiat pentru întâia dată

Acest fenomen nu este tocmai firesc, căci pentru prima dată s'a reușit în Europa să se observe în laborator întemeierea unei colonii de termite și astfel tot pentru prima dată a fost posibil să se fotografieze acest eveniment.

Un stat termit ia ființă dintr'o „pereche de întemeietori" care s'a cunoscut dintre sute de mii de semeni în

timpul unui sbor de nuntă, s'a „logodit" la „plimbarea îndrăgostiților" și după aceea și-a lepădat aripile și a căutat o locuință. Numărul urmașilor acestei perechi sporește repede la sute de mii. Ei sunt specializați în lucrători masculini și feminini și în soldați de ambele sexe. Printre muncitori întâlnim lucrători „veritabili" și „neveritabili". Cei „veritabili" s'au oprit în desvoltare la o anumită fază a vieții lor și rămân lucrători pentru tot restul vieții. Contrar acestora cei „neveritabili" sunt larve care se pot desvolta mai departe.

Dela prima vedere s'ar crede că nu e tocmai greu să reușești să nimicești un stat de termite, căci după câte se pare nu e vorba decât de a se distruge un cuib, care, în ce privește câteva specii dela tropice, poate atinge o înălțime de câțiva metri. Dacă cu această ocazie regina moare ar trebui să piară și restul membrilor coloniei. Dar în realitate e cu totul altfel. In asemenea cazuri se ajunge la formarea „insectelor înlocuitoare cu funcții sexuale" care la rândul lor întemeiază un nou stat.

Prof. Goetsch a făcut următoarea experiență cu o colonie mică compusă din 1040 membri. Printre aceste 1040 insecte există o pereche regală, patru insecte înlocuitoare cu funcțiuni sexuale și numai 39 soldați. Colonia a fost împărțită după toate combinațiile posibile în cuiburi parțiale din ghips,

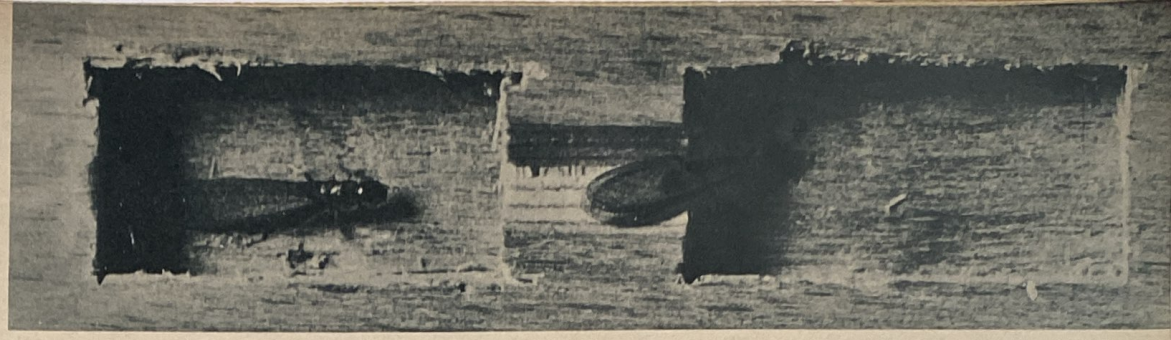

Plimbarea îndrăgostiților. *După sborul de nuntă partenerii încep să se urmărească unul pe altul; se vorbește despre „plimbarea îndrăgostiților". Aici s'a oferit celor două termite doar „logodite" o celulă de lemn de construcție pentru a se putea examina în același timp și capacitatea de rezistență a lemnului*

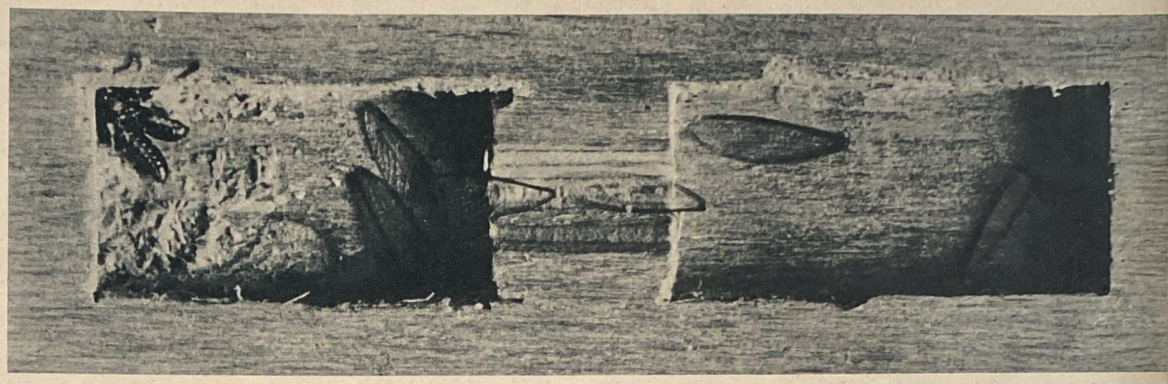

In „camera întemeierii statului". *Perechea și-a lepădat aripile; și începe să se îngroape în „camera de întemeiere" pentru a se deda în comun muncii. Ambele insecte sunt celula germenă a unui nou stat al termitelor*

Portretul unui soldat termit. *„Soldații" cuibului — care de altfel pot fi de sex masculin sau feminin — nu sunt în stare să se hrănească singuri. Singura lor misiune e de a respinge pe invadatori și să se năpustească cu foarfecile lor ascuțite asupra oricărui atacator. Capetele lor s'au mărit aproape până la absurditate. Dacă aceste incecte nu sunt hrănite de consemenii lor, ele mor*

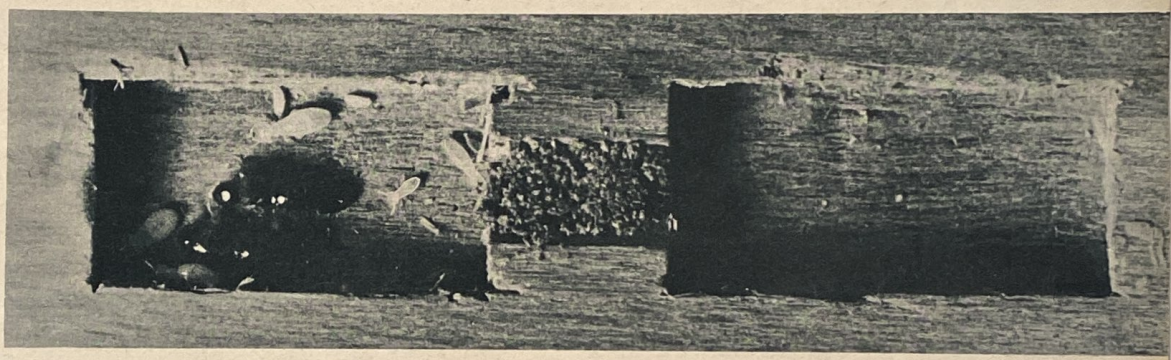

O pereche regală acasă. *Cam după o jumătate de an, în micul ei cămin izolat de celula vecină, lângă perechea întemeietoare regală, mișună larvele acesteia, iar împrejur zac împrăștiate ouăle. Statul începe să crească*

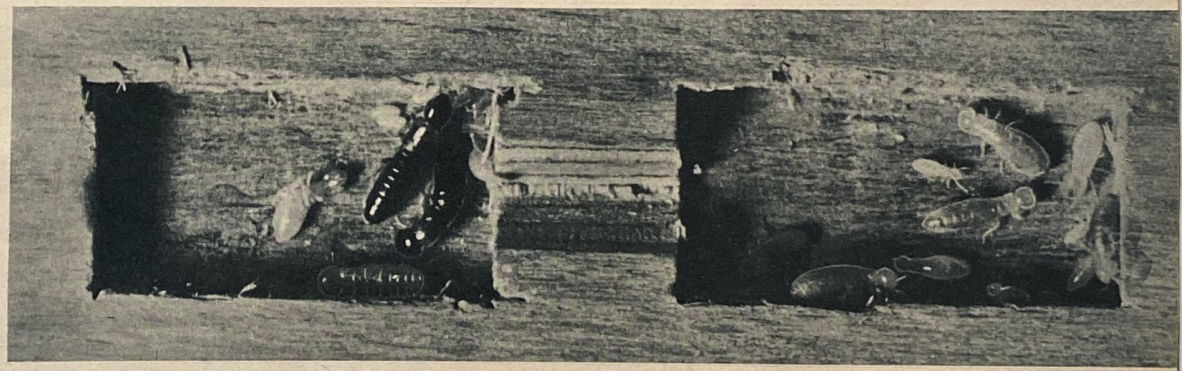

Un an după întemeierea statului. *Camera de întemeiere s'a dovedit a fi prea mică. Baricadele ridicate de întemeietori sunt îndepărtate ca să poată fi întrebuințată și camera vecină. Lângă ouă și larve s'a ivit primul soldat pentru a apăra noul stat al termitelor*

lemn sau sticlă și hrănită în toate felurile. In toate aceste cuiburi parțiale s'au format insecte de înlocuire cu funcțiuni sexuale când existau cel puțin patru membri și aceasta s'a întâmplat în decursul a zece zile până la două luni. Atâta timp însă cât existau perechi regale înlocuitoare, formarea altor insecte înlocuitoare înceta. Cauza acestui fenomen a devenit cunoscută pe baza cercetărilor prof. Goetsch.

Minunea nutrimentului

Termitele cu funcțiuni sexuale obișnuesc să elimine materii care sunt linse cu lăcomie de partenerii lor. Larvele și muncitorii care activează ca îngrijitori se revanșează pentru „hrana gustoasă" prin hrănire și datorită bunei îngrijiri insecta cu funcțiuni sexuale continuă să se desvolte, iar pe de altă parte hrana este formată în glande speciale de către muncitori. In cazul că regina lipsește, de exemplu dintr'o parte desprinsă a unei colonii, atunci îngrijitori nu mai știu ce să facă cu hrana fabricată și se îndoapă reciproc. Sub influența hranei una dintre insecte începe să se transforme în insectă înlocuitoare cu funcțiuni sexuale, glandele secretă „dulciuri" și astfel ia ființă regina sau regele înlocuitor.

După cum a arătat prof. Goetsch soldații își fac apariția atunci când existau de mâncat multe ouă și cadavre ale conlocuitorilor. In cuiburile unde nu existau ouă sau conlocuitori nu s'a constatat apariția soldaților. Contrar acesteia, într'un stat unde dintr'o oarecare cauză intervenea o mortalitate în masă, se desvoltau „regimente întregi". Anumite substanțe nutritive au înlesnit desvoltarea soldaților.

Astfel mulțumită cercetărilor prof. Goetsch, astăzi se știe că nu are niciun sens a încerca să nimicești un întreg stat de termite. Mici parți rămase dela un cuib lucrează mai de parte în secret și formează colonii noi poate chiar mai primejdioase. Căile pentru combaterea biologică a termitelor vor fi arătate de alte cercetări, căci de când s'a reușit pentru prima dată creșterea termitelor în laborator dispunem de toate posibilitățile de cercetare. Cu ușurință vom putea cerceta rezistența lemnelor impregnate sau a materialelor, fapt de o deosebită importanță și pentru aeronautică, dar mai ales pentru acele piese de lemn ale aparatelor întrebuințate la tropice.

Dr. Heinz Graupner

De două ori Eduard . . . *Eduard Künneke, creatorul melodiilor de operetă cu renume mondial și Eduard Rhein, autorul libretului operetei „Traumland", ultimul său succes, puțin înainte de proba generală*

Un compozitor și un libretist asistă la PREMIERA lor

La Teatrul Popular din Dresda s'a jucat la 15 Noemvrie premiera „Traumland" (Țara visurilor), ultima operetă a compozitorului german Künneke. Eduard Künneke componistul operetelor „Vetter aus Dingsda", „Lady Hamilton", „Glückliche Reise" precum și a altor operete ne conduce în noua sa compoziție prin țara visurilor „Filmul", în țara visurilor „Mările sudice" și în țara visurilor „Iubirea"

S'a rupt, chiar la probă. *Intr'un duet buf o jartieră trebue să se rupă la un anumit moment. Dar ea se rupe cu mult prea de vreme*

Marea seară se apropie. *Învălmășeală, emoție și trac la garderoba baletistelor; de soliste nici nu mai amintim . . .*

Compozitorul operetei „Traumland" în țara visurilor. *Între două probe Eduard Künneke s-a retras liniștit într-un colț. O fi visând oare la succes și cununi de lauri?*

Cine își așează noaptea în fața ușii atât de ciudat încălțămintea? *Să fie oare Künneke un superstițios? Nici vorbă. Totuși el crede că e mai bine să se țină de un vechiu obiceiu înaintea premierei*

Iar autorul libretului . . . în țara chinurilor. *El este copleșit în timpul ultimei probe de mii de griji. Se va reuși oare? Mai e nevoie să se scurteze libretul? Trebue schimbat? Modificat? Ar mai fi încă timp.*

Dar iată că seara mare a sosit! *„Bravo, bravo, chiar așa mi-am închipuit!" Câteva sfaturi prietenești ale compozitorului date corului în ultimul moment*

DRESDNER BANK

Filiale în toate regiunile Germaniei Mari

în serviciul economiei de la țară la țară

Legături cu bancile din Europa și de peste Ocean

In România: Societatea Bancară Română București cu filiale la: Arad, Brașov, Giurgiu, Timișoara, Turnu-Severin

Execuție conștiincioasă a tuturor operațiunilor de bancă

O sută de secunde înainte de începere. *Îmbracă-te, desbracă-te! Simpatica subretă în garderoba ei, puțin înainte de ultimul semnal al apariției pe scenă*

Fotografiile: Voigt

Eduard Künneke dirijează. *După marele succes — chemat de aplauzele frenetice — compozitorul trebue să dirijeze în persoană muzica dintre acte*

Cortina este ridicată pentru a cincizecișidoua oară. *Țara visurilor, țara norocului, țara succesului. Cununi de lauri pentru autori, aplauze frenetice, fețe voioase: semne exterioare ale unui mare succes*

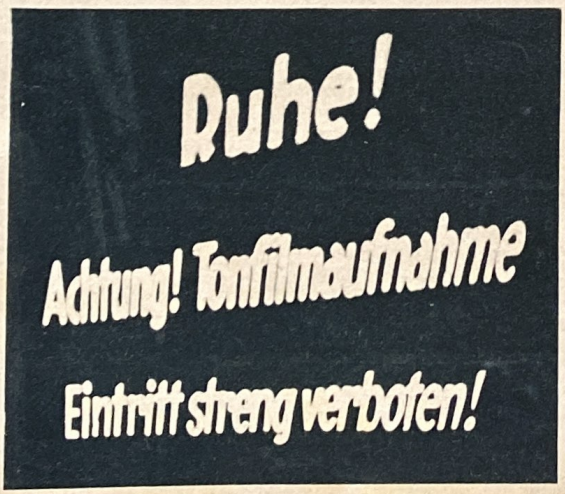

„Liniște!" — cere un transparent. *Cortina se ridică și, spre surprinderea generală, primul act se joacă într'un atelier de turnat filme*

→

„Epilogul". *O mică sărbătorire unește după premieră pentru câteva ore vesele în cantina teatrului pe toți participanții*

Italianca clasică

Reporterul nostru intenţiona numai să fotografieze câteva detalii ale modei italiene. Cu această ocazie a reuşit să facă această fotografie, care e mai mult decât o fotografie de mode, e o imagină a Italiencei eterne. In acest chip de fată răsună tot ceea ce cântă de milenii poeţii peninsulei: seninătatea însufleţită şi melancolia graţioasă a unei rase nepieritoare

Fotografia: Dr. Paul Wolff

Vânătoarea de toni

Tonul, peștele uriaș din familia scrumbiilor, este prins în luna Mai pe coasta Siciliei și a Sardiniei; mic și mare urmărește de pe coastă spectacolul. Acești pești, lungi adesea de 3 metri și grei de 300 kilograme, merită osteneala depusă: carnea este consumată proaspătă sau conservată, iar din oase și piele se scoate prin fierbere uleiu

Cântând și lărmuind în bucuria lor de viață, pescarii trag „camera mortuară", greaua plasă de pește, din apă

Fotografiile: Hausmann

Se apără cu bărbăție, însă . . . opt lovituri de suliță sunt prea mult pentru puterile lui

Lovitura de suliță, dată cu toată puterea, pune capăt luptei

Plutonierul major Z. din aviație, are 28 de ani, înălțimea 1,95 m și greutatea 97,5 kg, fără rival în escadrila sa, fiind campion la box, aruncarea greutății și ridicarea greutății. El s'a oțelit pe trei teatre de război, fiind utilizat acum în Africa. Se urcă cu mine în avionul care mă va transporta din Italia la Bengasi. Este un avion de transport, Ju 52, transportând poșta, iar plutonierul major Z. și cei doi oameni ai săi îl utilizează la reîntoarecerea dela un depozit de unde au luat niște piese de schimb importante. Mă salută scurt, aruncă o privire în jur, și a și descoperit locul cel mai bun, așezându-se cu hotărîre între doi saci. Este ora 7 dimineața. „Am dormit splendid, măi băieți", spune el. „Nouă ore neîntrerupt." Își întinde membrele cu plăcere. Însoțitorul său spune: „Ziua de astăzi este prea senină." Plutonierul major Z. se uită spre cer și este de părere că dacă ne vede vreun avion de vânătoare englez, dintre cele care pândesc deasupra mării calea avioanelor de transport încete, suntem pierduți. „Cu Dumnezeu înainte!" spune el în momentul în care decolăm. — Plutim în aer de 2 ore. Aparatul nostru sboară foarte jos pentru a nu fi văzut. El aleargă la o înălțime de 3—4 metri deasupra apei, așa încât valurile aproape că ating roțile. Radiotelegrafistul de lângă el și-a plecat capul într'o parte, ca și cum ar asculta cu marea atenție. Când mă uit la trăgătorul dela mitralieră, observ că și fața acestuia exprimă aceeași încordare atentă. Plutonierul major Z. și cei doi oameni ai săi au adormit adânc de o oră și mai bine. Eu sunt singurul planton din încăperea de transport aglomerată; mi-am pus teleobiectivul la aparat și acum privesc cu încordare prin ferestrele din dreapta și din stânga. Oare ceilalți nu simt nimic? Sunt nesimțitori? Așa! Plutonierul major Z. nu poate schimba drumul avionului și nici nu-l poate influența, dar în schimb poate fi de mare ajutor la înfruntarea vreunei crize. De aceea doarme. Dacă ar răsuna strigătul „avion de vânătoare", el și-ar pune prin câteva mișcări vesta de salvare, și-ar pregăti sacul cu piese de schimb și și-ar lua locul alături de mitralior pentru cazul că trăgătorului i s'ar întâmpla ceva.

Cu cât mai puternică este veriga, cu atât mai puternic este și lanțul

Diederich Kenneweg, reporter de război, ne vorbește despre trei ostași din Africa, cu totul necunoscuți

Johannes D., căpitanul unui cargobot de 8000 de tone, care până acum a străbătut de 12 ori Marea Mediterană în războiu. Drumul pe care l-a terminat acum este cea dintâi călătorie a sa în calitate de căpitan. Până acum nu era decât prim-ofițer pe același vas. Pe vremuri își închipuise cu totul altfel primul vas pe care avea să-l comande. Dar vasul alb al visurilor sale din tinerețe s'a transformat într'o cutie cenușie, umplută până la refuz cu muniții, tancuri, tunuri și vehicule pe care elevatoarele de pe cheiu le descarcă scârțâind. In momentul în care îl întâlnesc pe căpitanul D. pe bord în micul port african, el este obosit, căci n'a închis ochii de 72 de ore. Ochii îi sunt umflați și roșii de oboseală, iar fața sa pare palidă, cu toate că e bronzată. Imi spune că pe drum a ajuns într'un câmp de mine plutitoare, că odată a avut la tribord un submarin englez, care a putut fi alungat din fericire de bombele submarine lansate de torpiloarele italiene și că a avut parte de un atac a două avioane engleze, dintre care unul a frânt vârful catargului în sbor la mică înălțime și s'a prăbușit în mare. Căpitanul îmi povestește toate acestea cu oareșicare indiferență. Pentru el nu importă decât faptul că încăperea numărul 4 trebue golită neapărat astăzi, că vehiculele de pe bord trebuesc descărcate.

Asta-i Peter, ordonanța căpitanului Bach, eroul dela pasul Halfaya. Peter este de părerea că fără el nu se poate face nimic. Cine are grijă ca domnul căpitan să mănânce destul, să nu iasă seara fără manta și ca plasa contra muștelor să fie bine pusă pe patul său de campanie? Peter l-a îngrijit pe domnul căpitan și în Franța. El cunoaște pe doamna căpitan din Mannheim, și pe cei trei băieți. Cei trei copii întreabă mereu și de Peter în scrisorile către tatăl lor, îi trimit salutări și Peter le răspunde. Deunăzi, domnul căpitan a spus: „Măi Peter, ni s'a conferit Crucea de Cavaler!" Iar Peter răspunde: „Copiii noștri se vor bucura mult." Peter povestește despre ultimul atac al Englezilor asupra Halfayei; dar nu vorbește de lupta propriu zisă: „Atacul a durat trei zile și de aceea domnul căpitan a fumat prea mult." Peter se găsește în Africa din Aprilie și ar avea drept la concediu. Dar fără domnul căpitan nu vrea să plece, iar domnul căpitan vrea și el să mai stea.

Cargobot sau capcană?

de reporter de război Dr. WOLFGANG FRANK

Vremea a fost frumoasă în zilele din urmă. In timpul zilei, un cer albastru senin se boltea deasupra submarinului, iar soarele răsărea și apunea cu splendoarea risipitoare a naturii din aceste latitudini subtropicale. Și nopțile erau înalte, clare și liniștite, cu cerul înstelat, răcorind întru câtva pe marinarii istoviți de căldura din timpul zilei. Intradevăr, oamenii aveau nevoie de răcoare, cu atât mai mult cu cât în zilele lipsite de orice adiere de vânt, în care soarele înfierbânta tabla subțire de oțel a submarinului, dogoarea emanată de motoarele sgomotoase în interiorul submarinului devenea aproape insuportabilă.

Sentinelele de pe punte stăteau de veghe desbrăcate până la brâu, cu capul și ceafa protejate de casca colonială; iar sub dușul provizoriu de lângă muchia turnului sau la pupa inundată de valurile lungi se găseau mereu câțiva oameni din garda liberă, în costumul lui Adam, răcorindu-se în apa rece.

Submarinul se găsea de câtva timp în zona drumurilor de aprovizionare din Sud ale inamicului. El încercase să descopere vasele dușmane cu mai mult sau mai puțin noroc, atacând și distrugând când un vas de comerț, când un vas petrolier. Acum el se găsea în apropierea unei baze navale inamice în a cărui apropiere comandantul spera că circulația este destul de mare pentru a avea parte de o pradă bună.

Viața pe submarin

El fusese pe punte cu puțin după miezul nopții. Stătuse o clipă la postul de observație și își pironise privirea în bezna apelor. „Fiți atenți camarazi", spuse el, pregătindu-se să coboare în interiorul vasului. „Fiți cu ochii în patru pentru ca să nu ne scape cumva vreo friptură grasă!"

Noaptea a început să sufle o briză ușuoară. Timpul de gardă trecu mai plăcut și mai repede decât de obiceiu pentru cei de pe punte. In sfârșit, aerul se răcorise puțin! In turelă stătea un om în dosul aparatelor sale slab luminate, iar din întunerecul beznă lumina câteodată jăratecul roșu al unei țigări, când veneau câțiva oameni din garda liberă pentru a trage un fum în „fumuoar".

La ora 4 de dimineață avu loc schimbul gărzii. Mireasma cafelei calde se răspândi dela ventilatoarele sgomotoase prin întregul submarin. Oamenii de schimb veniră transpirați și obosiți din încăperile lor de dormit, se urcară pe punte, își luară în primire drumul viteza și sectoarele de observație și se treziră reciproc printr'o ceașcă de „sudoarea Negrilor" și prin câteva glume. Oamenii care au devenit liberi mai stătură în turelă pentru a mai fuma o țigară și pentru a mai sta de vorbă în centrală, apoi coborîră în cabină.

Inamicul la orizont

In zorii zilei veni vestea care a rupt pacea leneșă a ultimelor zile dogoritoare și fără rezultat: „Nori de fum și vârfuri de catarg la... grade!"

Comandantul a și apărut pe punte. Un fir subțire de fum contrasta lămurit cu albul talazurilor, iar prin ochian se puteau vedea și vârfurile de catarg, subțiri ca acul și foarte apropiate, care creșteau tot mai mult.

„Trebue să fie un vas rapid", murmură comandantul. Apoi după o scurtă așteptare: „La stațiunile de scufundare!" Garda de punte va intra sub punte!" El mai așteptă o clipă. Dela turela deschisă se putea determina mai bine drumul inamicului decât prin periscop. Dădu din cap cu mulțumire. Distanța mică dintre catargele inamicului îi spusese că vasul se apropie de submarin. Acum a recunoscut și faptul că vasul mergea în zigzag, cu mare viteză. In sfârșit coborî pe scară și lăsă să cadă capacul în urma lui. „Turela este închisă. Inundați!"

Din deschizăturile de aerisire aerul ieșea cu sgomot și marea se revărsa gâlgâind în pungile de imersiune. In locul motoarelor Diesel începură să cânte mașinile electrice. Submarinul se aplecă, se scufundă și se redresă în adâncime. „La adâncimea periscopului!"

Comenzile răsunau clare și severe. Ele fură executate fără sgomot și repede.

Comandantul stătea la periscop. Intunerecul albastru din fața ochilor săi se transformă în verde, apoi în cenușiu și în sfârșit vârful periscopului ieși din apă. Dintr'o căutătură observă vasul inamic, departe încă, urmându-și drumul în zigzag sălbatec și neregulat. Mare șmecher! își zice comandantul. Ei, vom vedea cine se pricepe mai bine! Incepe un lung joc de-a'scunselea, o luptă fără sgomot pentru poziția de atac. Dacă din întâmplare vasului inamic îi reușește să facă un zigzag destul de îndepărtat de submarin — natural din întâmplare, căci inamicul nu bănuește încă că este urmărit — atunci va scăpa. Sau poate comandantul va reuși să se instaleze într'o poziție favorabilă atacului?

Cu cât mai mult durează această luptă tăcută, cu atât comandantul submarinului are mai mult respect față de căpitanul vasului. Inamicul acesta nu e prost. Din când în când s'ar părea că vasul va scăpa. Comandantul submarinului trebue să intervină mereu cu măsuri energice în viteză și direcție pentru a compensa măsurile inamicului și pentru a-și îmbunătăți poziția.

Intre timp îi reușește cu încetul să recunoască mai exact vasul inamic. Este un vas rapid frumos, înarmat, și probabil mult încărcat. Pe puntea din față și din spate se găsesc cutii mari sau locuri înconjurate de scânduri. Nu cumva încărcătura o fi compusă din piese de avion? Așa ceva ar fi vânatul cel mai bun!

Prima lovitură

Odată cu ivirea dimineții, la suprafața mării a început să sufle o briză

VÖGELE

Mașini pentru construcția de străzi

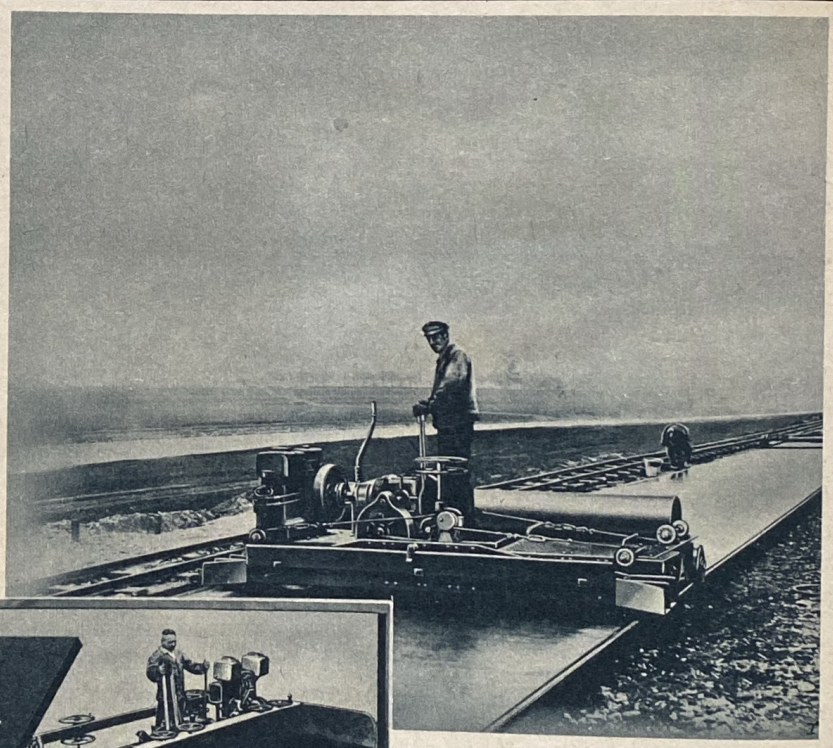

JOSEPH VÖGELE
A. G. MANNHEIM
Telefon: 45241 · Adresa cifrată: Bahnfabrik

destul de puternică pentru a presăra marea cu mici flori albe de spumă. Foarte bine, își zice comandantul, în felul acesta periscopul nu va putea fi descoperit ușor. „Gata torpila?" întreabă el încă odată pe cei de jos.

„Torpila este gata!"

In sfârșit, după manevre încordate, a sosit momentul decisiv. Inamicul a decis să facă un zigzag care îl va duce neapărat la pieire. Comandantul submarinului mai evaluează încă odată distanța. Da, așa este. „Teava III — gata! — foc!"

O țâșnitură în jurul prorei. O sguduitură se comunică prin submarin: procesul obișnuit în momentul când se lansează o torpilă.

Comandantul își ține răsuflarea. Ochii „torpedmixerilor" sunt țintă la cronometrul din mâna ofițerului torpilor.

Bum! — a lovit!

Comandantul vede în periscop coloana de fum ce se urcă din vasul inamic torpilat. Vasul este străbătut de o sguduitură lămurită, pierde imediat din viteză, începe să se rotească și să se aplece într'o parte. Apoi se oprește, puțin scufundat, dar încă în stare de plutire. Și apoi se întâmplă un lucru care surprinde pe observatorul dela periscop... Se lasă bărcile la suprafața mării, una, încă una, tot mai multe. Comandantul începe să numere în mod mecanic... Sunt treizeci, patruzeci... șaizeci de oameni! Atâta echipaj pe un vas de comerț atât de mic? Aceasta este ceva neobișnuit. Și apoi oamenii din bărci sunt cu toții îmbrăcați atât de frumos și execută mișcările cu o precizie atât de neobișnuită! Cu cât mai mult se uită la vasul care plutește în voia valurilor cu atât căpitanul devine mai neîncrezător. Fruntea i se încrețește privind prin ocularul periscopului. Intre timp, bărcile de salvare au ajuns pe apă și se depărtează puțin în perfectă ordine.

Să intervin acum cu artilerie? se gândește căpitanul. Sau mai bine să mai lansez încă o torpilă? Păcat de ea! Să mai așteptăm puțin, poate tot se va înneca, căci vasele astea sunt uneori foarte rezistente.

Intre timp mai aruncă o privire cercetătoare la inamic: este fără îndoială un vas modern și rapid. Este înarmat. Tunurile dela proră și pupă dorm acoperite. Dar lucru ciudat: cutiile mari de scânduri de pe puntea din față și din spate, atât de asemănătoare cu cutiile de ambalaj ale motoarelor de avion, au un aspect foarte artificial dacă te uiți cu atenție la ele! Ce o fi cu puntea de comandă?! Iată niște spații curioase, când luminoase, când întunecate. Ne mai apropiem puțin ca să vedem mai bine. Iată că se vede un braț, și un păr blond care dispare însă imediat...

V'am prins!

Să aruncăm repede o privire asupra bărcilor de salvare care nu s'au îndepărtat prea mult. Oamenii stau binișor, fără să se mire prea mult, parcă ar aștepta ceva. Acum știm ce așteaptă ei! Submarinul urmează să iasă la suprafață și să atace cu artileria, pentru a fi nimicit printr'o grindină de foc surprinzător tras de armele ascunse ale vasului. Aș pune rămășag că sub „cutiile de avioane" stau la pândă niște tunuri de calibru mare!

„Vasul pare a fi o capcană de submarine sau un crucișător auxiliar", comunică acum căpitanul celorlalți. „Teava II — gata!" El a decis să mai lanseze o torpilă, în cazul acesta meritată! Este vorba de distrugerea completă a unui inamic viclean.

Comandantul ochește cu grijă. „Foc!" Torpila aleargă și lovește exact de desubtul uneia dintre „cutiile de avioane".

Prin fumul detonației, comandantul vede ridicându-se încet scândurile unei cutii, și în dosul lor, silueta unui tun mare! In același timp, vasul părăsit începe să mișune de oameni care izbucnesc din toate ușile și colțurile, sar de pe punte, aleargă pe vapor și sar în apă.

Poziția vasului se schimbă fulgerător. Cu o mișcare gigantică, el se apleacă tot mai mult. Torpila a doua trebue să fi deșirat mortal corpul vasului. Din adâncul trupului sfâșiat al vasului inamic se ridică butoaie, o mulțime de butoaie și numai butoaie goale. Este „încărcătura" care urma să împedece sau să îngreuneze scufundarea vasului și să-l apere de torpile!

In timp ce vasul se apleacă tot mai mult, comandantul începe să vadă tot mai mult. Ceea ce vede, îi taie aproape răsuflarea. Nu numai că tunurile grele camuflate erau gata de atac asupra submarinului care ieșea la suprafață, dar și pe punte so pot recunoaște o mulțime de arme grele, iar la spate un număr enorm de bombe submarine, de nici nu le poți număra!

Fără să vrea, comandantul se cutremură cu gândul la ceea ce i s'ar fi întâmplat în cazul când ar fi economisit cea de a doua torpilă și ar fi încercat, ca de atâtea ori, să-și termine inamicul atins cu ajutorul artileriei.

„Plecarea!" comandă el acum, în timp ce observă că vasul rănit de moarte pare a se mai răsgândi odată și apoi dispare în valuri.

O greșeală în regie

Mai rămâne de lămurit un mister. Cum se întâmplă că pe acest vas, contrar obiceiurilor capcanelor engleze de submarine, echipajul era îmbrăcat în uniforme, și anume atât de impecabil, în timp ce în mod normal el este îmbrăcat întru cât posibil în civil și neglijent pentru a părea nevinovat?

Ce zi avem astăzi? se gândește căpitanul. Da, este duminecă. Și când s'a lansat prima torpilă? La ora 11. Prin urmare, pe vasul inamic avea loc tocmai inspecția de duminecă, iar prima lovitură a împiedecat pe dușman să-și joace obișnuita scenă de panică, în care vasul este părăsit de o parte a echipajului într'o fugă nebună, în timp ce partea echipajului rămasă pe bord se pregătește să distrugă submarinul ce iese la suprafață, trăgând asupra lui cu armamentul greu.

Submarinul mai străbate o distanță cu periscopul sub apă, înainte de a reapare iarăși pentru a-și căuta prada nouă. Dar echipajul submarinului va mai discuta zile întregi întâmplările din această dimineață de duminecă în care Englezii au pierdut o capcană de submarine, care, judecând după armamentul greu, era în același timp și un puternic crucișător auxiliar.

Ce faceți după ce ați luat o fotografie?

Intâi răsuciți filmul mai departe! Această veche regulă fundamentală a intrat atât de mult în sânge, încât mișcarea se face complect automat și fără să ne gândim. Tocmai în aceasta constă pericolul! După aceea totuși de multe ori ne îndoim: am răsucit mai departe sau nu? Dar cine ar putea să jure că nu sunt cazuri când se fac două fotografii pe același clișeu? Fericitul posesor al unui aparat IKONTA de la Zeiss Ikon nu cunoaște aceste griji. Aparatul IKONTA are o siguranță automată contra fotografierii duble.

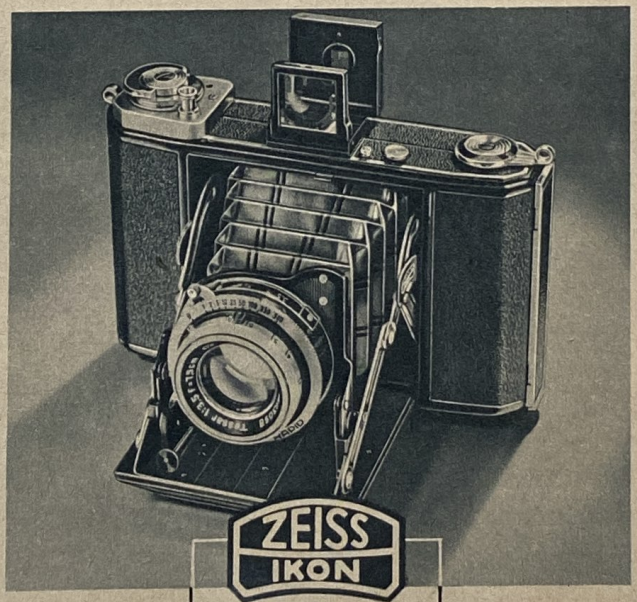

Opritorul declanșatorului împiedică o nouă fotografiere dacă filmul nu a fost mai înainte răsucit, iar un semnal roșu ne indică reîncărcarea aparatului. Alte avantaje ale aparatului IKONTA: transportor automat al filmului, deschidere automată a căutătorului optic și a aparatului ș.a.m.d. Prospecte detailate cu numeroase fotografii obțineți fără nicio obligație la cerere, dela Zeiss Ikon A.G. Dresden, Proiector Stefan L. Scherer, București I, Str. Dr. Râureanu 4 și orice magazin de specialitate.

Fotografii artistice numai cu: Aparatul Zeiss Ikon, obiectivul Zeiss, filmul Zeiss Ikon!

Școala cultivării râsului

Caricaturistul Horst v. Möllendorff

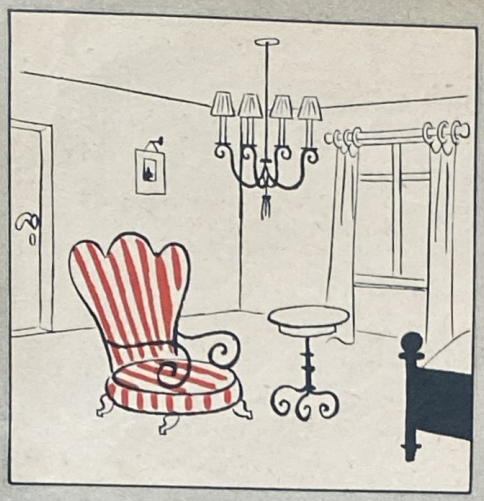

1. *Ghiciți cum de am putut intra în această cameră fără să întrebuințez ușa, să mă sui pe fereastră și fără să dărâm pereții?*

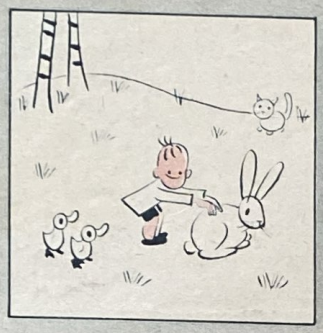

2. *Ca copil iubeam iepurii de casă, pisicii, puii de rață și alte animale mici*

Oamenii nu mi-au provocat nici cea mai mică impresie

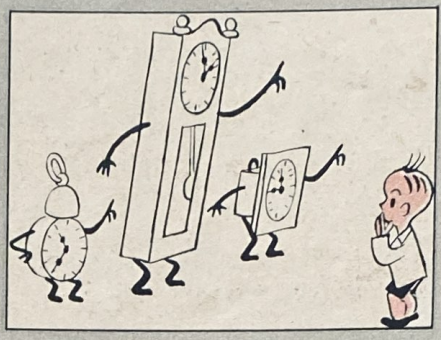

3. *Educatorul meu a fost ceasul. De aceea acasă aveam pretutindeni câte un ceas, dar toate mergeau diferit. Eu trebuia să-mi aranjez timpul nu numai după aceste ceasuri dar și după ceasul de buzunar al tatii, după acela al servitorului dela școală și după ceasul profesoarei de pian. Așa că în ce privește punctualitatea nu aveam decât necazuri*

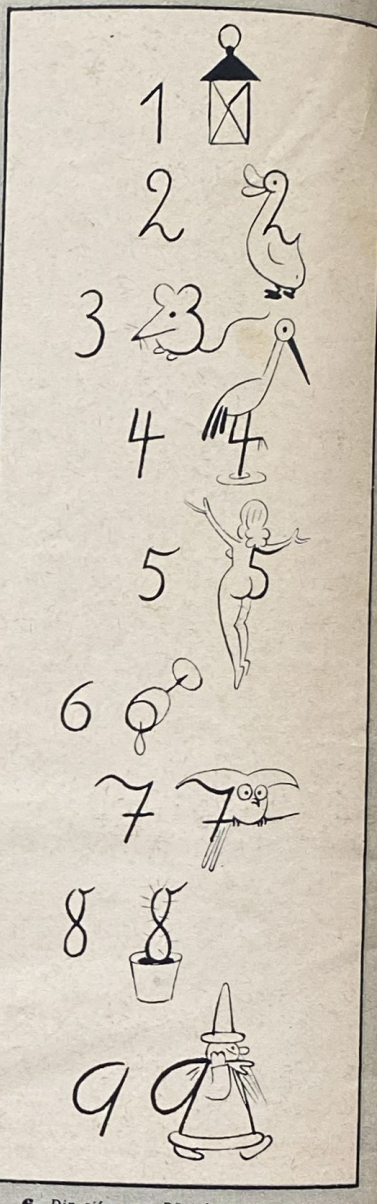

6. *Din cifra unu, Rösicke era în stare să deseneze cu ușurință felinarul său. Această scamatorie nu mi-a dat liniște până nu-mi reuși și mie să fac asemenea scamatorii, dar și cu alte cifre*

4. *Acest lucru nu era pe placul seriozității vieții și astfel devenii rușinea familiei. Dar chiar un nătărău are nevoie de un îndrumător și astfel încăpui pe mâinile maestrului Rösicke. Rösicke era grădinar, servitorul comunei, paracliser, pictor și păzitor de noapte*

5. *Noaptea îl însoțeam pe Rösicke la preumblările sale ciudate prin sat. Aici am făcut primele mele desene la lumina felinarului său de păzitor de noapte*

7. *Ca ucenic grădinar am făcut prima mea descoperire. Descoperisem metoda să trec printr'o grădină proaspăt greblată, fără să calc pe brazde*

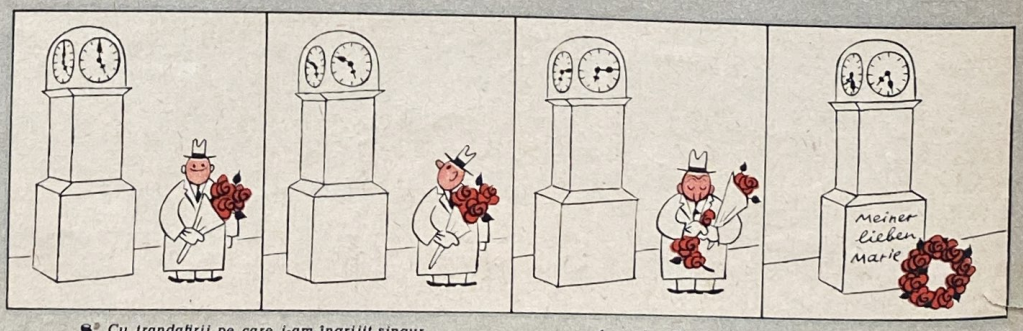

8. *Cu trandafirii pe care i-am îngrijit singur, au început și primele mele necazuri de dragoste. Și cine știe poate că faptul că am devenit umorist îl datorez tocmai femeilor frumoase*

Acum la sfârșit țin să mai trădez un secret. M'am născut la 26 Aprilie 1906 în acea cameră menționată la început. Fiecare viață începe cu o enigmă și rămâne enigmă

Dacă vrei să scoți ceva din mânecă trebue să fi băgat ceva mai înainte. Acest secret fundamental al scamatoriei îl găsim și în lucrările umoristului Möllendorf. El scoate totul din mânecă și cine îi vede desenele dorește să pună imediat mâna pe condeiu și să-l imite. Cine a încercat va înțelege în curând cât de grea este această artă ușoară.

Un magazin berlinez a comandat cu ocazia expoziției de Crăciun pentru secția jucării, păpuși executate după figurile lui Möllendorff. Dar ceea ce părea mai ușor, n'a reușit niciunui moderator. Aceștia n'au putut să întipărească pe fețele păpușilor acel zâmbet ironic și inofensiv. Astfel că n'a mai rămas altceva de făcut, decât să se apeleze la artist care a reușit foarte repede să facă păpușile să surâdă. Cu toate că modelatorii de păpuși i-au urmărit fiecare mișcare a degetelor, nimeni n'a putut să-l imite.

Atât copiii cât și adulții se găsesc atrași în aceeași măsură de acest maestru al râsului. Möllendorff are mulți imitatori, dar niciunul din elevii săi nu l-au egalat. Stilul de primitivitate creat de el se sprijină pe cea mai exactă observație a naturii. Unui copil îi este cel mai ușor să imite pe Möllendorff. Copilul posedă clarviziunea și grația sigură care lipsește adultului, care, pentru a face loc majoratului trebue să renunțe la copilărie. Grația și naivitatea, clarviziunea și calitatea de a râde sunt dintre cele mai grele lucruri pe care le poate dobândi un adult. Tot astfel și în dosul acestor desene, în aparență atât de inofensive, se ascunde seriozitatea, dorul, decepția și speranța unei întregi vieți.

De dragul redactorului umoristic, Horst von Möllendorff a creat pe lângă alte multe figuri ale sale și pe „Pumnișor". „Pumnișor" este singura dintre creațiile lui Möllendorff care nu râde; un tip ce rămâne totdeauna foarte serios și care cu gestul melancoliei știe să aleagă din toate împrejurările vieții pe cea mai bună; un artist al vieții întocmai ca omul care i-a dat viață.

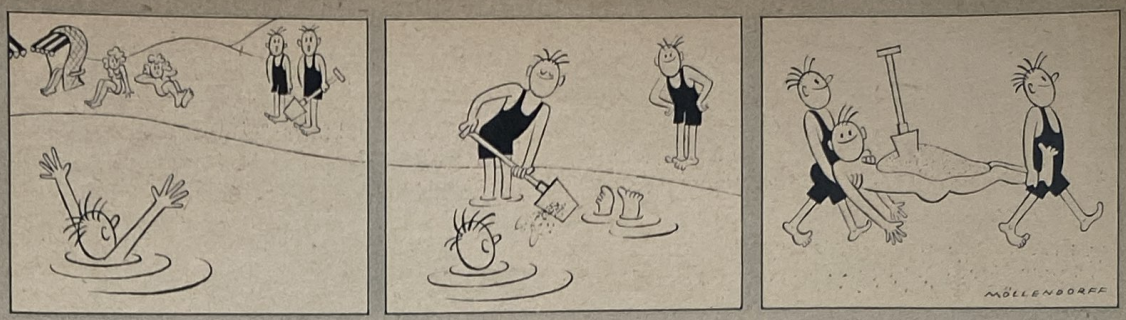

Chiloții de baie pierduți

Ca scamator la un bal costumat

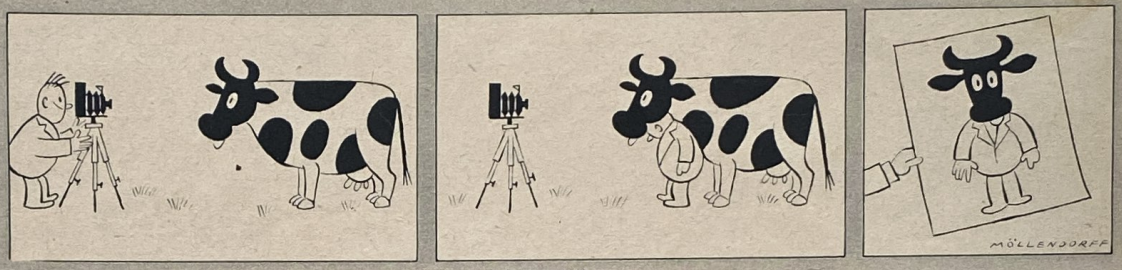

Autoportret

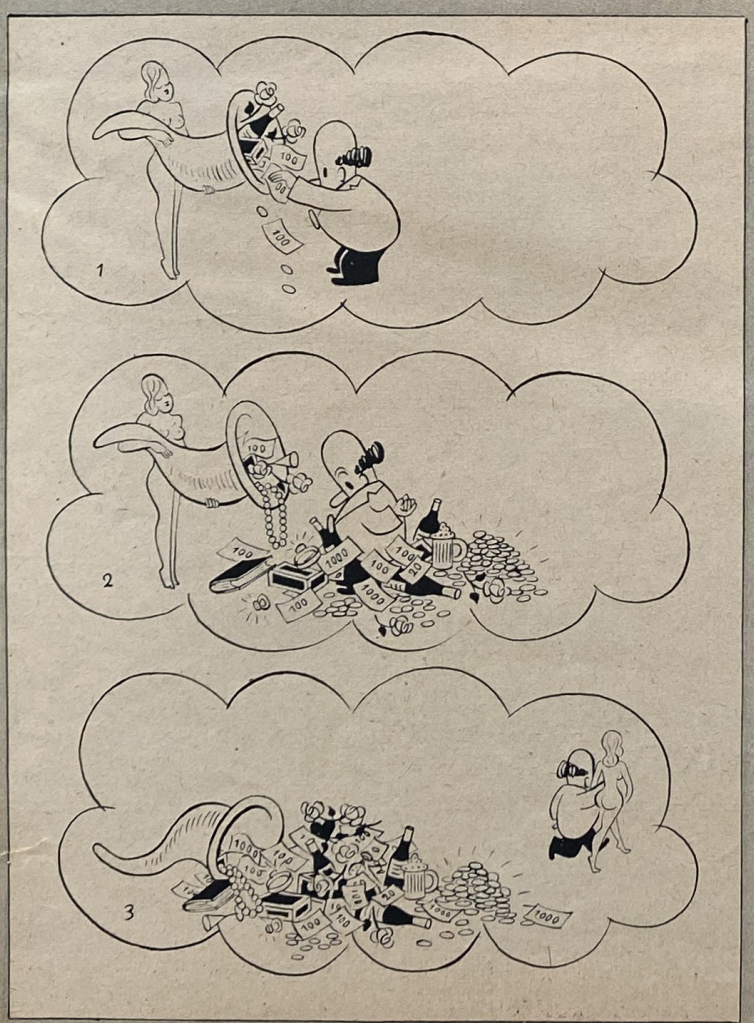

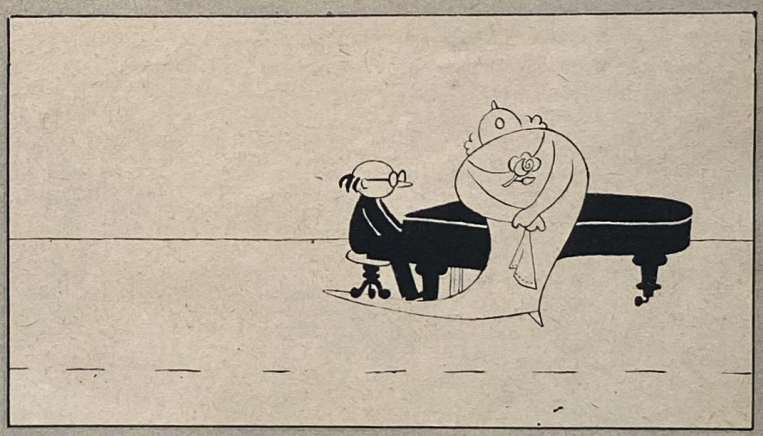

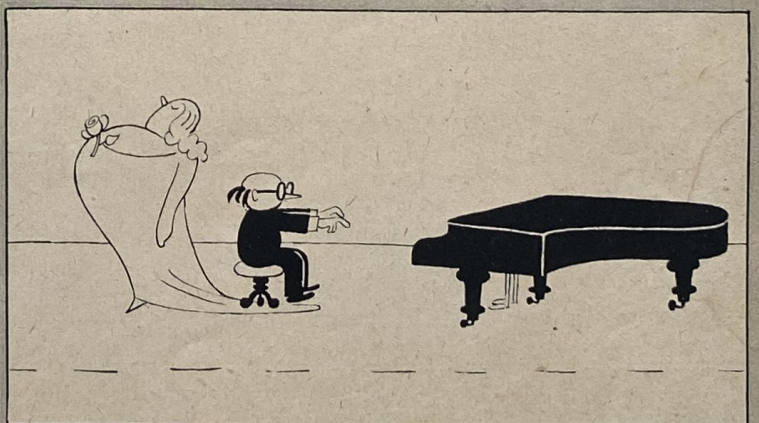

„Pumnișor" visează pe zeița fericirii

Final vesel într'o sală de concert

(Din „Das kleine Schmunzelbuch", Buchwarte-Verlag Lothar Blanvalet, Berlin)

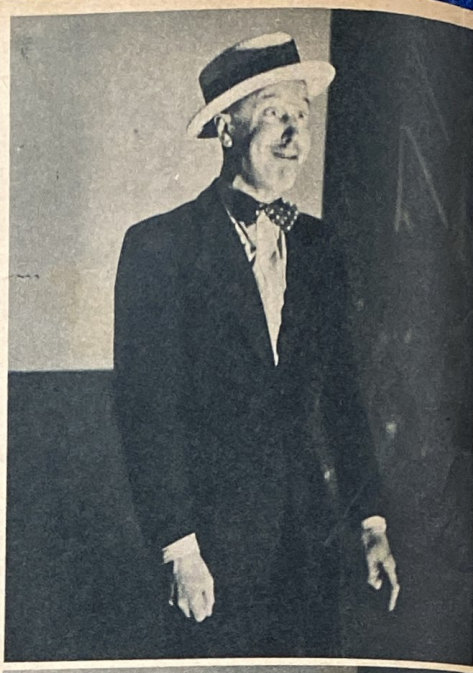

Maurice Chevalier

cântă

„Y' a de la joie"

în fața prizonierilor dintr'un lagăr care cândva i-a oferit „ospitalitate"

Renumitul șlagăr „Y' a de la joie", a putut fi auzit de curând spre marea bucurie a prizonierilor de război dintr'un lagăr din Germania. Și încă din gura lui Maurice Chevalier! Condus de un medic militar prizonier, Maurice Chevalier se întoarce din nou după 24 de ani la locul unde stătuse în războiul mondial după rănirea sa, ca prizonier de război

Fotografiile: reporter de război Kind (PK)

Ovațional frenetic, artistul se desprinde din cercul camarazilor francezi. Nu numai că a cântat, dar el le-a vorbit de patrie și de răbdarea de care trebuie să dea el însuși dovadă atunci când împărtășea aceeași soartă

Cântat pentru prima dată, noul chanson a constituit cea mai mare surpriză pe care a pregătit-o M. Chevalier compatrioților lui. Mimica pe care a arătat-o și pe care fotograful nostru a reușit să o prindă, ne dovedește că M. Chevalier este un tot atât de bun cântăreț ca și actor talentat

Signal Nr. 2, Anul 3, Numărul 2 din Ianuarie 1942 — Apare odată la 14 zile — Redactor-șef: Wilhelm Reetz, Locțiitor al redactorului-șef: Hugo Mösslang / Editura și tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstrasse 22-26 / Toate drepturile rezervate. All rights reserved

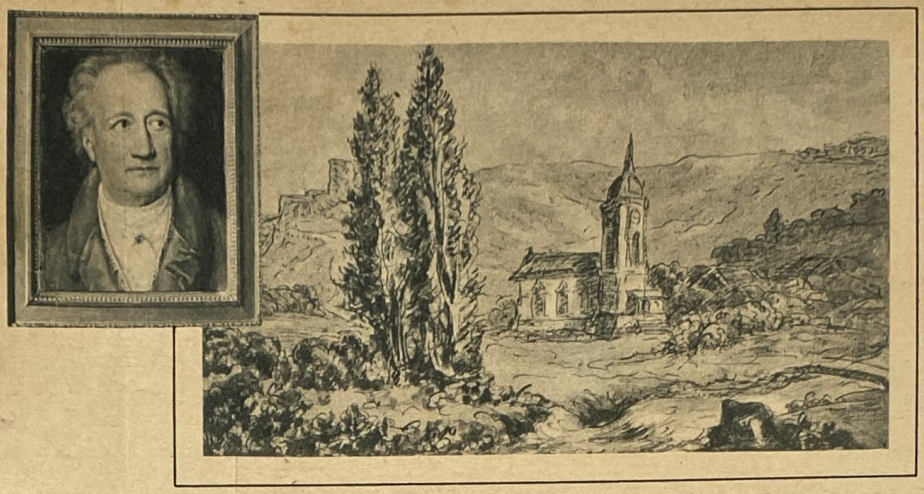

Dacă Goethe ar călători astăzi,

atunci în bagajul său de mână și-ar găsi loc, pe lângă caietul de schițe, și aparatul de cinematografiat pentru film îngust. In aproape 2500 desene originale, Goethe a încercat continuu să fixeze esența lucrurilor pe care le vedea în călătoriile sale, pentrucă recunoștea legăturile adânci dintre ele.

Cu siguranță că pe lângă desen el ar apela astăzi și la cinematografierea pe film îngust. Goethe știa ce importanță decisivă are imagina ca mijloc de cultivare și de intuire, ca și ca document memorativ. Insă numai la puțini oameni le este dat astăzi să-și creeze o imagină nepieritoare despre lume prin fotografii proprii. Prin filmele înguste Tobis însă puteți și D-v. trăi acasă la D-v.: frumusețile pământului, varietatea vieții, oamenii în mediul lor, monumentele nepieritoare de artă, înfățișarea țărilor și popoarelor îndepărtate. In cele peste o sută de filme înguste, Tobis prezintă tot ce e mai interesant și mai frumos în întreaga lume, pentru distracția și instrucția D-v. Cu filmele acestea puteți călători astăzi prin lumea fermecată a Oceaniei, mâine puteți admira operele gigantice din Florența și Roma ale lui Michelangelo sau zbura peste Himalaia.

Puteți primi ca filme înguste sonore și capodoperele producției germane de filme. Filmele lui Emil Jannings, Leni Riefenstahl, Hans Albers și aproape ale tuturor celorlalte stele ale filmului german, vă arată nivelul artistic și măreția nouei creații de filme germane. Căutați să cunoașteți lumea și în special Germania prin filmele înguste Tobis! Cereți prospecte dela . . .

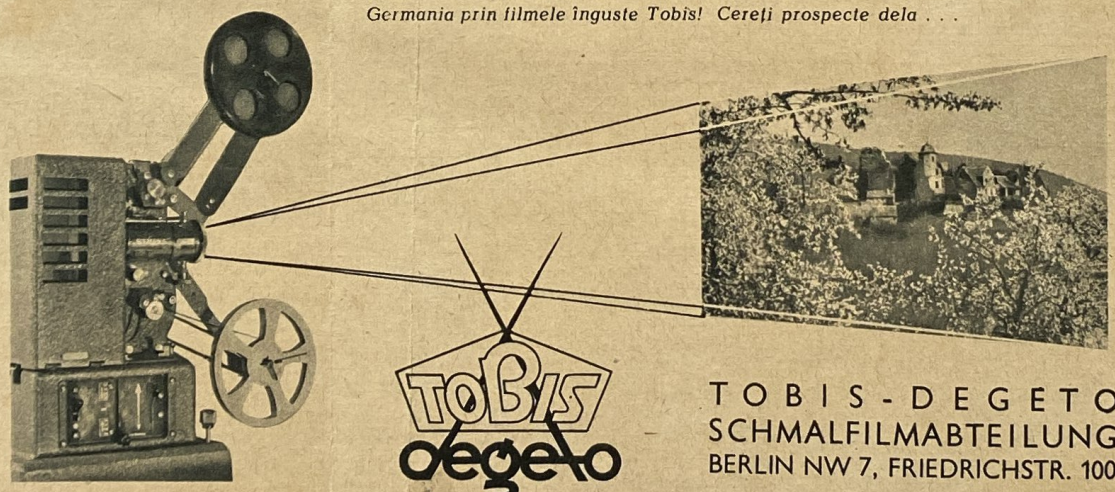

TOBIS degeto

TOBIS-DEGETO
SCHMALFILMABTEILUNG
BERLIN NW 7, FRIEDRICHSTR. 100

Signal

Zarah Leander cântă în fața răniților germani

Această scenă dintr'un concert pentru armată a fost turnată pentru filmul Ufa „Die große Liebe"

Foto: Ufa